

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

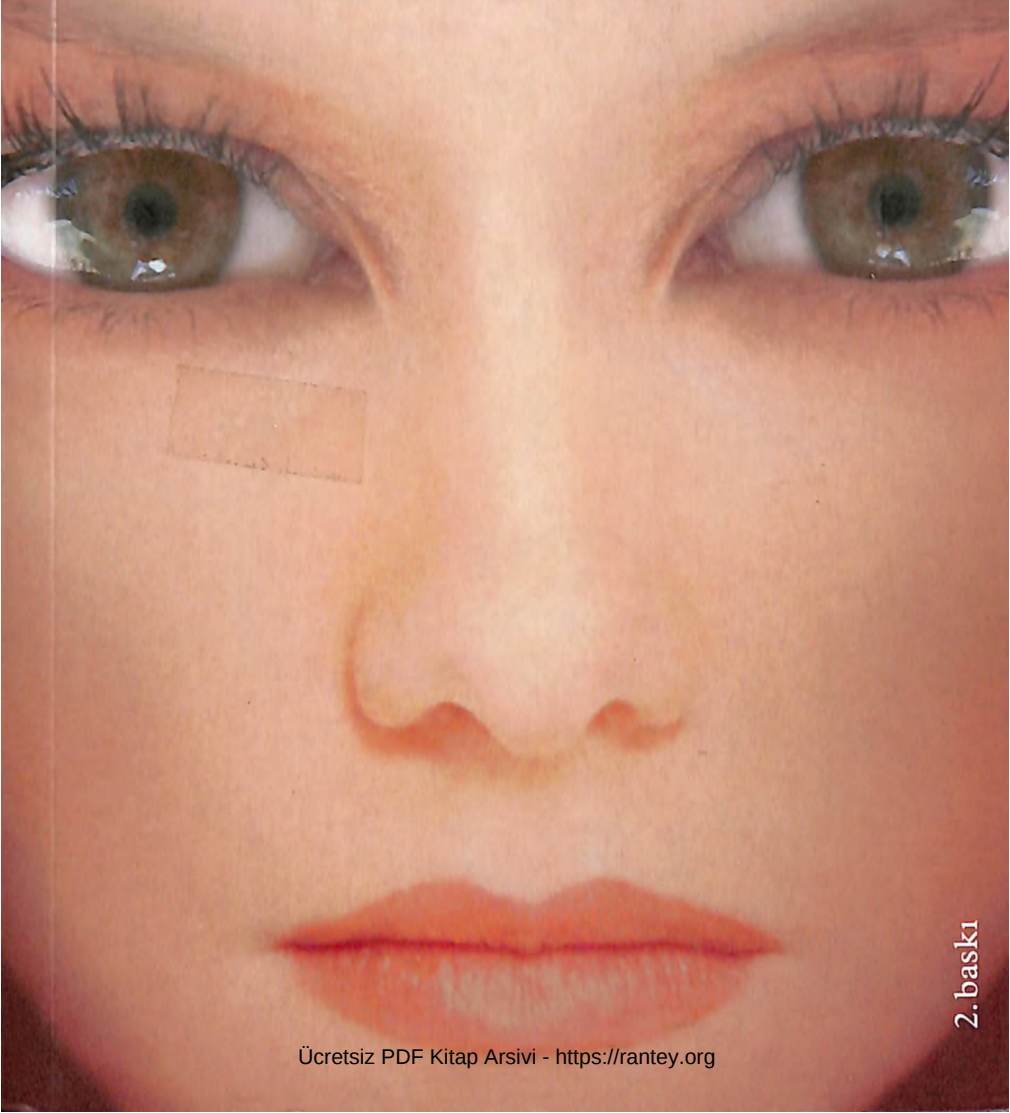
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜZELLER

Scott Westerfeld

2. baskı

Görkemli. Göz alıcı. Tek kelimeyle mükemmel.
Tek kelimeyle sahte.

TALLY SONUNDA GÜZELLEŞMİŞTİ.

Şimdi bakışları mükemmel, kıyafetleri göz kamaştırıcı, erkek arkadaşı nefes kesici ve kendisi son derece popülerdi. Ama bütün bu eğlencenin –sonu gelmeyen partiler, yüksek teknoloji rahatlığı ve tam bir özgürlük– altında, bir şeylerin yanlış olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı. Önemli bir şeylerin...

Derken Tally'ye, geçmişinden bir mesaj gelir. Güzellerin hayatındaki yanlışları hatırlatan bir mesaj... Ve tüm eğlence bir anda bıçak gibi kesilir.

Tally şimdi seçim yapmak zorunda: ya bildiklerini unutmak için savaşıyor ya da hayatta kalmak için. Çünkü otoriteler, bu bilgiye sahip olan bir insanın yaşamasına göz yummayacaklar.

Serideki tüm kitaplar

ISBN: 978-605-86291-0-3

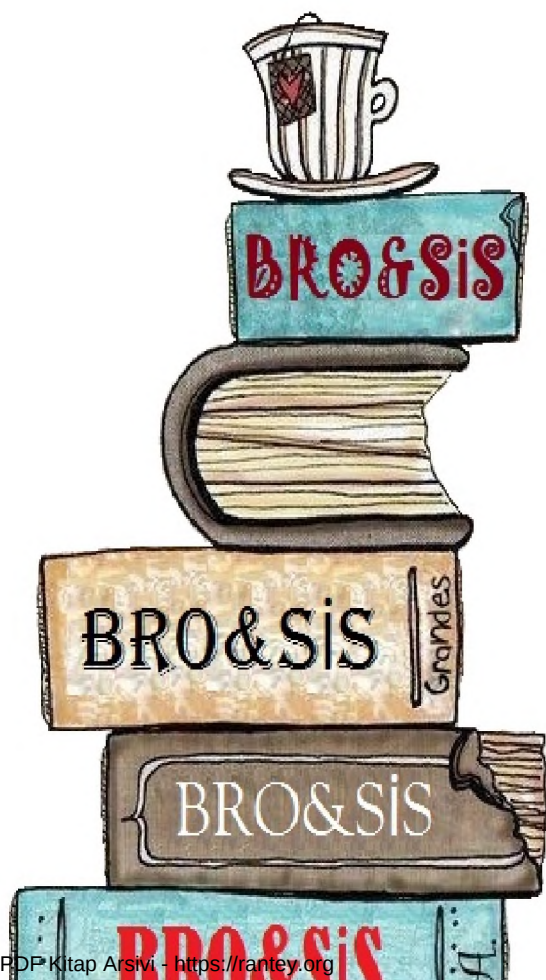

9 786058 629103

www.delidolu.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Scott Westerfeld

1963 yılında Teksas'ta doğan Scott Westerfeld, yaşamını New York ile Sidney arasında devam ettirmektedir.

Yazarlığın yanı sıra, web tasarımcılığı ve bestecilik yapmaktadır.

Gençler için yazdığı kitaplar, "Amerikan Kütüphaneler Birliği En İyi Gençlik Kitapları" kategorisine girmiştir.

Çirkinler aynı adı taşıyan serinin ilk kitabıdır. Bunu *Güzeller*, *Özeller* ve *Ekstralar* takip etmektedir.

Westerfeld, pek çok kitabın yanı sıra "Geceyarısıcular Üçlemesi" ile *Peeps*, *So Yesterday* ve *The Last Days* adlı kitaplardan oluşan bir diğer üçlemenin de yazarıdır.

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Çirkinler (roman)

Güzeller (roman)

Özeller (roman)

Ekstralar (roman)

Westerfeld, eksiksiz ve karmaşık bir toplum düzenini ustaca kurgulamış.
Elinizden düşüremeyeceğiniz bir dizi.

School Library Journal

Heyecan dolu ve okurları harekete geçiren bu dizi, sizleri hayal kırıklığına uğratmayacak. Bir önceki kadar güzel ve hayranlarının, dizinin son kitabını nefeslerini tutarak beklemelerine deecek kadar olağanüstü.

ALA Booklist

Yüksek teknolojiyle donatılmış, heyecanlı bir hikâye.
Kirkus

© 2005, Scott Westerfeld
© 2007, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2005 yılında, Amerika'da *Pretties* adı ile Simon & Schuster
Children's Publishing'in bir markası olan Simon Pulse
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-86291-0-3

Birinci Basım: Mart 2009 (3000 adet)
İkinci Basım: Aralık 2013 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Niran Elçi
Kapak Fotoğrafı: Alfred Saerchinger
Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın
tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.'nin
tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

GÜZELLER

Scott Westerfeld

Birinci Kısım

UYUYAN GÜZEL

“Unutma, dünyadaki en güzel şey,
en faydasız olandır.”

John Ruskin

(*Venedik Taşları*, 1'den alıntı)

SUÇLU

Giyinmek her zaman, gecenin en zor kısmı olmuştu. Valentino Malikânesi'nden gelen davetiye yarı-resmi diyor-du, ama asıl kafa karıştıran yarı kısmıydı. Tıpkı partisiz geçen bir gece gibi, 'yarı' sözcüğü çok fazla olasılık yaratıyordu. Erkekler için de yeterince kötüydü; onlar için ceket ve kravat; tepeden tırnağa bembeyaz ve ceketsiz, yalnızca gömlek ya da uzun ceket, yelek, frak, Iskoç eteği anlamına geliyor olabilirdi. Ama kızlar için, yarı-resmi tanımı, Yeni-Güzel Şehri'nde-ki her tür tanımda olduğu gibi, insanın yüzünde patlıyordu.

Tally, resmi 'beyaz kravat' ya da 'siyah kravat' partilerini tercih edecekti neredeyse. Kıyafetler pek rahat değildi ve par-tiler herkes sarhoş olana dek sıkıcı geçiyordu, ama en azından giyinirken bu kadar düşünmeniz gerekmiyordu.

"Yarı-resmi, yarı-resmi," dedi, açık dolabına boş boş ba-karak. Yuvarlak döner raf, Tally'nin gelişigüzel göz-faresi ko-mutlarına ayak uydurmaya çalışarak ileri geri kayıyor, askı-lardaki giysileri savuruyordu. Evet, 'yarı' kesinlikle iğrenç bir sözcüktü.

"Sözcük bile sayılır mı ki?" diye sordu Tally yüksek ses-le. "Yarı?.." Akşamdan kalma olduğu için pamuk kadar kuru hissettiği ağzında tuhaf kaçıyordu.

“Birin yarısı,” dedi oda, muhtemelen kendini çok akıllı sanarak.

“Anladık!” diye mırıldandı Tally.

Kendini yatağa bıraktı ve gözlerini tavana dikti, oda birazcık dönüyormuş gibi geldi. Yarım bir sözcük için bu kadar kafa patlatmak haksızlıktı. “Boş ver!..” dedi.

Oda yanlış anladı ve dolabın kapısı kayarak kapandı. Aslında akşamdan kalmışlığını kastettiğini açıklayacak gücü yoktu Tally’nin. İçki sersemliği, cıvık, obez bir kedi gibi kafasına yayılmış; somurtarak yerinden kıpırdamayı reddediyordu.

Oda, bir başka Suçlu’nun aradığını ifade eden özel sesi çıkardı.

“Selam.”

“Selam Tally.”

“Shay-la!” Tally tek dirseği üzerinde doğrulmaya çalıştı. “Yardıma ihtiyacım var!”

“Parti, değil mi? Biliyorum.”

“Hem, bu yarı-resmi olayı da nedir?”

Shay güldü. “Tally-wa, kayıpsın kızım. Mesajı almadın mı?”

“Ne mesajı?”

“Saatler önce geldi.”

Tally, hâlâ komodinin üzerinde duran arabirim yüzüğüne baktı. Geceleri asla takmıyordu onu; çirkin olduğu ve devamlı gizli işler çevirdiği zamanlardan kalma eski bir alışkanlık... Uyku zamanı için sessize alınmış olan yüzük, hafif hafif titreyiyordu.

“Ah... Şimdi uyandım.”

“Eh, yarı meselesini unut. Kıyafet balosuna dönüştürdüler. *Kostüm* bulmamız gerekiyor!”

Tally saate baktı, akşam beşe geliyordu.

“Ne, üç saatte mi?”

“Evet, biliyorum. Kendiminkini ayarlayacağım diye dar-madağın oldum. Çok utanç verici. Aşağı gelebilir miyim?”

“Lütfen.”

“Beş dakika?..”

“Elbette. Kahvaltı da getir. Bay bay!..”

Tally, başını yastığın üzerine bıraktı. Şimdi uçan-tahta gibi dönüyordu yatak. Gün yeni başlamıştı ve şimdiden tükeniyordu.

Arabirim yüzüğünü taktı ve bu gece, gerçekten eğlenceli bir kostüm giymemiş hiç kimsenin içeri alınmayacağını bildiren mesajı öfkeyle dinledi. Doğru düzgün bir şey bulmak için üç saati vardı ve kendisinden başka herkes, aramaya çok önceden başlamıştı.

Bazen, gerçek bir suçlu olmanın çok, çok daha basit olduğunu düşünüyordu.

Shay kahvaltı tepsisini çeke çeke getirdi: Istakozlu omlet, kızarmış ekmek, kızarmış patates, kızarmış mısır, üzüm, çikolatalı kek ve domates suyu. Koca bir paket kalori arındırıcının bile silemeyeceği kadar çok yiyecek. Aşırı yüklenmiş tepsi havada sarsılıyor; kaldırıcıları, okula yeni başlamış bir minik gibi titriyordu.

“Shay, dobiş olarak falan mı gideceğiz?”

Shay kıkırdadı. “Hayır, ama sesin kötü geliyordu. Hem, bu gece eğlenceli olman gerek. Sana oy vermek için bütün Suçlular geliyor.”

“Harika, çok güzel!” Tally iç çekti ve tepsideki kokteyli aldı. İlk yudumla kaşlarını çattı. “Yeterince tuzlu olmamış.”

“Sorun değil,” dedi Shay, omleti süsleyen havaryı sıyrıp kokteyle karıştırarak.

“İyy, balık balık koktu!”

“Havyar her şeyle iyi gider.” Shay bir kaşık daha aldı ve kendi ağzına götürdü, gözlerini yumarak minik balık yumurtalarını çiğnedi. Müzik dinlemek için yüzüğünü bükte.

Tally yutkundu ve biraz daha kokteyl içti, en azından böylece oda fırıl fırıl dönmüyordu. Çikolatalı keklerin kokusu güzel gelmeye başlamıştı. Sonra kızarmış patatese geçirdi.

Sonra da omlete; havaryı bile deneyebilirdi. Tally'ye, yabanda geçirdiği zamanı telafi etmesi gerektiğini en çok hissettiren öğün kahvaltıydı. Kahvaltıda kendine güzel bir ziyafet çektiğinde, kontrol kendindeymiş gibi hissediyordu; şehir yapımı lezzet fırtınası ya da yahniler, SpagBol'la geçen ayları silebilirmiş gibi...

Müzik yeniydi ve yüreğinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. “Sağ ol Shay-la. Hayatımı kurtardın.”

“Sorun değil, Tally-wa.”

“Ee, dün gece neredeydin?”

Shay, kötü bir şey yapmış gibi, gülümsemekle yetindi.

“Ne? Yeni çocuk mu?”

Shay başını iki yana salladı. Gözlerini kırıştırdı.

“Yine ameliyat olmadın, değil mi?” diye sordu Tally ve Shay kıkırdayınca, “Olmuşsun. Haftada birden fazla yaptırmanın gerekiyor. Bundan uzak duramaz mısın kızım?”

“Sorun değil Tally-wa. Sadece küçük bir operasyon.”

“Nereye?..” Shay'in yüzü farklı görünmüyordu. Operasyon, pijamaların altında mı kalmıştı?

“Daha yakından bak.” Shay uzun kirpiklerini yine kırıştırdı.

Tally öne eğildi ve iri, kusursuz, mücevher tozu serpilmiş, bakır rengi gözlere baktı. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Yeni-Güzel Şehri'ne geleli bir ay olmasına rağmen, diğer güzellerin gözleri Tally'yi hâlâ hayran bırakıyordu. Öylesine iri, sıcak, ilgili ve parlaktılar ki... Shay'in gür kirpikleri sanki, *seni dinliyorum, beni büyülüyorsun*, diye mırıldanıyordu. Dünyayı Tally'nin varlığıyla sınırıyor, Shay'in ilgisinin yörüngesinde yalnızmış gibi hissetmesini sağlıyordu.

Shay de daha tuhaf geliyordu; çünkü Tally onu, ameliyattan önceki çirkin günlerinden tanıyordu.

“Daha yakından...”

Tally sakinleşmek için nefes aldı. Oda yine dönmeye başlamıştı, ama bu sefer iyi bir şekilde. Pencereilerin biraz daha saydamlaşması için bir hareket yaptı ve güneş ışığında yeniliği gördü.

“Aaah, çok güzel olmuş.”

Önceden yerleştirilmiş tüm diğer ısıtılardan daha cüretli bir biçimde, Shay'in gözbebeklerinin çevresinde halka olmuş, on iki minik yakut, zümrüt rengi irislerinin üzerinde kırmızı bir ışıltıyla, yumuşak yumuşak parlıyordu.

“Müthiş, hı?..”

“Evet, ama dur biraz... Sol, alttakiler daha mı farklı?” Tally gözlerini kısarak baktı. İki gözdeki birer mücevher, bakır rengi derinliklerinin içinde minik, beyaz mumlar varmış gibi titreyordu.

“Saat beş!” dedi Shay. “Anladın mı?”

Şehir merkezindeki büyük saat kulesinin nasıl okunduğunu hatırlaması için, Tally'nin bir an düşünmesi gerekti. “Hm, ama bu, saat yedi demek. Saat beş, sağ alt olmaz mı?”

Shay hıhladı. “Saat yönünün tersinde gidiyor, aptal! Yani, yoksa çok sıkıcı olurdu.”

Tally’nin içinde bir kahkaha kabardı. “Dur biraz. Gözlerinde mücevherler var, öyle mi? Ve saati gösteriyorlar?.. Ve geri geri gidiyorlar?.. Sence bu *biraz* fazla değil mi Shay?”

Tally söylediklerinden hemen pişman oldu. Shay’in yüzünü karartan ifade trajikti, az önceki ışıltıyı tamamen yok ediyordu. Şişmiş gözlerin ve kırmızı bir burnun eksikliği dışında, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Yeni bir ameliyat, tıpkı yeni bir saç modeli gibi, her zaman hassas bir konu olurdu.

“Onları iğrenç buldun,” diye suçladı Shay, usulca.

“Elbette bulmadım. Dedğim gibi, *kesinlikle* çok güzel olmuşlar.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hem, geri geri gitmeleri iyi olmuş.”

Shay’in gülümsemesi geri döndü ve yaptığına hâlâ inanamayan Tally, rahat bir nefes aldı. Bu, yalnızca yepyeni-güzellerin yapacağı türden bir hataydı ve Tally’nin ameliyat olmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Neden hâlâ iğrenç şeyler söylüyordu? Bu gece böyle bir yorum yaparsa, Suçlulardan biri onun aleyhine oy verebilirdi. Birini gruptan atmak için bir veto yeterliydi.

Ve o zaman yapayalnız kalırdı, yine kaçtığı zamanki gibi olurdu neredeyse.

“Belki bu gece, yeni gözlerimin şerefine, saat kulesi olarak gitmeliyiz.”

Tally, bu kötü esprinin, affedildiği anlamına geldiğini bilerek güldü. Ne de olsa o ve Shay, birlikte çok şey yaşamışlardı...

“Peris ve Fausto ile konuştun mu?”

Shay başını salladı:

“Hepimizin kanun kaçakları gibi giyinmemiz gerektiğini söylediler. Bir fikir bulmuşlar bile, ama sır.”

“Bu çok saçma. Sanki *onlar* çok kötü çocuklarmış gibi. Çirkin günlerinde tek yaptıkları, gizlice dışarı çıkmak ve belki ırmağı birkaç kez geçmekti. Onlar Duman’a hiç gitmediler.”

Şarkı tam o sırada bitti ve Tally’nin son sözleri ani sessizlikte cınladı. Tally söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı; ama sohbet, karanlık gökyüzündeki havai fişekler gibi solup gitmişti.

Bir sonraki şarkının başlaması çok uzun sürdü sanki. Başladığında, Tally rahatladı ve “Suçlu kostümleri bulmak kolay olmalı Shay-la,” dedi. “Şehirdeki en büyük iki suçlu biziz.”

Shay ve Tally, iki saat boyunca duvarın değişik kostümler tükürmesi için uğraşılar ve sonunda onları denediler. Akıllarına haydutlar da gelmişti, ama onların neye benzediğini bilmiyorlardı; duvar ekranında izledikleri eski haydut filmlelerinde, kötü adamlar Suçlu gibi değil, yalnızca geri zekâlı gibi görünüyorlardı. Korsanlardan çok daha iyi kostüm olurdu, ama Shay yeni gözlerinden birinin üzerine yama takmak istemiyordu. Avcı kılığında gitmek de bir başka fikirdi; ama duvardaki delik, sahte bile olsa, silah söz konusu olunca tuhaflaşıyordu. Tally’nin aklına tarihteki ünlü diktatörler geldi, ama çoğu erkek çıktı ve modadan kesinlikle anlamıyorlardı.

“Belki Pash olabiliriz!” dedi Shay. “Okulda, her zaman kötü adamlar onlardı.”

“Ama ben, onların daha çok bize benzediklerini düşünmüştüm, çirkin olmaları dışında.”

“Bilmiyorum... Ağaç kesebilir, yağ falan yakabiliriz.”

Tally güldü. “Kostüm olacak Shay–la, yaşam tarzı değil.”

Shay kollarını açtı ve komik olmaya çalışarak devam etti. “Sigara içebilir ya da araba kullanabiliriz?”

Ama duvardaki delik onlara sigara ve araba da vermezdi.

Ama Shay’le takılmak, üzerlerine bir şeyler denemek, sonra kişnercesine sesler çıkarmak, kıkırdamak, kostümleri geri dönüşüme atmak eğlenceliydi. Tally, yeni kıyafetler içinde nasıl görüldüğüne bakmaya bayılıyordu, kıyafetler aptalca bile olsa. Bir parçası, aynaya bakmanın acı verici olduğu zamanları hâlâ hatırlıyordu; gözleri birbirine fazla yakındı, burnu çok küçüktü, saçları her zaman kabarıktı. Şimdi ise sanki Tally’nin karşısında muhteşem biri duruyor, her hareketini taklit ediyordu; yüzü mükemmel bir orantıya sahip, akşamdan kalmayken bile teni parlayan, vücudu kusursuz biçimde olan, kaslı biri... Gümüşü gözleri olan, giydiği her şey bedene uyan biri.

Ama, kostüm konusunda iğrenç zevki olan biri!..

İki saatin sonunda yatağa uzanmışlardı ve yatak yine dönmeye başlamıştı.

“Her şey berbat Shay–la. Neden her şey berbat? Eğlenceli olmayan bir kostüm bile bulamıyorsam neden beni aralarına almak için oy versinler?”

Shay onun elini tuttu. “Endişelenme Tally–wa. Şimdiden ünlüsün zaten. Endişelenmek için bir neden yok.”

“Senin için söylemesi kolay.” Aynı gün doğmuş olmalarına rağmen Shay, Tally’den haftalar önce güzelleşmişti. Tam bir Suçlu olalı neredeyse bir ay olmuştu.

“Sorun çıkmayacak,” dedi Shay. “Eskiden Özel Durumlar ile takılan herkes doğal bir Suçlu’dur.”

Shay bunu söylediğinde Tally'nin içinden, ürperti gibi, ama acı verici bir şey geçti. "Yine de, eğlenceli olmamaktan nefret ediyorum."

"Ne yiyeceklerini söylememeleri Peris'le Fausto'nun hatası."

"Onlar buraya gelene kadar bekleyelim. Ve onları taklit edelim."

"Bunu hak ediyorlar," diye onayladı Shay. "Bir içki ister misin?"

"İsterim sanırım."

Tally'nin başı, hiçbir yere gitmesine izin vermeyecek kadar dönüyordu, bu yüzden Shay tepsiye, gidip biraz şampanya getirmesini söyledi.

Peris'le Fausto geldiğinde, vücutlarından ateşler çıkıyordu.

Aslında, saçlarına takutıkları, giysilerine sokuşturdıkları, her yerlerinde güvenlikli alevlerin titreşmesini sağlayan yalnızca maytaplardı. Fausto, gıdıklandığı için gülüp duruyordu. İkisi de atlama yelege giymişti; yanan bir binadan yeni atlamış birileri olarak giyinmişlerdi.

"Muhteşem!" dedi Shay.

"Acayip," dedi Tally, ama sonra sordu, "ama Suçlu olmakla ne alakası var?"

"Hatırlamıyor musun?" dedi Peris. "Geçen yaz parti basmıştın ve atlama yelege çalıp çatıdan atlayarak kurtulmuşsun ya! Tarihteki en iyi çirkin numarasıydı!"

"Elbette... ama neden yanıyorsun?" diye sordu Tally. "Yani, bina gerçekten yanıyorsa bu suç değil."

Shay, Tally'ye, yine saçmalamaya başladı, der gibi bakıyordu.

“Yalnızca atlama yeleklerini giyemezdik,” dedi Fausto. “Tutuşmuş olmak daha eğlenceli.”

“Evet,” dedi Peris, ama Tally, demek istediği şeyi onun anladığını ve üzüldüğünü görebiliyordu. Bundan bahsetmemiş olmayı dilerdi. Aptal Tally! Kostümler gerçekten eğlenceliydi.

Partiye saklamak için maytapları söndürdüler ve Shay duvardaki deliğe iki ceket daha yapmasını söyledi.

“Hey, kopya çekiyorsunuz!” diye yakındı Fausto, ama zaten delik, kostüm olarak atlama yeleği yapmıyordu; çünkü birileri sahte olduğunu unutup bir yerlerden atlayabilir, yere yapışabilirdi. Gerçek bir ceket de yapmıyordu; karmaşık ya da kalıcı bir şey için Tedarik'e başvurmak gerekiyordu. Ve Tedarik atlama yeleği göndermiyordu, çünkü yangın yoktu.

Shay hıhladı. “Bugün malikâne cidden berbat davranıyor.”

“Siz onları nereden buldunuz?” diye sordu Tally.

“Bunlar gerçek,” diye gülümsedi Peris, yeleği elleyerek. “Onları çatıdan çaldık.”

“O zaman onlar gerçekten Suçlu,” dedi Tally ve yataktan atlayıp ona sarıldı.

Peris kollarındayken, partiye gitmek iyi bir fikir miş ya da kimse onun aleyhine oy vermeyecekmiş gibi hissediyordu. Peris'in iri, kahverengi gözleri ışıldayarak onunkilere dikilmişti. Peris onu havaya kaldırdı ve iyice sıktı. Çirkin günlerinde, Tally kendini Peris'e her zaman bu kadar yakın hissetmişti; birlikte numaralar çevirmişler, birlikte büyümüşlerdi. Şu anda da aynı şekilde hissetmek çok hoştu.

Yabanda kaybolduğu onca hafta, Tally'nin aslında tek istediği şey, Peris'le birlikte, burada, Yeni-Güzel Şehri'nde güzel

olmaktı. Bugün ya da herhangi bir gün mutsuz olmak kesinlikle aptalcaydı. Muhtemelen çok fazla şampanya içtiğinden böyle hissediyordu. "Sonsuza dek en iyi arkadaşışmın," diye fısıldadı ona, Peris onu yere bırakırken.

"Hey, bu şey ne?" dedi Shay. Tally'nin dolabına almış, bir fikir bulmak için ortalığı karıştırırken şekilsiz bir yün yığını görmüştü.

"Ah, şu..." Tally, Peris'e doladığı kollarını indirdi. "Bu, Duman'dan getirdiğim kazak, hatırladın mı?" Kazak tuhaf görünüyordu, hiç hatırladığı gibi değildi. Düzgün değildi; insan ellerinin, farklı parçaları bir araya getirdiği yerleri görebiliyordunuz. Duman'daki insanların duvarda delikleri yoktu; kendi eşyalarını yapmaları gerekiyordu ve insanların bir şeyler yapmak konusunda iyi olmadığı ortaya çıkmıştı.

"Geri dönüşüme sokmadın mı?"

"Hayır. Sanırım garip bir malzemedен yapılmış. Delik onu kullanamıyor."

Shay kazağı burnuna tuttu ve kokladı. "Vay, hâlâ Duman gibi kokuyor! Kamp ateşleri, hep yediğimiz şu yahni... Hatırlıyor musun?"

Peris ve Fausto gidip kazağı kokladılar. Paslı Yıkıntıları'na yaptıkları okul gezileri dışında şehirden hiç çıkmamışlardı. Herkesin gün boyunca çalışıp bir şeyler ürettiği, kendi yiyeceklerini yetiştirdiği –hatta öldürdüğü– herkesin on altıncı doğum gününden sonra da –hatta ölene dek– çirkin kaldığı Duman'a kesinlikle gitmemişlerdi.

Elbette, Tally ve Özel Durumlar sayesinde Duman artık yoktu.

"Hey Tally, buldum!" dedi Shay. "Bu gece Dumanlı olarak gidelim!"

“Bu kesinlikle suç olurdu!” dedi Fausto, hayranlık dolu gözlerle.

Üçü birden, heyecanlanmış bir biçimde Tally'ye baktı ve Tally, içinden pis bir ürperti daha geçmiş olmasına rağmen, bu fikri kabul etmemenin oyunbozanlık olacağını biliyordu. Hem, gerçek bir Dumanlı kazağı gibi sıra dışı bir kostümü varken kimse onun aleyhinde oy kullanmazdı, çünkü Tally Youngblood gerçek bir Suçlu'ydü.

PARTİ

Parti, Yeni–Güzel Şehri'nin en eski binası olan Valentino Malikânesi'ndeydi. Malikâne, yalnızca birkaç katlıydı ve ırmak boyunca devam ediyordu, ama tepesinde, adanın yarısından görülebilen bir sinyal kulesi vardı. Duvarlar gerçek taştan yapılmıştı, bu yüzden odalar konuşamıyordu; oysa malikânenin devasa, muhteşem partilerle dolu uzun bir geçmişi vardı. Bir Valentino sakini olmak için beklemek, en az sonsuzluk kadar uzun sürerdi.

Peris, Fausto, Shay ve Tally, partiye giden insanlarla şimdiden dolmuş olan sefa bahçelerinde yürüyorlardı. Tally, aylar önce hazırlanmış olması gereken güzel, tüylü kanatlar takmış –hilekârlıktı bu!– bir melek, şişman kostümlerine ve onlara kat kat çeneler vermiş maskelere bürünmüş yeni çirkinler gördü. Hemen hemen çıplak bir Partici grubu, Paslı–öncesi insanlarıymış gibi davranıyorlar; şenlik ateşi yakarak, davul çalarak kendi küçük partilerini kuruyorlardı, ki Particiler hep öyle yapardı.

Peris ve Fausto, kendilerini tam olarak ne zaman yakmaları gerektiği konusunda tartışıyorlardı. Hem havalı bir giriş yapmak hem de maytapları diğer Suçluların da görmesi için saklamak istiyorlardı. Malikânenin gürültüsüne ve ışıltısına

yaklaşırlarken Tally'nin sınırları bozulmaya başladı. Dumanlı kostümleri pek göze çarpmıyordu. Tally eski kazağını, Shay ise onun kopyasını giymişti. Kaba pantolonlar, sırt çantaları ve Tally'nin, hatırladığı kadarıyla duvardaki deliğe tarif ettiği, elle dikilmiş gibi görünen ayakkabılarla kostümü tamamlamışlardı. Gerçekçi görünmek için giysilerini ve yüzlerini toprakla kirletmişlerdi, ama yoldayken eğlenceli gelen bu fikir, şimdi yalnızca pis geliyordu.

Kapıya dikilmiş, koruma kostümlü iki Valentino, kostümsüz gelenlerin içeri girmesini engelliyordu. Başta Fausto ile Peris'i durdurdular, ama ikisi de kendilerini ateşe verdiğinde güldüler ve geçmelerini işaret ettiler. Shay ile Tally'yi gördüklerinde omuzlarını silkmekle yetindiler, ama yine de onları içeri aldılar.

"Diğer Suçlular bizi görene kadar bekle," dedi Shay. "Onlar anlayacaktır."

Dördü de kalabalığı iterek geçti ve bir kostüm karmaşasına daldı. Tally kardan adamlar, askerler ve yüz grafikleri taşıyan bilim insanlarının oluşturduğu koca bir Güzellik Kurulu gördü. Her yer, dünyanın dört bir köşesinden çılgın kıyafetlere bürünmüş tarihi figürlerle doluydu ve bu Tally'ye, bu kadar az insanın bile birbirinden ne kadar farklı göründüğünü düşündürdü. Yaşça büyük yeni-güzellerin çoğu çağdaş kostümler giymişti: doktorlar, güvenlik görevlileri, inşaatçılar, politikacılar; orta-güzel ameliyatını olduktan sonra ne olmak istiyorlarsa o. Bir grup itfaiyeci, kahkahalar atarak Peris ile Fausto'nun alevlerini söndürmeye çalıştı, ama çabaları onları sınırlandırmekten başka işe yaramadı.

"Neredeler?" diye sorup duruyordu Shay, ama taş duvarlar yanıt vermedi. "Amma da tuhaf. İnsanlar burada nasıl yaşıyor?"

“Sanırım devamlı el telefonu taşıyorlar,” dedi Fausto. “Biz de birer tane almalıydık.”

Sorun şuydu ki Valentino Malikânesi'nde insanları yalnızca seslenerek arayamıyordunuz; odalar eski ve dilsizdi, bu yüzden dışarıda olmaya benziyordu. Tally yürürken bir avcuyla duvara dokundu ve eski taşların verdiği serinlik hissi hoşuna gitti. Bir anlığına, yabanda her şeyin nasıl olduğunu hatırlatmışlardı ona: Kaba, sessiz ve değişmez. Diğer Suçluları bulmaya bayılmıyordu aslında; hepsi ona bakacak, nasıl oy vereceklerini düşüneceklerdi.

Kalabalık koridorlarda dolaştılar, eski zaman astronotları ve kâşiflerle dolu odalara göz atıldılar. Tally, beş Kleopatra ve iki Lillian Russel saydı. Hatta birkaç Rudolph Valentino bile vardı; malikâneye, Paslı günlerinde yaşayan doğal bir güzelin adı verilmişti.

Başka çeteler, temalı kostümler ayarlamışlardı; hokey sopaları taşıyan, dingildek uçan-patenler üzerinde hareket eden Hokeyciler, kocaman, huni şeklinde plastik tasması olan hasta yavru köpek kılığına girmiş Kasırgalar. Ve elbette, her yer Arı Oğlu kaynıyordu, arabirim yüzükleriyle kendi aralarında gevezelik edip duruyorlardı. Arı Oğlu üyeleri ameliyatla, birbirlerini her yerde, hatta Valentino Malikânesi'nin dilsiz duvarlarının içinde bile aramalarını sağlayan ten-antenler taktırmışlardı. Diğer çeteler, devasa gruplar halinde olmadıkları sürece herhangi bir yere gitmeye korkan Arı Oğlu ile her zaman dalga geçerci. Hepsi, kocaman böcek gözleri olan kara sinekler olarak giyinmişti, ki en azından mantıklıydı.

Kostüm kargaşası içinde başka Suçlu yoktu; Tally, kendisi için oy vermektense hepsinin partiyi ekmeyi mi tercih ettiği-

ni merak etti. Paranoyakça düşünceler kafasını doldurmuştu. Kalabalığın arasına gizlenmiş, gölgelerde saklanan, ama her zaman orada olan biri gözüne takılmaya başladı. Ne zaman o yana dönse gri, ipek kostüm gözden kayboluyordu.

Tally, erkek mi, yoksa kız mı olduğunu bile seçemiyordu. Şekil korkutucu, ama güzel bir maske takmıştı, maskenin zalim kurt gözleri solgun ve titrek parti ışıklarında parlıyordu. Plastik yüz Tally'nin içinde bir şeyleri sarstı; anlaması için bir an düşünmesi gereken, acı verici bir hatırayı.

Sonra kostümün, ona neyi çağrıştırdığını anladı: Bir Özel Durumlar ajanı.

Tally, Özellerin giydiği, tepeden tırnağa gri, ipek tulumları ve onlara verilmiş zalim-güzel yüzleri hatırlayarak sırtını serin, taş duvarlardan birine yasladı. Hatırladıkları başını döndürmüştü ve Tally, yabanda geçirdiği günleri hatırladığında hep böyle hissediyordu.

Kostümü burada, Yeni-Güzel Şehri'nde görmek hiç mantıklı değildi. O ve Shay dışında hemen hemen hiç kimse Özel görmemişti. Çoğu kişi için onlar söylentilerden ve şehir efsanelerinden ibaretti, ne zaman tuhaf bir şey olsa onlar suçlanırdı. Özeller iyi gizleniyordu. İşleri, tıpkı Paslı günlerindeki askerler ve casuslar gibi, şehri dış tehditlerden korumaktı, ama ancak Tally Youngblood gibi büyük suçlular onları birebir görebiliyordu.

Yine de birileri kostüm konusunda epey iyi iş çıkarmıştı. Kostümün içindeki kız ya da oğlan, gerçek bir Özel görmüş olmalıydı. Ama neden Tally'yi *takip ediyordu*? Tally her döndüğü yerde onu görüyordu, onu şehre geri götürmek için geldikleri o korkunç günden, Duman'ın yıkıntıları içinde onu avladıkları günden hatırladığı, korkunç avcı zarafetiyle hareket ediyordu.

Tally başını iki yana salladı. O günleri düşünmek hep, birbirine uymayan dayanılmaz anılar getiriyordu. Özeller Tally'yi avlamamıştı, elbette. Neden avlayacaklardı ki? Shay'i izlemek için şehirden ayrılmasının ardından onu *kurtarmışlar*, eve getirmişlerdi. Özelleri düşünmek hep başını döndürürdü, ama bunun sebebi yalnızca, tıpkı normal-güzellerin yüzlerine bakmanın iyi hissettirmesi gibi, zalim yüzlerinin sizi korkutmak için tasarlanmış olmasıydı.

Belki de o kişi Tally'yi takip falan etmiyordu; belki hepsi aynı giyinmiş, partinin her yerine yayılmış ve böylece insana, içlerinden biri onu izliyormuş gibi hissettiren bir çeteydi sadece.

Tally diğerlerine yetişti ve Suçluların geri kalanını ararken kendi aralarında şakalaştılar. Ama Tally gölgelerin içindeki şekle karşı gözünü açık tuttuğundan, bir çetenin söz konusu olmadığını yavaş yavaş anladı. Her zaman yalnızca bir kişi görüyordu ve o kişi kimseyle konuşmuyor, kesinlikle saklanıyordu. Ve şeklin hareket tarzı, zarafeti...

Tally kendi kendine sakin olmasını söyledi. Özel Durumlar'ın onu izlemek için sebebi yoktu. Ve bir Özel'in, kıyafet balosuna bir Özel olarak giyinip gelmesi hiç mantıklı değildi.

Gülümsemeye çalıştı. Muhtemelen diğer Suçlulardan biri—Shay ile Tally'nin hikâyelerini yüz kez dinlemiş, Özel Durumlar hakkında her şeyi bilen biri—ona şaka yapıyordu. Eğer öyleyse, herkesin önünde aklını kaçırmayı kesinlikle iğrenç olurdu. Sahte Özel'i tamamen görmezden gelmek en iyisi olacaktı.

Tally kendi kostümüne baktı ve Dumanlı giysileri yüzünden mi korkuya kapıldığını merak etti. Shay haklıydı: Eski, el yapımı kazağın kokusu şehrin dışında geçirdikleri zamanları, ağır işlerle geçen günleri ve kamp ateşinde ısındıkları geceleri

hatırlatıyordu. Yaşlı-çirkin yüzlerine dair anılar, zaman zaman çılgınlık atarak uyanmasına sebep oluyordu hâlâ.

Duman'da yaşamak Tally'nin, aklını iyice oynatmasına sebep olmuştu.

Şekil, Tally'den başka kimsenin ilgisini çekmiyor gibiydi. Bütün bunlar bir şaka mıydı? Fausto, diğer Suçlular göremeden maytapların tükenmesinden korkuyordu. “Kulelerden birinde olabilirler belki. Bir bakalım,” dedi.

“En azından gerçek bir binadan arayabiliriz onları,” diye onayladı Peris.

Shay hıhladı ve en yakın kapıya yöneldi. “Bu iğrenç taş yığınının çıkalım da!”

Zaten parti dışarı taşmaya başlamış, eski taş duvarların ötesine yayılmıştı. Shay rastgele bir parti kulesi seçip onları o yana götürdü. Arı kovarı peruklu bir grubun içinden geçtiler. Her peruğun kendi arı sürüsü vardı; aslında başlarının çevresinde belli bir düzende duracak şekilde ayarlanmış, sarı-siyaha boyanmış mini kaldırıcılardan ibarettiler.

“Vızıltıyı yapamamışlar,” dedi Fausto. Ama Tally, onun kostümlerden etkilendiğini görebiliyordu. Kendi saçlarında ki maytaplar sönmeye başlamıştı ve başkaları ona, anlamsızca bakıyordu.

Parti kulesine girdiklerinde Peris, Zane'i aradı. Zane bütün Suçluların yukarı katta olduğunu söyledi. “İyi tahmin Shay.”

Dördü; bir cerrah, bir trilobit ve uçan-patenlerinin üzerinde dik durmaya çalışan iki sarhoş hokey oyuncusu ile birlikte, bir asansöre doluştular.

“Şu endişeli ifadeyi yüzünden sil Tally-wa,” dedi Shay, Tally'nin omzunu sıkarak. “Çeteye kabul edileceksin, sorun çıkmayacak. Zane seni sever.”

Tally, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ederek gülümsemeyi başardı. Zane, ona hep çirkin günlerini soruyordu, ama bunu herkese yapıyordu ve altın benekli gözleri Suçluların hikâyelerini içine çekiyordu sanki. Gerçekten de Tally Youngblood'ın farklı biri olduğunu düşünüyor olabilir miydi?

Birilerinin öyle düşündüğü açıktı; asansörün kapıları kapanırken Tally, gri, ipek bir kostümün zarifçe kalabalığın içinde süzüldüğünü gördü.

SİNSİ

Diğer Suçluların çoğu Oduncu olarak gelmişti; ekoselere bürünmüş, abartılı kas-dolguları kullanmışlardı ve ellerinde kocaman, sahte testereler ve şampanya kadehleri tutuyorlardı. Ayrıca kasaplar, uzun ilmeğini omzuna atmış bir cellat ve kendi sahte sigaralarını yapmış birkaç sigara içicisi de vardı. Tarih hakkında çok bilgili olan Zane, bir diktatörün modadan o kadar da bihaber olmayan yardımcısı olarak gelmişti ve tepeden turnağa dar, siyah üniformaya bürünmüş, bir kolluk takmıştı. Dudakları incelsin, avutları çöksün diye kostüm ameliyatı yaptırmış, bu sayede Özellere biraz benzemişti.

Peris'in kostümüne hepsi güldü, Fausto'yu tekrar tutuşturmaya çalıştılar, ama birkaç saç tutamını yakmaktan öteye geçemediler ve yanmış saç kokusu kesinlikle iğrençti. Tally ile Shay'in kostümlerini anlamaları biraz zaman aldı; ama kısa süre sonra diğer Suçlular çevrelerini sarmış, el yapımı kazağın kaba ipliklerine dokunuyor, kaşındırıp kaşındırmadığını soruyorlardı. (Kaşındırıyordu, ama Tally başını iki yana salladı.)

Shay, Zane'in yakınında durdu ve onun, yeni göz ameliyatını fark etmesini sağladı.

"Sence güzel olmuşlar mı?" diye sordu.

“Elli mili–Helen veriyorum,” dedi Zane.

Kimse espriyi anlamadı.

“Bir mili–Helen, bir geminin denize açılmasını sağlayacak kadar olan güzelliştir,” diye açıkladı Zane ve yaşça büyük Suçluların hepsi güldü. “Elli oldukça iyi yani.”

Shay gülümsedi, Zane’in övgü dolu sözleri yüzünü şampanya gibi aydınlattı.

Tally eğlenceli olmaya çalışıyordu, ama onu izleyen kostümlü bir Özel olduğu düşüncesi aklını oldukça meşgul ediyordu. Birkaç dakika sonra, ciğerlerini soğuk, taze havayla doldurmak için parti kulesinin balkonuna kaçtı.

Kuleye birkaç sıcak hava balonu bağlanmıştı; gökyüzünde dev, siyah birer Ay gibi süzülüyorlardı. Sepetlerden birine binmiş olan Baloncular diğerlerine havai fişek atıyor, güvenlikli alevler karanlıkta kükrerken kahkahalar atıyorlardı. Sonra balonlardan biri yükselmeye başladı. Yakıcısının kükremsi, partinin gürültüsünün üzerinden açıkça işitilebiliyordu ve halatı savrulup kuleye çarpıyordu. Balon minik bir alev parmağı üzerinde yükseldi ve uzakta kayboldu. Tally, Shay sayesinde Suçlularla tanışmış olmasaydı, bir Baloncu olacağını hissediyordu. Durmaksızın gecenin içinde süzülüp gidiyorlar, rastgele yerlere konuyorlar; uzak bir banliyöden, hatta şehrin sınırlarının ötesinden gelip onları alması için uçan-araç çağırıyorlardı.

İrmağın üzerinden Çirkinköy’ün karanlığına bakmak Tally’nin sıkıntısını epey geçirdi. Tuhaftı. Yabanda geçirdiği zamana ait anıları çok bulanıktı, ama küçük bir çirkin olduğu zamanları, yurt penceresinden Yeni–Güzel Şehri’nin ışıklarını seyredişini ve on altı yaşına basmak için can atışını çok iyi hatırlıyordu. Kendini sık sık burada, bu tarafta, yüksek bir

kulede, etrafı patlayan havai fişeklerle ve güzellerle çevrili bir güzel olarak hayal etmişti.

Elbette, o hayallerdeki Tally genelde balo elbisesi giyiyor olurdu; toprak sürülmüş bir yüz, yün bir kazak ve iş pantolonu içinde değil. Örgüden kurtulmaya çalışan bir ipliği elleyerek, Shay bu gece kazağı bulmamış olsaydı, diye geçirdi içinden. Duman'ı geride bırakmak; kaçtığı, saklandığı ve hain gibi hissettiği karmaşık anılardan kurtulmak istiyordu. Dakikada bir asansör kapısına bakmaktan, Özel kostümü giymiş kişinin onu buraya kadar izleyip izlemediğini merak etmekten nefret ediyordu. Bir yere tamamen aıtmiş gibi hissetmek istiyordu, bir sonraki felaketin çökmesini beklemek değil.

Belki Shay'in söyleyip durduğu şey doğruydı: Bu geceki oylama her şeyi yoluna koyacaktı. Suçlular, Yeni-Güzel Şehri'ndeki en iyi gruplardan biriydi. Katılabılmeniz için oybirliği ile kabul edilmeniz gerekiyordu ve bir Suçlu olduğunuzda, arkadaşlarınıza, partilere ve eğlenceli sohbetlere her zaman güvenebilirdiniz. Artık Tally'nin kaçması gerekmeyecekti.

Tek şart şuydu: Çirkin günlerinde tam bir numaracı olmayanlar, gizli gizli dışarı çıkıp bütün gece uçan-tahta sürmek ve kaçmak konusunda anlatacak iyi hikâyeleri olmayanlar katılamıyordu. Suçlular, çirkin oldukları günleri unutmamış, eşek şakalarından ve Çirkinköy'ü kendi çapında eğlenceli hale getiren yasak numaralardan hâlâ zevk alan güzellerdi.

"Manzaraya ne verirdin?" Konuşan Zane'di; aniden yanında belirmişti ve eski, siyah üniforma içindeki iki metrelik güzel-boyunun hakkını veriyordu.

"Vermek?.."

"Yüz mili-Helen mi? Beş yüz?.. Belki bir tam Helen?.."

Tally sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve karanlık ırmağa baktı. "Hiç vermezdim. Ne de olsa orası Çirkinköy."

Zane güldü. “Bak şimdi Tally-wa, çirkin kız ve erkek kardeşlerimizi aşağılamak yok. Senin kadar güzel olmamaları onların suçu değil.” Tally’nin saçlarından, bir tutamı kulağının arkasına itti.

“Sorun mekânda, oradakilerde değil. Çirkinköy bir hapis-hane.” Sözcükler kulağına hoş gelmiyordu, böyle bir parti için fazla ciddiye.

Ama Zane aldırıyor gibiydi. “Sen kaçmıştın, değil mi?” diye sordu, diğerlerinin ikide bir yaptığı gibi, kazağın tuhaf ipliklerini okşayarak. “Duman daha mı iyiydi?”

Tally, onun gerçek bir yanıt isteyip istemediğini merak etti. Yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. Zane, Tally’nin tamamen tuhaf olduğunu düşünürse, Shay ile Peris ne söz vermiş olursa olsun vetolar yağırdı.

Başını kaldırıp Zane’in gözlerinin içine baktı. Metalik alün rengiyle parlıyorlar, minik aynalar gibi havai fişekleri yansıtıyorlardı. O gözlerin arkasındaki bir şey Tally’yi kendine çekiyordu sanki. Bu, güzellerin her zaman etrafa yaydıkları büyü değildi sadece. Çevrelerindeki partiyi yok eden, ciddi bir şey. Zane her zaman, Tally’nin Duman hikâyelerini kendinden geçcesine dinlerdi. Artık hepsini biliyordu, ama belki de bilmek istediği başka bir şey vardı.

“On altıncı doğum gününden önce ayrıldım,” dedi Tally. “Bu yüzden, Çirkinköy’den tam olarak kaçtığım söylenemez.”

“Doğru.” Zane, Tally’yi bakışlarının hapsinden salıverdi ve ırmağa doğru baktı. “Sen ameliyattan kaçıyordun.”

“Ben Shay’i takip ediyordum. Onu bulmak için çirkin kalmam gerekiyordu.”

“Onu kurtarmak için,” dedi Zane, sonra altın rengi gözlerini yine Tally’ye dikti. “Gerçekten bu muydu?”

Tally başını salladı. Dün geceki şampanya başını döndürmüştü, belki de bu geceki... Elindeki boş kadehe baktı ve kaç kadeh içtiğini merak etti.

“Yalnızca, yapmam gereken bir şeydi.” Sözcükler ağzından çıkarken, kulağa anlamsız geldiklerini anladı.

“Özel bir durum mu?” diye sordu Zane, çarpık bir gülümsemeyle.

Tally kaşlarını kaldırdı. Zane’in, çirkinken ne numaralar çevirdiğini merak etti. O kadar fazla hikâye anlatmıyor, Tally’den çok büyük olmasa da gerçek bir Suçlu olduğunu asla kanıtlamak zorunda görünmüyordu. O Suçlu’ydu, o kadar.

Kostüm ameliyatı yüzünden dudakları incelmışken bile güzeldi. Doktorlar Güzel Komitesi’nin kurallarını sınırlarına dek zorlamak istemiş gibi, yüzünü, çoğundan daha aşırı hatlarla biçimlendirmişlerdi. Elmacık kemikleri, derisinin altında ok başı kadar keskindi ve bir şeyi komik bulduğu zaman kaşları tuhaf derecede yüksek yaylara dönüşüyordu. Tally bir anda, yüz hatları birkaç milimetre daha kayarsa Zane’in korkunç görüneceğini fark etti; ama diğer yandan, onun bir zamanlar çirkin olduğunu hayal etmek imkânsızdı.

“Sen hiç Paslı Yıkıntıları’na gittin mi?” diye sordu Tally. “Sen... küçükken?”

“Geçen kış boyunca, hemen her gece.”

“Kışın mı?”

“Yıkıntıların karla kaplanmış haline bayılırım,” dedi Zane. “Şekiller yumuşar, manzaraya mega-Helenler katar.”

“Ah...” Tally güz başlarında, yabanda yaptığı yolculuğu ve havanın ne kadar soğuk olduğunu hatırladı. “Kesinlikle... buz gibi olmalı.”

“Kimseyi benimle gelmeye ikna edemiyordum.” Gözleri kısıldı. “Yıkıntılardan bahsederken, orada biriyle karşılaştığını hiç anlatmadın.”

“Biriyle karşılaşmak mı?” Aniden dengesini yitirdiğini hissederek Tally, gözlerini yumdu. Balkonun korkuluğuna yaslanarak derin bir nefes aldı.

“Evet,” dedi Zane. “Karşılaştın mı?”

Boş şampanya kadehi Tally’nin elinden kaydı ve karanlığın içine yuvarlandı.

“Aşağıya bak,” diye mırıldandı Zane, gülümseyerek.

Karanlıktan kırıma sesleri yükseldi ve suya atılan bir taşın yayılan dalgalar gibi, şaşkın kahkahalar yayıldı. Sesler sanki bin kilometre uzaktan geliyordu.

Tally, kendine tekrar hâkim olabilmek için soğuk gece havasını bir kez daha içine çekti. Midesi taklalar atıyordu. Birkaç zavallı şampanya kadehinden sonra bu hale gelmek, kahvaltısını kusacakmış gibi hissetmek utanç vericiydi.

“Sorun değil Tally,” diye fısıldadı Zane. “Bırak kendini, neşelen.”

Tally, neşelenmesinin söylenmesinden ne kadar rahatsız olduğunu fark etti. Ama, kostüm ameliyatına rağmen, Zane’in bakışları yumuşamıştı; gerçekten de Tally’nin rahatlamasını istiyor gibiydi.

Önündeki boşluğa sırtını döndü ve korkuluğu arkadan iki eliyle kavradı. Şimdi Shay’le Peris de balkondaydı; Tally yeni Suçlu arkadaşları ile çevriliydi, grup tarafından korunuyordu ve grubun bir parçasıydı.

“Orada kimseyi görmedim,” dedi Tally. “Birinin gelmesi gerekiyordu, ama gelmedi.”

Zane’in yanıtını duymadı.

Sinsi sinsi saklanan kişi yine belirmişti. Kalabalık kulede, karşı taraftaydı; kıpırdamadan duruyor, doğrudan Tally'ye bakıyordu. Sanki maskenin akmak akmak gözleri bir anlığına Tally'nin bakışlarına karşılık verdi, sonra şekil döndü, kostümlü Güzel Komitesi'nin beyaz ceketlerinin arasına szld ve onların, ana güzel tiplerini gösteren yüz-grafiklerinin arkasında gözden kayboldu. Tally, yanlış bir şey yaptığını bile bile Zane'den uzaklaştı ve kalabalığa karıştı. Çünkü o kişi bir Suçlu, bir özel ya da sıradan bir yeni-güzel bile olsa, kim olduğunu öğrenmeden bu gece kendini toplaması imkânsızdı. Birinin zel Durumlar'ı neden gözüne gözüne soktuğunu bilmesi gerekiyordu.

Tally beyaz ceketlerin arasından sıyrıldı, şişman kostümleri giymiş bir çetenin arasında tilt topu gibi sekti ve çetenin yumuşak yastıklı göbekleri onu çepeçevre sardı. Tally, hockey takımının büyük bir kısmını yere devirdi, takım yeleri kaygan uçan-patenlerinin üzerinde minikler gibi sallandılar. Tally koşarken gri ipekler bir görünüp bir kaybolarak kendisiyle dalga geçiyordu, ama yoğun kalabalık çılgınca hareket halindeydi. Kulenin merkez stnuna ulaştığında şekil kaybolmuştu.

Asansör kapısının üzerindeki ışıklara baktığında, asansörün aşağı değil, yukarı çıkmakta olduğunu gördü. Demek ki sahte özel hâlâ buralarda, kulenin içinde bir yerdeydi.

Tally acil çıkış merdivenlerine giden kapıyı fark etti: Parlak kırmızı; üzerine, kapıyı açarsanız alarm çalacağını söyleyen uyarılar yapıştırılmış. Yine çevresine bakındı; gri şekil hâlâ ortalıklarda yoktu. Her kimse, merdivenden inerek kaçmış *olmalıydı*. Alarmlar kapatılabilirdi; çirkinken aynı numaray ı Tally de milyon kez yapmıştı.

Tally, titreyen elini kapıya doğru uzattı. Siren çalmaya başlarsa güvenlik görevlileri gelip kuleyi boşaltana kadar herkes ona bakarak fısıldaşacaktı. Bir Suçlu olarak kariyeri gerçekten iğrenç bir şekilde sona ererdi.

Ne suçlu ama, diye düşündü. Arada bir alarmı çaldırıyor olsa, işte o zaman gerçekten iğrenç bir suçluydu.

Kapıyı itip açtı. Hiç ses çıkmadı.

Tally merdiven boşluğuna adım attı. Kapı arkasından kapandı ve partinin şamatasını boğdu. Ani sessizlikte, kalbinin göğüs kafesi içinde çarpışını, kovalamaca yüzünden kesik kesik alıp verdiği nefesini duyabiliyordu. Müziğin temposu kapının altından sızıyor, beton zemini sarsıyordu sanki.

Şekil birkaç basamak yukarıda oturuyordu. “Sonunda başardın.” Bir erkek sesiydi ve maske yüzünden boğuk çıkıyordu.

“Neyi başardım? Bu partiye gelmeyi mi?”

“Hayır Tally. Kapıdan geçmeyi.”

“Kilitli değildi.” Maskenin mücevher kaplı gözlerinden içeri bakmaya çalıştı. “Sen kimsin?”

“Beni tanımadın mı?” Tally’nin, devamlı maske takan eski bir dostuymuş gibi, onu tanımamış oluşuna gerçekten şaşır-mış gibi konuşuyordu. “Kime benziyorum?”

Tally yutkundü ve usulca konuştu, “Özellere birine.”

“Güzel. Hatırlıyorsun.” Tally, onun ses tonundan gülüm-sediğini fark etmişti. Tally aptalın tekiymiş gibi, ağır ağır ve dikkatle konuşuyordu.

“Elbette hatırlıyorum. Sen onlardan biri misin? Seni tanı-yor muyum?” Tally, Özellere ayrı ayrı hatırlayamıyordu; hafı-zasında, hepsinin yüzleri birbirine karışmış, tek bir zalim-gü-zel bulanıklığına dönüşmüştü.

“Neden gelip bir bakmıyorsun?” Şekil, maskesini çıkarmaya kalkışmadı. “Hadi Tally.”

Tally aniden burada neler olduğunu anladı. Kostümün anlamını fark etmek, onu parti boyunca kovalamak, alarmlı kapağı açmaya cesaret etmek... Bunların hepsi bir sınav olmalıydı. Meslek sınavı gibi. Şekil orada oturmuş, Tally'nin maskeyi çıkarmaya cüret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Tally sınavlardan bıkip usanmıştı. “Benden uzak dur,” dedi.

“Tally...”

“Özel Durumlar için çalışmak istemiyorum. Ben yalnızca burada, Yeni-Güzel Şehri'nde yaşamak istiyorum.”

“Ben...”

“Beni rahat bırak!” diye bağırdı Tally, yumruklarını sıkarak. Sesi beton duvarlarda yankılandı, ikisini de şaşırtmış gibi anlık bir sessizlik yarattı. Partiden gelen boğuk, çekingen müzik merdiven boşluğunda süzülüyordu.

Sonunda maske iç çekti geldi ve kaba deriden bir kese kaldırdı. “Sana bir şey getirdim. Almak için hazırsan... Onu istiyor musun Tally?”

“Ben sizden hiçbir şey...” Tally'nin sesi solup gitti. Aşağıdan birtakım sesler gelmeye başlamıştı. Partiden değildi. Biri merdivenden yukarı çıkıyordu.

İkisi aynı anda hareket ettiler, tırabzanın üzerinden dar merdiven boşluğuna baktılar. Çok aşağıda, Tally gri ipekler ve tırabzanları tutan eller gördü. Yarım düzine insan, inanılmaz bir hızla merdivenleri tırmanıyordu, ayak sesleri boğuk müziğin üzerinden zar zor duyulabiliyordu.

“Sonra görüşürüz,” dedi maske, ayağa kalkarak.

Tally gözlerini kırptırdı. Gerçek Özelleri görünce korkan oğlan, onu kenara ittirdi. Öyleyse o kimdi? Oğlanın parmakları kapı tokmağına ulaşmadan Tally, yüzündeki maskeyi çekip çıkardı.

Bir çirkindi. *Gerçek* bir çirkin.

Yüzü, parti için yapılmış şişman kostümlerine, onların koca burunlarına ve kısık gözlerine benzemiyordu. Onu farklı kılan yalnızca kostümlerin abartılı hatları değildi; her şeydi, sanki oğlan tamamen farklı bir maddeden yapılmıştı. O saniyeler içinde, Tally'nin kusursuz gözleri her açık gözeneği, saçlarındaki gelişigüzel bukleleri, orantısız yüzündeki kaba dengesizliği gördü. Oğlanın kusurları karşısında tüyleri diken diken oldu: Tutam tutam ergen sakalları, ameliyatsız dişler, alnındaki, hastalık diye haykıran sivilceler... Geri çekilmek; bu talihsiz, pis, sağlıksız *çirkinlikle* arasına mesafe koymak istedi.

Ama bir şekilde, onun ismini biliyordu...

“Croy?..” dedi.

DÜŞÜŞ

“Sonra Tally,” dedi Croy, maskesini kaparak. Kapıyı çekip açtı ve o içeri dalarken partinin gürültüsü merdiven boşluğuna doldu, gri ipekten kostüm kalabalığının içinde gözden kayboldu.

Kapı kapanırken, kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş olan Tally orada kalakaldı. Eski kazak gibi, çirkinliği de tamamen yanlış hatırlıyordu: Croy’un yüzü, Dumanlılara dair aklında kalanlardan çok daha kötüydü. Çarpık gülümsemesi, donuk bakışları, terleyen derisinin maskenin bastırdığı yerlerde öfkeli, kırmızı izler taşıması...

Ama sonra kapı kendiliğinden güm diye kapandı ve yanıkların arasından Tally, ona doğru tırmanmaya devam eden insanların ayak seslerini duydu. Gerçek Özeller yukarı çıkıyordu ve o gün ilk defa, kafasından net bir düşünce geçti.

Kaç.

Kapıyı çekip açtı ve kalabalığa daldı.

Asansör kapısı açıldı. Tally kalabalığın arasında sıkışıp geçerken sarı-kırmızılar döken, her yanları kırılgan yapraklarla kaplı, güzün son günlerinin ayaklı hallerine dönüşmüş Doğalların içine daldı. Dengesini korumayı başardı;

dökülen şampanyalar yüzünden zemin yapış yapıştı ve gri ipekleri bir kez daha gördü.

Croy balkona ve Suçlulara doğru yürüyordu.

Tally onun peşinden koştu. Kimsenin onu izlemesini, partilerde korkutmasını, eğlenceli olması gerekirken anılarını çekiştirmesini istemiyordu. Croy'u yakalayıp, ona bir daha kendisini takip etmemesini söylemeliydi.

Burası Çirkinköy ya da Duman değildi, Croy'un burada olmaya hakkı yoktu. Tally'nin çirkin geçmişinden çıkıp gelmeye hakkı yoktu.

Koşmasının bir sebebi daha vardı: Özeller. Vücudundaki bütün hücrelerin titremesi için onları bir kez görmesi yeterli olmuştu. İnsanüstü hızları Tally'yi tiksindiriyordu, bir hamamböceğinin tabakta koşturmasını izlemekten farksızdı. Croy'un hareketleri sıra dışı gelmiş olabilirdi; yeni-güzellerle dolu bir partide Dumanlı özgüveni göze çarpmıştı, ama Özel-ler bambaşka bir türdü.

Tally tam balkona çıktığında, Croy'un tırabzana sıçradığını, dengesini bulmak için bir anlığına kollarını sallayarak durduğunu gördü. Sonra dengesini buldu, dizlerini büktü ve gecenin içine atladı.

Tally oraya koştu ve eğildi. Croy döne döne düşerek gözden kayboldu, aşağıdaki karanlık onu yuttu. Mide bulandırıcı bir andan sonra tepetaklak belirdi yine, ırmağa doğru sekerken gri ipekler havai fişeklerin ışıyla aydınlandı.

Zane, Tally'nin yanında durmuş, aşağıya bakıyordu. "Hmm, davetiye 'atlama yelekleri şart' demiyordu," diye mırıldandı. "O kimdi Tally?"

Tally ağzını açtığında alarm neredeyse ulumaya başladı.

Tally hızla döndüğü zaman kalabalığın aralandığını gördü. Merdiven kapısından içeri Özeller doluyor, kafası karışmış yeni-güzel kalabalığını yarararak geçiyorlardı. Onların zalim yüzleri de, tıpkı Croy'un çirkinliği gibi, maske değildi ve onlara bakmak da aynı ölçüde şok ediciydi. Bir kurdunkini andıran gözleri Tally'nin içini ürpertti ve avlanan bir kedi kadar amaçlı ve tehlikeli ilerleyişleri, vücudunun kaçmaya devam etmesi için haykırmasına sebep oldu.

Balkonun diğer ucunda, manzara karşısında hayrete düşmüş Peris'in, tırabzanın yanında donmuş, durduğunu gördü. Üzerindeki güvenli maytaplar sonunda sönmeye başlamıştı, ama atlama yeğinin yakasındaki ışık parlak yeşil yanıyordu.

Tally diğer Suçluları ittire kaktıra, açılar hesaplayarak ve tam olarak nereden atlaması gerektiğine karar vererek onun yanına gitti. Bir anlığına dünya tuhaf bir biçimde netleşti, Croy'un çirkinliğini ve zalim-güzel Özelleri görmek, dünyayla arasındaki bir engeli kaldırmış gibiydi. Her şey parlak ve haşindi, detaylar öyle keskindi ki Tally, buz gibi esen rüzgâra karşı duruyor gibi gözlerini kısıtı.

Peris'e tam doğru açıyla çarptı, kollarını onun omuzlarına doladı, hızı ikisini birden kaldırdı ve balkon korkuluğunun üzerinden devirdi. Işıktan çıkıp yuvarlanarak karanlığa daldılar, Peris'in kostümü inişlerinin rüzgârıyla son bir kez alevlendi, güvenli kıvılcımlar kar kadar serin bir biçimde Tally'nin yüzünü yaladı.

Peris, sinir bozucu, ama tepesinden aşağı soğuk su dökülmesine benzeyen canlandırıcı bir eşek şakasına maruz kalmış gibi yarı haykırıyor, yarı gülüyordu.

Yolu yarılادıklarında Tally'nin aklına, atlama yeğinin ikisini birden taşıyamayabileceği geldi.

Kollarını iyice sıktı ve kaldırıncılar çalışmaya başladığında Peris'in homurdandığını duydu. Yelek, Peris'i yukarı itti, Tally'nin kolları neredeyse omuzlarından kopacaktı. Duman'da haftalar boyunca ağır işlerde çalıştıktan sonra, kasları hâlâ güçlüydü –ameliyat onları daha da forma sokmuştu– ama yelek, düşüşlerinin hızını keserken zar zor tutunabildi. Kolları aşağıya kaydı ve Peris'in beline dolandı, parmakları acı verici bir biçimde yeğin kayışlarına dolanmıştı.

Sarsılarak dururken ayakları çimenlere sürtünen Tally, Peris'i bıraktı.

Peris havaya fırlarken dizi Tally'nin kaşına çarptı ve onun karanlıkta sendeleyerek geri geri gitmesine sebep oldu. Tally dengesini yitirdi, altında çıtırdayan bir yaprak yığınınına düştü.

Bir an kıpırdamadan yattı. Yaprak yığını, yaşlı ve yorgun bir şey gibi, hafif toprak ve çürüme kokuyordu. Gözüne bir şeyin gelmesiyle gözlerini kırıştırdı. Belki de yağmur başlamıştı.

Tepesindeki parti kulesine ve uzaktaki sıcak hava balonlarına baktı. Gözlerini kırıştıtararak soluklandı. On kat yukarıdaki aydınlık balkondan aşağı bakan birkaç kişi olduğunu seçebiliyordu. Tally, aralarında Özel olup olmadığını merak etti.

Peris görünürlerde yoktu. Tally çirkinken atlama yeğeli ile yaptığı atlayışını, yeğelin onu nasıl yamaçtan aşağı taşıdığını hatırladı. Peris seke seke Croy'un peşinden, ırmağa doğru gitmiş olmalıydı.

Croy... Tally ona bir şey söylemek isterdi...

Zorlanarak ayağa kalktı ve ırmağa döndü. Baş zonkluyordu, ama kendini balkondan attığı zaman gelen, her şeyin beraklaştığı duygusu kaybolmamıştı. Gökyüzü bir havai fişek

patlaması ile aydınlanırken ağaçların arasına pembe ışıklar ve ani gölgeler düşüyor, çimen yapraklarının keskin silüetini çizirken Tally'nin kalbi güm güm atıyordu.

Her şey çok gerçek geliyordu: Croy'un çirkin yüzünü gördüğünde hissettiği yoğun tiksinti, Özellerden korkması, çevresindeki şekiller ve kokular... Sanki gözlerinden ince, plastik bir tabaka soyulmuş, dünyayı ustura kadar keskin kenarlara boğmuştu.

Yamaç aşağı, ayna gibi parlayan ırmak şeridine ve Çirkin-köy'ün karanlığına doğru koştu. "Croy!" diye bağırdı.

Gökyüzündeki pembe ışıklar soldu ve Tally, yaşlı bir ağacın dolaşmış köklerine takıldı. Sendeleyerek durdu.

Bir şey kayarak karanlıktan çıktı.

"Croy?.." Havai fişek, görüş alanında yeşil benekler bırakmıştı.

"Pes etme, tamam mı?"

Croy yerden bir metre yüksekte süzülen bir uçan-tahtanın üzerindeydi, dengesini kurmak için ayaklarını ayırmıştı ve rahat görünüyordu. Gri ipeklerin yerini siyah gıysiler almıştı ve zalim-güzel maskesi de artık yoktu. Arkasından, siyahlara bürünmüş iki kişi daha geliyordu; yurt üniformaları giymiş, endişeli ifadelerle bakan daha küçük çirkinler.

"İstedim ki..." Tally'nin sesi solup gitti. Croy'un peşinden ona bağırarak *git buradan, beni rahat bırak, bir daha da dönme*, demek için gelmişti. Ama her şey öylesine berrak, öylesine yoğun bir hal almıştı ki... Şimdi tek istediği, bu parlak odaklanmışlığı kaybetmemektir. Croy'un, onun dünyasını istila etmesi bunun bir parçasıydı, bir şekilde biliyordu.

"Croy, geliyorlar," dedi küçük çirkinlerden biri.

"Ne istemiştin Tally?" diye sordu Croy, sakın sakın.

Tally, yanlış bir şey söylerse berraklığın kaybolmasından, perdenin yine inmesinden endişelenerek kararsızca gözlerini kırıştırdı.

Croy'un merdivende ona bir şey vermek istediğini hatırladı. "Bana verecek bir şeyin vardı, değil mi?"

Croy gülümsedi ve eski, deri keseyi kemerinden çekti. "Bu mu? Evet, bence buna hazırsın. Ama bir sorun var: Güvenlik görevlileri geliyor. Belki Özeller de. Benden şu anda almaman daha iyi."

"Evet, yaklaşık on saniye içinde," diye yakındı endişeli çirkin.

Croy onu duymazlıktan geldi. "Ama senin için Valentino 317'ye bırakacağız. Bunu hatırlayabilir misin? Valentino 317."

Tally başını salladı, sonra yine gözlerini kırıştırdı. Baş döner gibi olmuştu.

Croy kaşlarını çatı. "Umarım hatırlarsın." Zarif bir hareketle tahtasını çevirdi ve diğer iki çirkin de onu taklit etti. "Görüşürüz. Gözün için de üzgünüm."

İrmağa doğru fırladılar, karanlıkta kaybolurken üç ayrı yöne döndüler. Tally anlamamıştı. "Ne için üzgünsün?" diye sordu, alçak sesle.

Sonra Tally yine gözlerini kırıştırdı, görüş alanı bulanmıştı. Alnına uzanıp dokundu. Parmakları yapış yapış oldu ve sersem sersem bakarken avucunda daha fazla karanlık leke oluştu.

Sonunda acıyı hissetti; başı, kalp atışıyla eşzamanlı olarak zonkluyordu. Peris'in dizi çarptığında kaşı açılmış olmalıydı. Parmakları, kaşının kenarından yanağına akan gözyaşı kadar sıcak kanı izledi.

Tally, çimenlerin üzerine oturdu. Aniden tepeden tırnağa titremeye başlamıştı.

Havai fişekler gökyüzünü yine aydınlattı ve elindeki kanı parlak kırmızıya boyadı. Her damla, yukarıdaki patlamayı yansıtan minik bir ayna gibiydi. Şimdi gökyüzünde uçan-araçlar vardı, hem de bir sürü.

Tally kanı akarken bir şeyin kayıp gittiğini hissetti, elinde tutmak istediği bir şeyin...

“Tally!”

Başını kaldırdığı zaman, gülerek yamaca tırmanan Peris'i gördü.

“İşte bu pek eğlenceli bir hareket *değildi* Tally-wa. Neredeyse ırmağa yuvarlanıyordum!” Suyun üzerinde çırpınıyor, batıyor ve boğuluyormuş gibi yaptı.

Gösterisi karşısında Tally kıkırdadı. Hissettiği tuhaf titreme, Peris gelince neşeye dönüştü. “Sorun nedir? Yüzme bilmiyor musun?”

Peris bir kahkaha patlattı ve atlama yeleğinin kayışlarıyla uğraşarak Tally'nin yanına, çimenlerin üzerine oturdu. “Kıyafetim uygun değil. Ayrıca...*of*, amma sıkı tutundun.” dedi omzunu ovalayarak.

Tally kuleden atlamanın, neden iyi bir fikir gibi geldiğini hatırlamaya çalıştı, ama kendi kanını görünce aklını kaybetmişti sanki ve uyumak istiyordu. Her şey çok zor, ama aynı zamanda çok parlaktı. “Pardon.”

“Bir dahaki sefere beni uyar.” Tepelerinde havai fişekler patladı ve Peris, güzel yüzünde şaşkın bir ifadeyle, gözlerini kısarak ona baktı. “Yüzündeki kan...”

“Ah, evet. Sen sekerken dizin bana çarptı. İğrenç, değil mi?”

“Pek güzel değil.” Peris uzandı ve Tally’nin kolunu hafifçe sıktı. “Endişelenme Tally. Güvenlik görevlisi arabasının gelmesi için mesaj atarım. Bu gece binlercesi var.”

Şimdiden bir tanesi geliyordu bile. Çevrelerindeki çimenlere farlarıyla kırmızı bir leke bırakarak, sessizce başlarının üzerinden geçti. Bir spot ışığı onları buldu. Tally iç çekti, her şeyin üzerindeki rahatsız edici parlaklığın geçip gitmesine izin verdi. Ne kadar iğrenç bir gün olduğunu fark etmişti. Çok fazla çabalamıştı; Suçluların nasıl oy verecekleri hakkında, ne giyeceği hakkında çok fazla endişelenmişti. Eğlence- li değil, ciddi bir gün olmuştu. Partiyi basanların, sinirlerini yerle bir etmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Kıkırdadı. Tabii ki hiç şaşırtıcı değildi!

Ama şimdi her şey yolundaydı. Çirkinler ve zalim-güzeller gitmişti ve Peris buradaydı, ona göz kulak olurdu. Tally huzurla dolduğunu hissetti. Kafasına aldığı o tekmeyle bir anlığına aklını kaybetmesi komikti. Çirkinlerle, sanki önemli insanlarmış gibi ciddi ciddi konuşmuştu.

Uçan-arac yakma kondu ve iki güvenlik görevlisi atlayarak onlara doğru geldi. Biri elinde ilk yardım çantası taşıyordu. Tally, başını tedavi ederlerken, Shay’inki gibi bir göz ameliyatı yaptırabileceğini düşündü. Tıpatıp aynıysından değil, bu saçma olurdu, ama uyumlu bir şey yaptırabilirdi.

Güvenlik görevlilerinin sakın ve ne yapacağını bilen orta-güzeli yüzlerine baktı. Yüzlerindeki ilgili ifadeler, Tally’nin yüzünü kaplayan kandan utanmamasını sağlıyordu.

Onu nazıkçe arabaya götürdüler, yaranın üzerine yeni deri spreyi püskürttüler ve şişmeyi engelleyecek bir hap verdiler. Tally morarıp morarmayacağını sorduğunda güldüler ve ameliyatın bunun icabına baktığını söylediler. Derisi bir daha asla morarmayacaktı.

Başından yaralandığı için, Tally'yi nöroloji muayenesinden geçirdiler. Tally'nin izlemesini isteyerek, kırmızı bir işaret ışığını gözlerinin önünde ileri geri hareket ettirdiler. Test çok saçma geliyordu, ama görevliler bu testin Tally'de beyin sarsıntısı ya da beyin hasarı olmadığını kanıtladığını söylediler. Peris, Lillian Russel Malikânesi'nde bir cam kapıya çarptığı, sonra uyanık kalmazsa öleceği bir olayı anlattı ve hepsi güldüler.

Sonra görevliler o gece ırmağın karşı yakasından gelen ve bunca soruna neden olan numaracı çirkinler hakkında birkaç soru sordu. "Aralarında tanıdığın biri var mıydı?"

Bu işe karışmak istemeyen Tally iç çekti. Çirkinlerin parti basmasının sebebi olmak çok utanç vericiydi. Ama soran ortagüzellerdi ve onların sorularına kaçamak yanıtlar veremezsiniz. Onlar ne yaptıklarını her zaman bilirdi ve onların sakin, otoriter yüzlerine baka baka yalan söylemek aptallık olurdu.

"Evet. Birini hatırlıyor gibiyim... Croy."

"Duman'dan biriydi, değil mi Tally?"

Tally, her yeri toprak ve kanla kirlenmiş Dumanlı kazağını giydiği için kendini aptal gibi hissederek başını salladı. Hepsi, kıyafet kuralını değiştiren Valentino Malikânesi'nin suçuydu. Partiden çıktıktan sonra hâlâ kostüm içinde olmaktan daha iğrenci yoktu.

"Ne istediğini biliyor musun Tally? Neden buradaymış?"

Tally, Peris'e bakarak yardım istedi. Peris, parlak gözlerini kocaman kocaman açmış, Tally'nin ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinliyordu. Bu da Tally'ye kendini önemli hissettirdi.

Omuzlarını silkti. "Yalnızca çirkin numaraları çeviriyorlardı. Muhtemelen arkadaşlarına gösteriş yapıyordu." Bu, ku-

lağa saçma gelmişti. Croy Çirkinköy'de yaşamıyordu ki! O Dumanlıydı, şehirlerin arasındaki yabanda yaşıyordu. Yanındaki iki çocuk numara çeviren şehir çocukları olabiliirdi, ama Croy'un kesinlikle bir planı vardı.

Ama güvenlik görevlileri başlarını sallayıp gülümsemekle yetindiler. Ona inanmışlardı. "Endişelenme. Bir daha olmaz. Olmayacağından emin olmak için sana göz kulak olacağız."

Tally onlara gülümsedi ve onu evine götürdüler. Odasına vardığında, partiye dönen Peris'ten bir görüntülü mesaj gelmişti.

"*Tahmin et!*" diye bağırdı Peris. Kalabalığın gürültüsüne ve müziğe karışan sözleri, deri spreyi ile kaplı alnına rağmen Tally'de partiye dönme isteği yaratıyordu.

Tally kaşlarını çatı ve mesaj devam ederken yatağına atladı. "Geri döndüğümde, Suçlular oylamayı yapmıştı bile! Partiye gerçek Özellerin gelmesini hepsi çok eğlenceli bulmuş! Zane parti kulesinden aşağı atlamamıza altı yüz mili-Helen verdi! Suçlulara kesinlikle katıldın! Yarın görüşürüz. Ah, evet, herkes görmeden o yara izini sildirme! Sonsuza dek en iyi arkadaşımın!"

Mesaj sona erdiğinde, Tally yatağın birazcık döndüğünü hissetti. Gözlerini kapattı ve rahatlayarak uzun uzun nefes verdi. Sonunda, tam bir Suçlu olmuştu. Sonunda, istediği her şey gerçekleşmişti. Güzeldi; Peris, Shay ve bir sürü arkadaşıyla birlikte Yeni-Güzel Şehri'nde yaşıyordu. Geçen senenin tüm felaketleri ve dehşetleri -kaçıp Duman'a gitmesi, orada Paslı öncesi sefaleti içinde yaşaması, yabandan geçerek şehre dönmesi- bir şekilde sona ermişti.

Her şey harikaydı ve Tally öyle bitkin düşmüştü ki inanması biraz zaman aldı. Peris'in mesajını birkaç kez başa aldı,

sonra pis pis kokan Dumanlı kazağını titrek ellerle çıkardı ve köşeye fırlattı. Yarın, duvardaki deliği, onu geri dönüşüme almaya zorlayacaktı.

Uzandı ve bir süre tavanı seyretti. Shay de bir mesaj gönderdi, ama onu duymazdan geldi, arabirim yüzüğünü uyku zamanına ayarladı. Her şey bu kadar kusursuzken, gerçeklik bir şekilde... kırılgnmış gibi geliyordu. Sanki en ufak rahatsızlık Tally'nin güzel geleceğini tehlikeye atabilirmiş gibiydi. Altındaki yatak, Komachi Malikânesi, hatta çevresindeki şehir...hepsi bir sabun köpüğü kadar geçici, titrek ve boş geliyordu.

Muhtemelen, coşkunun gerisindeki tuhaf kaybolma his-sine neden olan, kafasına aldığı darbeydi. Güzel bir uyku çekmesi yeterli olacaktı –şansı varsa yarın içki sersemliği çekmezdi– ve her şey yine sapasağlam, gerçekte olduğu gibi kusursuz gelecekti.

Tally, sonunda Suçlu olmanın mutluluğuyla, birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Ama düşleri kesinlikle korkunçtu.

ZANE

Düşünde, güzel bir prenses vardı.

Soğuk, taş duvarlı, boş odaları konuşamayan, yüksek bir kuleye kapatılmıştı ve uyuyordu. Kulenin ne asansörü vardı, ne de yangın merdiveni. Bu yüzden Tally, prensesin oraya nasıl çıktığını merak etti.

Ama oradaydı işte, en tepede. Atlama yeleği ve hızlı uyuma şansı da yoktu.

Kuleyi bir ejderha koruyordu. Mücevher kaplı gözleriyle aç ve zalim bir ejderha... Tally'nin midelerini bulandıran, zalim bir anilikle hareket ediyordu. Rüya da olmasına rağmen, ejderhanın bir zalim-güzel olduğunu fark etti. Özel Durumlar'ın bir ajanı ya da belki her biri bir ipek pul olan ve gümüş rengi bir yılan oluşturacak şekilde bir araya gelmiş bir grup ajan.

Ve bu rüyaya bir prens gerekiyordu.

Prens, ejderhayı öldürerek değil, gizlice yanından geçerek aştı. Dökülmeye başlamış eski taş duvarda parmaklarıyla kavrayacak oyuklar bularak Kule'nin ürkütücü yüksekliğine kolaylıkla tırmandı, yalnızca bir anlığına durup ejderhaya alay edercesine baktı. Ejderha, pençelerinin arasında koşturan oyuncu bir fare sürüsünü izlemeye dalmıştı.

Prens yüksek taş merdivene vardı ve prensesi öptü, prenses uyandı ve masal sona erdi. Aşağı inip ejderhanın yanından geçmek gerekmiyordu. Çünkü bu bir rüyaydı, bir film ya da peri masalı değil ve rüya tek bir büyük öpücükle sona erdi: Klasik mutlu son.

Bir şey dışında...

Prens kesinlikle çirkindi.

Tally uyandığında başı zonkluyordu.

Ayna-duvardaki yansımasını gördüğü zaman, baş ağrısının yalnızca içki sersemliğinden kaynaklanmadığını hatırladı. Ve başına tekme almanın insanı pek güzelleştirmedığını keşfetti. Dün geceki güvenlik görevlilerinin olabileceğini söylediği gibi, gözünün üzerine püskürttükleri yeni deri, öfkeli bir kırmızıya dönüşmüştü. Yaranın tamamen silinmesi için bir ameliyathaneye gitmesi gerekecekti.

Ama Tally yarayı hemen sildirmemeye karar verdi. Peris'in dediği gibi, kesinlikle suçlu görünüyordu. Yeni konumunu hatırlayarak gülümsedi. Yara kusursuzdu.

Diğer Suçlulardan bir dolu mesaj almıştı: Sarhoş tebrikler, parti sürerken yaptıkları daha çılgınca şeyler, ama hiçbiri Tally'nin Peris'le birlikte kuleden atlaması kadar eğlenceli değildi. Tally gözlerini kapatarak mesajları dinledi, arkadan gelen kalabalık seslere daldı ve eve erken dönmesine rağmen diğerleriyle iletişiminin kopmamış olduğunu düşünerek sevindi. Oy toplayarak bir çeteye alınmak bu anlama geliyordu işte: Ne yaparsanız yapın, arkadaşlarınız olduğunu bilmek...

Zane üç mesaj bırakmıştı ve sonuncusunda, Tally'nin bu sabah onunla kahvaltı etmek isteyip istemediğini soruyordu.

Sesi, diğerleri kadar sarhoş gelmiyordu, bu yüzden uyanmış olabiliirdi.

Tally ona mesaj yolladığında, Zane yanıt verdi. “Nasıl oldu?”

“Yüzüm kötü,” dedi Tally. “Peris, sana başıma darbe aldığı mı anlattı mı?”

“Evet. Gerçekten kanadı mı?”

“Çok.”

“Vay!” Zane’in, Tally’nin kulağına dolan sesi nefes nefeseydi, her zamanki serinkanlılığını yitirmişti. “İyi dalıştı. Ama, bilirsin, ölmediğine sevindim.”

Tally gülümsedi. “Sağ ol.”

“Ee, parti hakkındaki tuhaflığı okudun mu?”

Tally’nin aldığı mesajlar arasında haber mesajları da vardı, ama onları okumayı canı istememişti. “Ne tuhaflığı?”

“Biri dün posta kutularının şifresini kırmış ve kıyafet kurallını kostüme çeviren yeni davetiyeyi yollamış. Valentino Parti Komitesi’ndeki herkes, değişikliği bir başkasının yaptığını sanmış, bu yüzden sorun çıkarmamışlar. Ama yeni davetiyeyi kimin yazdığını kimse bilmiyor. Baş döndürücü, hı?”

Tally gözlerini kırıştırdı, oda aniden bulanıklaşmıştı. Baş döndürücü olduğu doğrudu. Tally, dünya çevresinde dönmüş gibi hissetti, sanki birinin kocaman ve kontrol dışı kalmış midesindeydi. Posta kutularının şifresini kırmak gibi şeyleri yalnızca çirkinler yapardı. Ve Tally, Valentino partisinin bir kıyafet balosuna dönüşmesini isteyecek tek bir kişi düşünebiliyordu: Zalim–güzel maskesiyle Croy ve onun tuhaf teklifleri.

Ve bu, her şeyin Tally Youngblood ile ilgili olduğu anlamına geliyordu.

“Bu son derece ilginç Zane.”

“Kesinlikle. Aç mısın?”

Tally, yeniden zonkladığını hissettiği başını salladı. Pencerenin dışında, Garbo Malikânesi'nin sıska parti kuleleri yükseliyordu. Tally, bakışlarını odaklarsa dünyanın dönmesi yavaşlayacakmış gibi, gözlerini kulelere dikti. Aşırı tepki veriyor olmalıydı; ne de olsa, her şey onunla ilgili olamazdı. Anlamsız numaralar yapan çirkinler ya da Valentino Parti Komitesi'nin, aklını kaybeden bir üyesi yüzünden de pekâlâ olabilirdi.

Ama basit bir hata bile olsa Croy, o kostümü önceden hazır etmiş olmalıydı. Paslı Yıkıntıları'nda ve Dumanlıların saklandığı yabanda, duvarlarda delik bulunmazdı; kendi eşyalarını yapmanız gerekirdi ki bu, zaman ve çaba gerektirirdi. Ve Croy sıradan bir kostüm seçmemişti... Tally soğuk, mücevherli gözleri hatırladı ve bayılacak gibi oldu.

Belki bir şeyler yemek iyi gelirdi.

“Evet, acayip açım. Kahvaltı edelim.”

Yeni-Güzel Şehri'nin merkezindeki Denzel Parkı'nda, Valentino Malikânesi'ne doğru kıvrıla kıvrıla uzanan sefa bahçesinde buluştular. Ağaçlar malikâneyi gizliyordu, ama tepesindeki sinyal kulesi görülebiliyordu, eski moda Valentino bayrağı soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. Dün gecenin bıraktığı hasarın büyük kısmı temizlenmiş, geriye yalnızca particilerin şenlik ateşlerinin bıraktığı birkaç kararmış leke kalmıştı. Bakım robotu kül halkalarından birinin üzerinde süzülüyor, dikkatli bir şekilde pençeleriyle toprağı altüst ediyor, yanmış bölgeye tohum serpiyordu.

Zane piknik yapmalarını önerdiğinde Tally kaşlarını kaldırmıştı (kesinlikle can yakıcı bir hareket), ama temiz hava-

da yürüyüş yapmak kafasını toplamasına yardımcı olmuştu. Güvenlik görevlilerinin verdiği haplar yarasının acısını azaltmıştı, ama genel uyuşukluk haline bir etkisi olmamıştı. Yeni-Güzel Şehir’inde dolaşan bir söylentiye göre, doktorlar içki sersemliğini tedavi etmeyi biliyorlardı, ama prensip gereği tedaviyi saklı tutuyorlardı.

Zane, serin esintiyle hafif hafif sallanan kahvaltı tepsisi arkasında, tam zamanında geldi. Yaklaştığında, Tally’nin alnındaki yarayı gördü ve gözleri irileşti. Ona dokunmak istemiş gibi, ellerinden birini uzattı.

“Oldukça berbat, hı?” dedi Tally.

“Kesinlikle suçlu görünüyor,” dedi Zane, iri iri açılmış gözlerle bakmaya devam ederek.

“Ama fazla mili-Helen etmez, değil mi?”

Zane bir an düşündü. “Bunu Helenlerle ölçmezdim. Ama bunun yerine ne kullanırdım, emin değilim. Daha iyi bir şey lazım.”

Tally gülümsedi. Peris, yüzünü hemen tedavi ettirmemek konusunda haklı çıkmıştı. Yara karşısında büyülenmiş olan Zane, süper-güzel görünüyordu ve yüzündeki ifade Tally’nin içini titretiyordu; her şeyin merkezindeymiş, ama dönme hissi yokmuş gibi.

Zane’in kostüm ameliyatı etkisini yitirmişti; dudakları normal-güzel dolgunluğuna geri dönmüştü. Yine de, gün ışığında her zaman aşırı görünürdü. Yüzü tamamen zıtlıklardan oluşuyordu, çenesi ve elmacık kemikleri keskin hatlara sahipti, alnı açıktı. Derisi, herkesinki gibi zeytin rengiydi; ama güneşte, siyah saçlarının altında neredeyse solgun görünüyordu. Ameliyat rehberi, simsiyah saçlara sahip olmanızı yasaklıyordu, komite simsiyah saçları aşırı buluyordu, ama

Zane kendi saçlarını çini mürekkebiyle boyamıştı. Üstüne üstlük çok yemek yemez; yüzündeki sıskalığı, bakışlarındaki yoğunluğu korurdu. Tally'nin ameliyattan beri tanıdığı onca güzel içinde, görünüşüyle dikkat çeken tek kişi oydu.

Belki Suçluların lider olmasının sebebi buydu; gerçek bir suçlu olmak için başka herkesten farklı olmalıydınız.

Uygun bir yer ararlarken Zane'in altın gözleri titreşti ve geniş bir meşe ağacının lekeler halinde yere düşen gölgesine takıldı.

Çimenlerin ve yaprakların üzerine oturdular. Tally çiy ve toprak kokusunu içine çekti. Kahvaltı tepsisi aralarına yerleşti, çırpılmış yumurtaların ve kızarmış patateslerin soğumalarını engelleyen parlak elementin sıcaklığını yaymaya başladı.

Tally ısıtılmış tabaklardan birine yumurta, peynir ve avokado dilimleri yığdı, sonra ağzına küçük keklerden birinin yarısını tıktırdı. Zane'e baktığı zaman, elinde bir fincan kahveden başka şey olmadığını gördü ve açgözlü bir domuz gibi yemek yemenin iğrenç bir hareket olup olmayacağını merak etti.

Ama ne fark ederdi ki? Kendi kendine, artık oy birliği ile kabul edilmiş, tam bir Suçlu olduğunu hatırlattı. Hem, onu buraya, onunla takılmak isteyen Zane davet etmişti. Beğenilmek hakkında endişelenmeyi bırakıp keyfine bakmasının zamanı gelmişti. Hayatta güzel bir oğlan tarafından dikkatle izlenerek, kusursuz bir parkta oturmaktan daha kötü şeyler de vardı.

Tally kekin geri kalanını da yedi. İçinden dumanlar tüten kek, yarı erimiş çikolata taneleriyle doluydu. Tally yumurtalara saldırmak için çatalı aldı. Kahvaltının yanında kalori arındırıcının da gelmiş olmasını umdu. Onları, yemek yedik-

ten hemen sonra alırsanız daha etkili oluyorlardı. Belki de kan kaybetmek insanı acıktırıyordu.

“Ee, dün geceki çocuk kimdi?” diye sordu Zane.

Tally çığnemeye devam ederek omuzlarını silktilti, ama Zane sabırla onun lokmasını yutmasını bekledi.

“Yalnızca parti basan bir çirkin,” dedi Tally sonunda.

“Bunu anladım. Özeller başka kimi kovalıyor olabilir ki? Demek istediğim, tanıdığın biri miydi?”

Tally bakışlarını kaçırdı. Çirkin hayatınızın sizi, ırmağın bu tarafına kadar takip etmesi utanç vericiydi, en azından şahsen takip ettiğinde. Ama Peris, dün gece Tally güvenlik görevlilerine anlatırken kulak misafiri olmuştu, bu yüzden yalan söylemek iğrenç olurdu. “Evet, sanırım onu tanıyorum. Duman’dan... Croy denen bir çocuk.”

Zane’in yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Altın rengi gözlerini bir şeyler arıyormuş gibi uzaklara dikti. Bir an sonra başını salladı. “Onu ben de tanıyordum.”

Tally çatalını ağzına götürürken dondu. “Dalga geçiyorsun.”

Zane başını iki yana salladı.

“Ama senin hiç kaçmadığını sanıyordum,” dedi Tally.

“Hayır, kaçmadım.” Bacaklarını göğsüne doğru çekti ve uzun kollarından biriyle dizlerine sarılıp kahvesini yudumladı. “En azından Paslı Yıkıntıları’ndan uzağa kaçmadım. Ama minikken Croy’la ben arkadaşlık ve aynı çirkin yurdunda kalıyorduk.”

“Bu... tuhaf.” Tally sonunda yumurta lokmasını ağzına attı ve ağır ağır çiğnedi. Şehirde bir milyon insan yaşıyordu ve Zane, Croy’u tanıyordu. “Bunun gerçekleşme olasılığı ne ki?” dedi alçak sesle.

Zane başını yine iki yana salladı. “Tesadüf değildi Tally-wa.”

Ağızındaki yumurtaların tadı bir tuhaf olmuştu. Sanki her şey yine fırıl fırıl dönmeye başlayacaktı. Tally çiğnemeyi bıraktı. Son zamanlarda, bunca tesadüfle, dünya tamamen çıldırmış görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Zane öne eğildi. “Tally, Shay’in bizim yurttta yaşadığını biliyorsun, değil mi? Biz çirkinken?..”

“Elbette,” dedi Tally. “Buraya geldikten sonra bu yüzden size katıldı.” Tally bir an duraksadı, sonra yavaş yavaş anlamaya başladı. Duman anıları her zaman birdenbire, tıpkı yoğun, yapış yapış bir sıvıdan yükselen kabarcıklar gibi geliyordu.

“Duman’da,” dedi dikkatle, “Shay beni Croy’la tanıştırdı. Eski arkadaşlarımız. Demek üçünüz tanışıyordunuz?”

Zane, kahvesine çürük bir şeyler düşmüş gibi yüzünü buruşturdu.

Tally mutsuzluk içinde yemeğine baktı. Zane devam ederken Tally, tıpkı bir gece önceki gibi hissetmeye başlamıştı, geçen yazın korkunç hikâyesi huzursuz edici bir biçimde zihninde belirliyordu.

“Yurdundan altı kişiydik,” dedi. “O zaman da kendimize Suçlular diyorduk. Her zamanki çirkin numaralarından yapardık: Gece gizli gizli dışarı çıkmak, yurt bakıcılarını atlatmak, ırmağın karşı kıyısına geçip yeni-güzelleri gözetlemek.”

Tally, Shay’in, ikisi tanışmadan önce neler yaptığına dair hikâyelerini hatırlayarak başını salladı. “Pash Yıkıntıları’na da gidiyordunuz.”

“Evet, yaşça büyük çirkinler nasıl gidileceğini bize gösterdikten sonra.” Tepenin yukarısına, Yeni-Güzel Şehri’nin yüksek merkezine baktı. “Orada olunca, dünyanın ne kadar büyük olduğunu fark ediyorsun. Demek istediğim, o eski Paslı şehirde yirmi milyon insan yaşıyormuş. Karşılaştırıldığında, burası minicik kalıyor.”

Tally gözlerini yumdu ve çatalını tabağa bıraktı. İştahı kaçmıştı. Dün gece olan her şeyden sonra, belki Zane’le kahvaltı etmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Bazen Zane kendini hâlâ çirkin buluyor gibiydi; eğlenceli kalmak için çabalıyor, güzel olmanın kolay eğlencesini yaşayamıyordu. Elbette, Suçluları yönetmek konusunda harika olmasının sebebi buydu. Ama baş başa kalındığında, insanın başını döndürebiliyordu.

“Evet, ama Paslıların hepsi öldü,” dedi Tally, usulca. “Sayıları çok fazlaydı ve kesinlikle aptaldılar.”

“Biliyorum, biliyorum. Neredeyse dünyayı yok ediyorlardı,” diye ezberden tekrarladı Zane, sonra iç çekti. “Ama yıkıntılarda dolaşmak, hayatım boyunca yaptığım en heyecan verici şeydi.”

Bunu söylerken Zane’in gözleri çakmak çakmak oldu ve Tally, yıkıntılara yaptığı yolculukları, hayalet şehrin boş ihtişamının bedenindeki bütün sinir uçlarını nasıl ayağa kaldırdığını hatırladı. Balonla uçmanın ya da atlama yeleğiyle yaptığı atlayışın zararsız heyecanına hiç benzemeyen, gerçek bir tehlikenin onu bekliyor olabileceği hissini hatırladı.

Zane ile göz göze geldiğinde o eski heyecanların bazılarını hatırlayarak ürperdi. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Ameliyattan sonra oraya bir daha asla gidemeyeceğimi biliyordum. Yeni-güzeller o kadar tehlikeli şeyler yapmaz. Bu yüzden, on altı yaşına basacağım gün yaklaştıkça şehirden

ayrılmayı, yabana gitmeyi düşünmeye başladım. En azından bir süreliğine.”

Tally yavaşça başını salladı. Shay’in, ilk tanıştıkları zaman aynı şeyleri söylediğini hatırlayabiliyordu. Tally’nin Duman yolculuğunu o sözler başlatmıştı. “Shay, Croy ve diğerlerini de seninle gitmeye ikna ettin, öyle mi?”

“Denedim.” Zane güldü. “Başta delirdiğimi sandılar, çünkü yabanda yaşayamazsın. Ama sonra, orada bir çocukla tanıştık. Çocuk...”

“Dur,” dedi Tally. Aniden, arındırıcı almış ve metabolizması kalorileri yakmak için hızlanmış gibi, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Yüzünde bir ıslaklık hissetti, esinti aniden soğuk geldi. Yanakları terlemişti, ama güzel yüzler terlemezdi ki...

Tally gözlerini kırptırdı, yumruklarını öyle sıkı ki tırnakları avuçlarına battı. Dünya bir şekilde değişmişti. O ağır ağır, derin derin nefes alırken, iğne kadar keskin güneş ışınları, tepedeki yaprakları delip geçiyordu. Dün gece, Croy’u gördüğü zaman da aynı şeyin olduğunu hatırladı.

“Tally?..” dedi Zane.

Tally başını iki yana salladı, Zane’in hiçbir şey söylemesini istemiyordu. Paslı Yıkıntıları’nda tanıştığı biriyle ilgili hiçbir şey... Onu susturmak için çabuk çabuk konuştu ve Shay’in ona anlattıklarını tekrarladı. “Duman’ı duydun, değil mi? İnsanların Paslı-öncesi insanları gibi yaşadığı ve hayatları boyunca çirkin kaldığı yeri. Bu yüzden, hepiniz oraya gitmeye karar verdiniz. Ama kaçma zamanı geldiğinde, çoğunuz korktunuz. Shay, o geceyi anlattı: Bütün eşyalarını toplamış, ama sonunda gidemeyecek kadar korkmuş.”

Zane kahvesine bakarak başını salladı.

“Sen de vazgeçtin, değil mi?” dedi Tally. “O gün senin de kaçman gerekiyordu.”

“Evet,” dedi Zane ifadesiz bir sesle. “Her şey benim fikrim olmasına rağmen, gitmedim. Ve tam planlandığı zamanda güzelleştim.”

Tally, o yazı hatırlamaktan kendini alamadı ve bakışlarını kaçırdı. Shay’in arkadaşlarının hepsi ya Duman’a kaçmış ya da güzelleşmişti ve Shay’i Çirkinköy’de yalnız bırakmışlardı. İşte o zaman, Shay ile Tally tanışmış, sıkı dost olmuşlardı. Ve Shay’in ikinci kaçma teşebbüsü başarılı olduğunda, bu kargaşaya Tally de karışmıştı.

Kendi kendine sakin olmasını söyleyerek yavaşça nefes aldı. Geçen yaz tam bir kâbus olmuştu, ama aynı zamanda, şimdi sıkıcı, aptal bir çeteye girmeye çalışan yepyeni bir güzel değil, bir Suçlu olmasının sebebiydi. Belki de sonunda buraya varmak, güzel ve popüler olmak her şeye değirdi.

Zane’e baktı. Güzel gözleri hâlâ kahve kalıntılarına dikilmişti. Tally rahatladığını hissetti ve gülümsedi. Zane, siyah kaşlarını ümitsizlikle kaldırmış, Duman’a kaçmaktan vazgeçtiği için hâlâ pişmanlık duyarak otururken çok üzgün görünüyordu. Tally uzanıp onun elini tuttu.

“Hey, çok da büyük bir olay değildi. Orası harika falan değil. Daha çok, güneş yanığı ve sokağın böcekler vardı.”

Zane onunla göz göze geldi. “En azından sen, o fırsatı kullandın Tally. Kendi başına gidecek kadar cesur davrandın.”

“Aslında başka seçeneğim yoktu. Gidip Shay’i bulmak zorundaydım.” Ürperdi ve elini çekti. “Yalnızca, geri dönmeyi başardığım için şanslıyım.”

Zane daha da yaklaştı ve uzandı, narin parmakları Tally’nin yarasının üzerindeki püskürtme derinin üzerinde dolaştı. Altın rengi gözlerini iri iri açmıştı. “Döndüğün için memnunum.”

Tally gülümseyerek onun eline dokundu. “Ben de.”

Zane’in parmakları Tally’nin saçlarının içine kaydı ve nazikçe onu yakına çekti. Tally gözlerini kapattı; Zane’in, dudaklarını kendi dudaklarına bastırmasına izin verdi, uzanıp yanağının pürüzsüz, kusursuz derisine dokundu.

Tally’nin kalbi yine küt küt atıyordu, dudakları aralanırken bile zihni tıkır tıkır çalışıyordu. Bir kez daha, çevresindeki gerçeklik kayıyordu, ama bu sefer his hoşuna gitmişti.

Yeni–Güzel Şehri’ne geldiğinde Peris, Tally’yi cinsellik konusunda uyarmıştı. Yepyeni bir güzelken diğer güzellere fazla yaklaşmak insanın başını döndürebilirdi. Bunca muhteşem yüze, kusursuz vücuda ve ıslıl ıslıl göze alışmak için zaman gerekiyordu. Herkes güzelken, öpüştüğünüz ilk güzele âşık olabiliydiniz.

Ama belki zamanı gelmişti. Tally bir aydır buradaydı ve Zane özeldi. Yalnızca Suçluların başı olması ve başka herkesten farklı olması yüzünden değil, aynı zamanda eğlenceli kalmaya çalışması, kuralları esnetmesi yüzünden farklıydı. Bir şekilde bu, onu diğerlerinden daha da güzel kılıyordu.

Ve son yirmi dört saat içinde yaşadığı onca beklenmedik olay içinde, en hoş olanı buydu. Zane’i öpmek başını döndürmüştü, ama karanlığa gömülüyormuş gibi değil. Zane’in dudakları ılık, yumuşak ve kusursuzdu. Tally kendini güvende hissediyordu.

Uzun süre sonra ayrıldılar. Tally gözlerini açmadı. Onun nefesini yüzünde hissediyordu, ensesindeki eli ılık ve yumuşaktı. “David,” diye fısıldadı Tally.

EĞLENCELİ OLMAK

Zane geri çekildi, gözleri kısıldı.

“Ah, özür dilerim,” diye kekeleydi Tally. “Ne olduğunu anlamı...”

Sesi solup giderken Zane başını yavaşça salladı. “Hayır, sorun değil.”

“Böyle söylemek...” diyecek oldu Tally yine, ama Zane elini sallayarak susturdu onu. Güzel yüzüne düşünceli bir ifade yayıldı. Gözlerini yere dikti, parmaklarıyla otları yolmaya başladı.

“Şimdi hatırladım,” dedi.

“Neyi?”

“Adı buydu.”

“Kimin adı?”

Zane, yakında uyuyan birini uyandırmaktan kaçınıyor gibi, alçak ve tekdüze bir sesle konuştu. “Bizi Duman’a götürmesi gereken çocuğun adı buydu. David...”

Tally, usulca inlediğini duydu. Güneş ışığundan rahatsız olmuş gibi gözlerini kısmıştı. Zane’in dudaklarını, ellerinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu, ama aniden titremeye başlamıştı.

Zane'in elini tuttu. "Böyle söylemek istemedim."

"Biliyorum. Ama bazen bazı anılar geri dönüyor." Bakışlarını çimenlerden kaldırdı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Bana David'den bahset."

Tally yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

David. Şimdi onu gözünün önüne getirebiliyordu. Komik, iri bir burnu ve açık bir alını vardı. El yapımı ayakkabılar ve ölü hayvanların derilerini birbirine dikerek oluşturduğu bir ceket giyiyordu. David Duman'da büyümüşü, hayatı boyunca şehre ayak basmamıştı. Tepeden tırnağa çirkindi, güneş altında bronzlaşmıştı ve kaşının üzerinde bir yara izi vardı... Ama onu hatırlayınca Tally'nin içinde bir kıvılcım çaktı.

Başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. Bir şekilde David'i unutmuştu.

"Onunla Paslı Yıkıntıları'nda tanıştınız, öyle mi?" diye ısrar etti Zane.

"Hayır," dedi Tally. "Onu ilk Shay'den duymuştum. Bir kez ona işaret göndermeye çalıştı. Ama David hiç gelmedi. Ama Shay'i Duman'a götüren oydu."

"Beni de götürmesi gerekiyordu," diye iç çekti Zane. "Ama sen Duman'a kendi başına gittin, değil mi?"

"Evet. Ama oraya vardığımda, o ve ben..." Tally şimdi hatırlıyordu. Üzerinden bir milyon sene geçmiş gibi geliyordu, ama kendini –çirkin kendini– David'i öperken, haftalar boyunca onunla birlikte yabanda yolculuk ederken görebiliyordu. İçinden tuhaf ama tanıdık bir his geçti, onunla birlikte olmanın ne kadar güçlü, ne kadar sonsuz bir duygu olduğunu hatırladı.

Ama sonra, bir şekilde, David kaybolmuştu.

“Şimdi nerede?” diye sordu Zane. “Duman’ı yıktıklarında Özeller onu yakaladı mı?”

Tally başını iki yana salladı. David’le ilgili diğer anıları belirsiz ve solgundu, ama ayrıldıklarında o... yok oluvermişti. “Bilmiyorum.”

Tally bayılacakmış gibi hissediyordu, o gün dünya yüzüncü kez bulanıklaşmıştı. Kahvaltı tepsisine uzandı, ama Zane elini tutup çekti. “Hayır, yeme.”

“Ne?”

“Başka bir şey yeme Tally. Aslında, bunlardan iki tane al.” Cebinden bir paket kalori arındırıcı çıkardı, dört hapın yeri boştu.

“Kalbinin daha hızlı atması sana yardımcı olur.” İki hap çıkardı ve kahveyle birlikte içti.

“Ne konuda yardımcı olur?” diye sordu Tally.

Zane başını işaret etti. “Düşünmek. Açlık, odaklanmana yardımcı olur. Aslında, her tür heyecan işe yarıyor.” Sırtı ve paketi Tally’nin eline sıkıştırdı. “Yeni birini öpmek gibi. Bu gerçekten çok işe yarıyor.”

Tally bir anlam veremedi elindeki kalori arındırıcılara baktı. Parlak folyo, güneş altında acı verici bir biçimde ışılıyordu ve paketin kenarları ustura kadar keskin geliyordu.

“Ama daha bir şey yemedim. En azından kilo alacak kadar yemedim.”

“Bunun kilo vermekle alakası yok. Seninle konuşmam gerekiyor Tally. Bir dakika daha benimle kalman gerekiyor. Uzun zamandır senin gibi birini bekliyorum. Senin... uyanık olmana ihtiyacım var.”

“Arındırıcılar beni uyanık mı kılacak?”

“Yardımcı oluyorlar. Daha sonra açıklarım. Bana güven, yeter Tally-wa.” Zane, Suçlulara yeni bir numara açıklarken olduğu gibi delice yoğunlaşmış olan bakışlarını ayırmadı. Böyle olduğu zamanlarda, söyledikleri hiç mantıklı gelmese bile, Zane’e direnmek zor olabiliyordu.

“Tamam.” Tally beceriksiz parmaklarla iki hap çıkardı ve ağzına götürdü, ama duraksadı. Onları yemek yemeden almamanız gerekiyordu. Çünkü tehlikeliydi. Paslı günlerinde –ameliyatlardan önce, herkes çirkinen– insanların bilinçli olarak yemek yemedikleri bir hastalık vardı. Şişmanlamaktan o kadar korkuyorlardı ki aşırı sıska oluyorlar, bazen yiyeceklerle dolu bir dünyada açlıktan ölüyorlardı. Ameliyatın yok ettiği korkunç şeylerden biriydi.

Ama iki arındırıcı onu öldürmezdi. Zane, Tally’ye kahvesini uzattığında, Tally hapları kahveyle yuttu, sonra ekşi tadı alınca yüzünü buruşturdu.

“Koyu kahve, hı?” dedi Zane, sırtarak.

Hemen sonra Tally’nin nabızı yükselmeye, metabolizması hızlanmaya başladı. Görüş alanı hâlâ netti. Bir önceki gece gibi, dünyanın geri kalanıyla arasındaki ince bir plastik tabakanın soyulup gittiğini hissetti. Parlak gün ışığında gözlerini iyice kısıtı.

“Tamam,” dedi Zane. “David hakkında hatırladığın son şey nedir?”

Tally ellerinin titremesini durdurmaya çalışarak beynini altüst etti, çirkin anılarını saran pusları dağıtmaya çabaladı. “Hepimiz yıkıntıların içindeydik,” dedi. “Shay’in, onu nasıl kaçırdığımız hakkındaki hikâyesini hatırlıyor musun?”

Zane başını salladı, ama aslında Shay’in o hikâyeye dair birden fazla versiyonu vardı. Bazı versiyonlarda, Tally ve Du-

manlılar Shay'i Özel Durumlar karargâhından kaçıyordu. Diğer versiyonlarda Shay, Tally'yi Dumanlılardan kurtarmak için şehirden ayrılıyordu ve ikisi birlikte şehre kaçıyordu. Elbette, zaman zaman değişenler yalnızca Shay'in hikâyeleri değildi. Suçlular, eski günler hakkındaki hikâyeleri her zaman abartırdı, çünkü amaç o anıları daha eğlenceli hale getirmekti. Ama Tally, Zane'in gerçeği istediğini hissediyordu.

"Özeller Duman'ı yok etti," diye devam etti. "Ama yıkıntılarda saklanan birkaç kişi vardık yine de."

"Yeni Duman. Çirkinler size böyle diyordu."

"Bu doğru. Ama sen bunu nereden biliyorsun? O sırada sen güzel değil miydin?"

Zane sırıttı. "Bana hikâyeler anlatan tek yepyeni-güzelin sen olduğunu mu sanıyorsun Tally-wa?"

"Ah..." Tally biraz önceki öpüşmeyi hatırlayarak Zane'in, diğerlerinin çirkin günlerini hatırlamasını nasıl sağladığını merak etti.

"Ama neden şehre döndün?" diye sordu Zane. "Gerçekten de seni Shay'in kurtardığını söyleme bana."

Tally başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Özeller mi sizi yakaladı? David'i de yakaladılar mı?"

"Hayır." Sözcük dudaklarına duraksamadan gelmişti. Anıları ne kadar bulanık olursa olsun, David hâlâ orada bir yerdedi, Tally biliyordu. Şimdi zihninde onu açıkça, yıkıntılarda saklanırken görebiliyordu.

"Söyle bana Tally, neden buraya dönüp teslim oldun?"

Zane hâlâ Tally'nin elini tutuyordu ve yanıt beklerken sıkıyordu. Yüzünü yine Tally'ninkine yaklaştırmıştı, altın gözleri gölgede parlıyordu, Tally'nin ağzından çıkan her şeyi içine

çekiyordu. Ama bir şekilde, anılar gelmiyordu. O zamanları düşünmek, kafasını duvara çarpmaktan farksızdı.

Tally dudağını ısırđı. “Neden hatırlamıyorum? Benim sorunum ne Zane?”

“Bu iyi bir soru. Ama sorun her ne ise, hepimizde var.”

“Biz?.. Suçlularda mı?”

Zane tepelerinde dikilmiş parti kulelerine bakarak, başını iki yana salladı. “Yalnızca bizde değil. Herkeste. En azından burada, Yeni–Güzel Şehri’nde olan herkeste. Çoğu insan çirkin oldukları zamanlardan bahsetmiyor bile. Sıkıcı, çocuksu şeylerden bahsetmek istemediklerini söylüyorlar.”

Tally başını salladı. Yeni–Güzel Şehri’nin bu özelliğini ilk günden anlamıştı: Suçlular dışında, çirkin günlerden bahsetmek kesinlikle beğenilmeyen bir şeydi.

“Ama onları zorladığında,” diye devam etti Zane, “aslında çoğunun *hatırlayamadığını* anlıyorsun.”

Tally kaşlarını çatı. “Ama biz, Suçlular eski günlerden devamlı bahsediyoruz.”

“Hepimiz sorun çıkaran çocuklardık,” dedi Zane. “Bu yüzden kafalarımızın içinde heyecan verici anılar biriktirmişiz. Ama bu hikâyeleri anlatmaya devam etmen, diğerlerini dinlemen, kuralları ihlal etmen gerekiyor. *Canlı* kalman gerek, yoksa zaman içinde eski anılarının hepsini unutursun. Bir daha geri dönmek üzere...”

Tally onun yoğun bakışlarına karşılık verirken, aniden bir şeyi fark etti. “Suçluların amacı bu, değil mi?”

Zane başını salladı. “Bu doğru Tally. Unutmamak için ya da belki de, geçen bahar, o gece korkup vazgeçtikten sonra kendi kendime verdiğim bir söz yüzünden: Güzel de olsam çirkin de, bir gün şehirden ayrılacağım.” Zane’in sesi solup

gitti, dişlerinin arasından nefes alıyordu. “Yalnız, düşündüğümden daha zor çıktı. Bir süre her şey ciddi şekilde sıkıcı olmuştu ve ben de unutmaya başlamıştım.” Canlandı. “Ama sonra, hiç mantıklı gelmeyen deli saçması hikâyelerinle sen geldin. Şimdi her şey kesinlikle eğlenceli.”

“Öyledir herhalde.” Tally, Zane’in tuttuğu eline baktı. “Bir soru daha Zane-la?”

“Elbette.” Zane gülümsedi. “Soruların hoşuma gidiyor.”

Tally, biraz utanarak bakışlarını kaçırdı. “Biraz önce beni, canlı kalmama yardımcı olup daha iyi hatırlamamı sağlamak için mi öptün? Yoksa...” Endişe içinde Zane’in gözlerinin içine bakarak sustu.

Zane sırıttı. “Sen ne düşünüyorsun?” Ama Tally’nin yanıt vermesi için fırsat tanımadı. Onu omuzlarından yakaladı, kendine çekti ve uzun uzun öptü. Ilık dudakları, güçlü elleri, kahve tadı ve saçlarının kokusu birbirine karıştı.

Ayrıldıkları zaman Tally nefes nefese arkasına yaslandı, çünkü insanın nefesini kesecek türden bir öpücüktü. Ama canlı hissetmesini sağladı; kalori arındırıcı haplardan, hatta bir önceki gece parti kulesinden atlamasından daha canlı... Ve aklına, daha önce bahsetmesi gereken, ama bir şekilde bahsetmediği bir şey geldi.

Zane’i çok mutlu edecek bir şey.

“Dün gece,” dedi Tally, “Croy bana bir şey getirdiklerini söyledi, ama ne olduğunu söylemedi. Onu buraya, Yeni-Güzel Şehri’ne bırakacaklardı, güvenlik görevlileri bulamasın diye saklayacaklardı.”

“Yeni Duman’dan bir şey mi?” Zane’in gözleri irileşti. “Ne-reye bırakacaklardı?”

“Valentino 317’ye.”

VALENTINO 317

“Bir saniye,” dedi Zane. Önce Tally’nin, sonra kendi arabirim yüzüğünü çıkardı ve Tally’yi sefa bahçesinin derinliklerine sürükledi. “Bunları kaybetsek daha iyi olacak,” dedi. “Bizi izlemelerini istemeyiz.”

“Ah, evet.” Tally, çirkin günlerinde yurt bakıcılarını atlatmanın ne kadar kolay olduğunu hatırladı. “Dün geceki güvenlik görevlileri... bana göz kulak olacaklarını söylediler.”

Zane güldü. “Onlar bana *her zaman* göz kulak oluyorlar.”

Yüzükleri iki uzun saza taktı. Sazlar metal bantların ağırlığıyla eğildi. “Zaman zaman rüzgâr onları oynatacak,” diye açıkladı Zane. “Böylece, onları çıkarmamışız gibi görünecek.”

“Ama tuhaf görünmeyecek mi? Uzun süre aynı yerde kalmamız?”

“Burası sefa bahçesi,” diye güldü Zane. “Burada ben de epey zaman geçirdim.”

Tally’nin içinden huzursuz edici bir his geçti, ama belli etmedi. “Bir daha nasıl bulacağız?”

“Burayı biliyorum. Endişelenmeyi bırak.”

“Ah... Pardon.”

Zane ona döndü ve güldü. “Özür dilenecek bir şey yok. Bu, uzun zamandır ettiğim en güzel kahvaltı.”

Yüzükleri bıraktılar ve ırmağa, Valentino Malikânesi'ne doğru yürümeye başladılar. Tally, 317 numaralı odada ne bulacaklarını merak ediyordu. Çoğu malikânede, her odanın kendi ismi vardı –Tally'nin Komachi Malikânesi'ndeki odasının adı Vesaire idi, Shay'inki ise Mavigök– ama Valentino o kadar eskiydi ki, odaların numaraları vardı. Valentinolular bu tür şeyleri her zaman fazla önemsiyorlar, dökülmeye yüz tutmuş evlerinin eski geleneklerini koruyorlardı.

“Bir şey saklamak için iyi bir yer,” dedi Zane, geniş malikâneye yaklaşırlarken. “Duvarların konuşmadığı bir yerde sır saklamak daha kolaydır.”

“Belki bu yüzden diğer malikânelerdeki partilerden birini değil, Valentino'da verileni bastılar,” dedi Tally.

“Yalnız, benim gidip her şeyi mahvetmem gerekiyordu,” dedi Zane.

“Sen mi?”

“Önce taş malikâneye gittik, ama bizden hiç kimseyi bulamayınca, yeni parti kulesine gitmeyi ve akıllı duvarlar sayesinde sizi bulmayı önerdim.”

“Bizim aklımıza da aynı şey geldi,” dedi Tally.

Zane başını iki yana salladı. “Evet, eh, hepimiz Valentino'da kalmış olsaydık Özeller, Croy'u bu kadar çabuk fark etmez, o da seninle konuşacak zaman bulabilirdi.”

“Yani duvarları kullanarak dinleyebiliyorlar mı?”

“Evet.” Zane sırtıttı. “Bu kadar soğuk bir günde neden piknik yapmayı önerdim sanıyorsun?”

Tally, enine boyuna düşünerek başını salladı. Şehir arabirimi size mesaj getiriyordu, sorularınızı yanıtlıyordu, size randevularınızı hatırlatıyordu, hatta odanızdaki ışıkları yakıp söndürüyordu. Özel Durumlar sizi izlemek istiyorsa yaptığı-

nız her şeyi ve düşündüklerinizin yarısını öğrenebilirlerdi. Croy'la kulede konuşurken, arabirim yüzüğünün parmağında olduğunu hatırladı. Duvarlar her şeyi işitmiş olmalıydı... "Herkesi izliyorlar mı?"

"Hayır, yapamazlar. Hem, çoğu kişi izlenmeye değmez. Ama bazılarımız özel muamele görüyor. Özel Durumlar'da olduğu gibi."

Tally küfretti. Dün gece Özeller o kadar çabuk gelmişlerdi ki... Özeller yakında bekliyormuş gibi, Croy'la yalnızca birkaç dakika görüşebilmişti. Belki zaten parti mesajlarının kırıldığını biliyorlardı. Ya da belki Tally Youngblood'dan hiçbir zaman fazla uzaklaşmıyorlardı...

Ağaçların arasına baktı. Gölgele rüzgârla değişiyordu. Tally gölgelerin arasında gri şekillerin kaydığını gördüğünü sandı. "Dün gecenin senin yüzünden olduğunu sanmıyorum Zane. Benim hatamdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman benim suçumdur."

"Bu saçma, Tally," dedi Zane usulca. "Sıra dışı olmanın yanlış bir tarafı yok."

Valentino Malikânesi'nin kemerli ana kapısından geçerken sesi solup gitti. Serin, taş duvarların içi mezar kadar sessizdi.

"Biz ayrıldığımızda parti devam ediyordu," diye fısıldadı Zane. "Muhtemelen hepsi yataklarına yeni girmiştir."

Tally başını salladı. Henüz, işe girişmiş bakım robotları bile yoktu. Koridorlar, yırtılmış kostüm parçalarıyla doluydu. Dökülmüş içkiler havayı mide bulandırıcı, tatlımsı bir kokuyla doldurmuştu ve yerler yapış yapıştı. Partinin ihtişamı, tıpkı eğlenceli sarhoşluğun baş ağrısına dönüşmesi gibi, solup gitmişti.

Arabirim yüzüğü olmadan parmağı çıplak geliyordu ve yalananmaktan korkan bir çirkin olarak gizlice ırmağın karşı kıyısına geçtiği günlerin anılarını geri getiriyordu. Ama korku, canlılık hissini korumasını sağlıyordu. Duyuları, parti döküntülerinin esintili koridordaki kıpırdanışını duymasına; dökülmüş şampanyanın kuru üzüme benzeyen kokusunu, biranın bayat kokusundan ayırt etmesine yetecek kadar keskindi. Kendi ayak sesleri dışında malikâne sessizdi.

“317’de her kim yaşıyorsa, uyuyor olmalı,” diye fısıldadı Tally.

“O zaman uyandırırız,” dedi Zane alçak sesle, gözleri yarı karanlıkta parıldayarak.

Zemin kat odalarının hepsi yüzlü numaralara sahipti, bu yüzden yukarı katlara çıkmanın bir yolunu aradılar. Bir noktada malikâneye yeni asansörler eklenmişti, ama arabirim yüzükleri olmadığından kapılar onlar için açılmadı. Taş merdiven Tally ile Zane’i üçüncü kata, 301 numaranın karşısına çıkardı. Onlar koridorda yürürlerken kapı numaraları büyüdü. Bir yana tek, diğer yana çift numaralar dizilmişti. 315 numaraya geldiklerinde Zane, Tally’nin elini sıkı.

Ama bir sonraki odanın numarası 319’du.

Geri döndüler, koridorun diğer yanını kontrol ettiler, ama yalnızca 316, 318 ve 320 numaraları buldular. Katın geri kalanını aradıklarında, tekli ve çiftli, 320’li ve 330’lu numaraları buldular, ama Valentino 317 yoktu.

“Bu eğlenceli bir bilmece,” dedi Zane, kendi kendine gülererek.

Tally iç çekti. “Belki her şey bir şakadan ibarettir.”

“Sence Yeni Dumanlılar sırf şaka yapmak için şehir çapında bir davetin şifresini kırıp gizlice ırmağın karşısına geçerek bir partiyi basarlar mı?”

“Muhtemelen hayır,” diye itiraf etti Tally, ama içinde bir şeyin solmaya başladığını hissediyordu. Kendi kendini, bütün bu arayışın, *çirkinlerin* bıraktığı büyük bir sırrı aramanın, aslında saçma olup olmadığını merak ederken buldu. Hem, bir başkasının malikânesinde sinsi sinsi dolaşmak iğrençti. “Sence kahvaltı hâlâ sıcak mıdır?” diye sordu.

“Tally...” Zane yoğun bakışlarını ona çevirdi. Titrek ellerle, saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Benimle kal.”

“Tam buradayım,” dedi Tally.

Zane, dudakları onunkilere sürtünecek kadar yaklaştı. “Demek istediğim, odaklan.”

Tally onu öptü ve onun dudaklarının baskısıyla dünya yine keskinleşti. Açlığı aklından çıkardı ve “Tamam,” dedi. “Ya asansör?”

“Hangisi?”

Tally, onu Valentino 315 ile 319’un arasındaki boşluğa götürdü. Uzun taş duvarda yalnızca asansör kapısı vardı.

“Eskiden burada bir oda varmış,” dedi Tally.

“Asansörü yaptıklarında odadan kurtulmuşlar,” diye güldü Zane. “Tembel güzeller. İki kat merdiven tırmanamıyorlar.”

“Yani, belki de 317 şimdi asansördür.”

“Eh, bu kötü,” dedi Zane. “Yüzüklerimiz olmadan asansörü çağıramayız.”

“Asansörü başkası çağırana kadar bekleyip içeri öyle girebiliriz.”

Zane, plastik bardaklar ve yırtık kâğıt süslerle dolu boş koridorda iki yana baktı. “Saatler alır,” dedi, iç çekerek. “O zaman artık canlı olmayacağız.”

“Evet. Canlı değil.” Tally’nin görüş alanına yine bulanık bir tabaka inmeye başlamıştı ve midesi açlıktan gurulduyor, sıcak çikolatalı kekin gözlerinin önünde belirmesine sebep oluyordu. Görüş alanını temizlemek için başını iki yana salladı ve gözlerinin önüne bir Özel Durumlar üniforması getirdi. Dün geceki gri ipeğin görüntüsü, zihnini odaklamasını ve Croy’un peşinden merdiven boşluğuna, yangın merdivenine fırlamasını sağlamıştı. Her şey, beyninin nasıl çalıştığını anlamak için bir sınavdı. Zane’in dediği gibi, eğlenceli bir bilmece...

Gözlerini asansörün kapısına dikmişti. İçeri girmenin bir yolu olmalıydı.

Yavaş yavaş, bir anı zihninde canlanmaya başladı. Çirkin günlerinden bir anıydı, ama üzerinden çok zaman geçmemişti. Tally, karanlık bir kuyuya düştüğünü hatırladı. Shay’in dinlemekten hep hoşlandığı bir hikâyeydi, Tally ile David’in Özel Durumlar karargâhına girmesinin hikâyesi... “Çatı,” dedi Tally.

“Ne?”

“Çatıdan asansör boşluğuna girebiliyorsun. Ben yaptım.”

“Gerçekten mi?”

Tally yanıt vermek yerine onu yeniden öptü. Nasıl yaptığını tam olarak hatırlamıyordu, ama zihnini açık tuttuğu süreç, hatırlayacağını biliyordu. “Beni izle.”

Çatıya çıkmak, beklediği kadar kolay olmadı. Kullandıkları merdiven üçüncü katta bitiyordu. Tally kaşlarını çatı, hayal kırıklığı her şeyi soldurdu yine. Komachi Malikânesi’nde çatıya çıkmak kolaydı. “Bu iğrenç. Yangın çıkarsa ne yapacaklar?”

“Taş yanmaz,” dedi Zane. Koridorun sonunda, vitraylı camlarından güneş ışığı sızan küçük bir pencereyi gösterdi. “Çıkış yolu bu.” O tarafa yürüdü.

“Ne? Binanın dışından mı tırmanacağız?”

Zane başını dışarı uzattı ve aşağıya baktı, uzun bir ıslık çaldı. “İnsan zihnini canlı tutmak için yükseklik gibisi yok.”

Zihnini *o kadar da* canlı tutmak istediğinden emin olmayan Tally kaşlarını çatı.

Zane kendini pencere denizliğine çekti ve pencerenin tepesini kavrayarak dışarı eğildi. Dikkatle ayağa kalktı, Tally onun dışarıdaki taş çıkıntıda duran botlarından başka hiçbir şeyi göremez olana dek yavaşça doğruldu. Tally’nin kalbi hızla çarpıyordu yine, öyle ki nabzını parmak uçlarında hissedebiliyordu. Dünya, buzdan sarkıtlar kadar keskin olmuştu.

Ayaklarını uzun süre kıpırdatmadan bekledi, sonra sürünerek kenara yaklaştı, taşın üzerinde Zane’in parmak uçlarından başka bir şey kalmamıştı ve tehlikeli bir şekilde dengesini kurmuştu.

“Orada ne yapıyorsun?”

Yanıt olarak, botlar yavaşça havalandı. Sonra Tally, taşla sürtünen tabanların boğuk sesini duydu. Başını pencereden çıkardı ve yukarıya baktı.

Tepesinde, Zane çatının kenarından sarkıyordu, ayakları sallanıyor, sürtünüyordu. Sonra botlardan biri taşların arasındaki bir çatlağa dayandı ve Zane kendini yukarı çekerek gözden kayboldu.

Bir an sonra yüzü belirdi. Ağzı kulaklarındaydı. “Yukarı gel!”

Tally başını içeri çekti ve derin bir nefes alarak ellerini çıkıntıya koydu. Taş kaba ve soğuktu. ıslık çalarak esen rüzgâr kollarındaki tüyleri diken diken etti.

“Odaklan,” dedi Tally kendi kendine, alçak sesle. Kendini yukarı çekip pencereye oturdu. Taş, altında soğuktu. Çabucak yere baktı. Düşüşünü yumuşatacak dağınık yapraklara ve ağaç köklerine çok yol vardı. Rüzgâr hızlandı ve yakındaki ağaçları salladı. Tally her dalı görebiliyordu. Burun deliklerindeki çam kokusu keskinleşti. Zihnini canlı tutmak sorun olmayacaktı.

Bir ayağını çıkıntıya kaydırды, sonra da diğerini.

En korkutucu kısmı ayağa kalkmaktı. Tally doğrulurken bir eliyle pencere pervazına tutundu ve diğeriyle duvarda tutunacak yer aradı. Bir daha aşağıya bakmaya cesaret edemiyordu. Serin taş, delikler ve çatlaklarla doluydu, ama hiçbir parmak uçlarından daha fazlasını içine alacak kadar derin değildi.

Bacaklarını iyice uzattığında, Tally bir anlığına donakaldı. Fazla yüksek yapılmış desteksiz bir kule gibi, rüzgârla hafifçe sallandı.

“Oldukça eğlenceli, hı?” dedi Zane’in sesi yukarıdan. “Çıkıntıyı tut.”

Tally bakışlarını önündeki duvardan çekti ve yukarıya baktı. “Çatının kenarı parmak uçlarının hemen ötesindeydi. “Hey, bu haksızlık. Sen benden uzunsun.”

“Sorun değil.” Zane bir elini aşağıya uzattı.

“Beni tutabileceğinden emin misin?”

“Hadi ama Tally-wa. Hiçbir şey için kullanmazsan, bunca güçlü kasa sahip olmanın ne anlamı var?”

“Ölmek gibi bir şey için kullanmaktan mı bahsediyorsun?” dedi Tally alçak sesle, ama uzanıp Zane’in elini tuttu.

Ama kasları düşündüğünden daha güçlü çıktı. Tally parmaklarını Zane’in bileğine dolayarak, kendini kolaylıkla pen-

cere çıkıntısından yukarı çekti. Diğer eliyle çatıdaki çıkıntıyı yakaladı ve ayaklarından birinin ucunu malikâne duvarındaki çatlağa sokmayı başardı. Homurdanarak tırmandı, çıkıntının üzerinden yuvarlandı ve çatıya çıktı. Güven verici derecede sağlam taşların üzerine yayıldı ve vücuduna yayılan rahatlama dalgasıyla kıkırdadı.

Zane sıırttı. “Sana daha önce söylediğim şey doğru çıktı.”

Tally sorarcasına baktı ona.

“Senin gibi birini bekliyordum.”

Güzeller kızarmazlar –en azından çirkinleştirici bir şekilde kızarmazlar– ama yine de Tally tepkisini gizlemek için ayağa kalktı. Ölüme meydan okuyan tırmanışlarının yarattığı heyecan duygusu Zane’in bakışlarının aşırı yoğunlaşmasına sebep olmuştu. Tally ayağa kalkıp manzaraya baktı.

Çatıdan, Yeni–Güzel Şehri’nin tepelerinde yükselen kuleleri, sefa bahçelerinin merkezdeki tepeye kıvrıla kıvrıla çıkan yeşil yollarını görebiliyordu. Irmağın karşı kıyısındaki Çirkin köy çoktan uyanmıştı. Bir futbol sahası dolusu yeni gelmiş çirkin, siyah–beyaz bir topun peşinde koşturuyordu ve rüzgâr, öfkeyle üflenmiş dudüğün sesini Tally’nin kulaklarına kadar getiriyordu. Manzara, korkunç derecede yakın ve net görünüyordu. Tally’nin sinir sistemi, Zane’in eline asılarak sarktığı anları yankılamaya devam ederek çınlıyordu.

Taş çatı düzdü, yalnızca üç hava menfezinin döner başlıkları, yüksek sinyal direği ve bir çirkinin dolabından daha büyük olmayan metal bir baraka çıkıntı yapıyordu. Tally sonuncusuna işaret etti. “Şu, asansörün hemen üzerinde.”

Çatıyı aşılar. Barakanın eski kapısının, Paslı Yıkıntıları’nda saçılmış olanlara benzer, pas kaplı metal levhanın üzerine harfler özenle kazınmıştı: VALENTINO 317.

“Bu hiç fena değil, Tally,” dedi Zane, sırtarak. Kapıyı çekti, ama parlak bir zincir tiz bir ses çıkararak gerildi. “Hmm.”

Tally, dönmeye devam eden beynini zorlayarak zincirin kaymasını engelleyen alete baktı. “Buna bir... asma kilit deniyor, sanırım.” Pürüzsüz çelik nesneyi parmaklarının arasına aldı ve nasıl çalıştığını hatırlamaya çalıştı. “Duman’da insanların çalabileceği şeyleri güvenceye almak için bu tür şeyler kullanıyorlardı.”

“Harika. Bunca şey başarıyoruz ve bunun için arabirim yüzüklerine ihtiyacımız oluyor.”

Tally başını iki yana salladı. “Dumanlılar arabirim yüzüğü kullanmıyor, Zane. Asma kilidi açmak için bir...” Bir başka eski sözcüğü bulmak için hafızasını yokladı, sonra buldu. “Bir yerlerde anahtar olmalı.”

“Anahtar mı? Şifre gibi bir şey mi?”

“Hayır. Anahtar küçük, metal bir şeye benzer. Onu içine sokup çevirirsin ve kilit açılır.”

“Neye benziyor?”

“Baş parmağın kadar uzun, dişleri olan, yassı bir metal parçası.”

Zane aklında beliren imgeye güldü, ama bakınmaya başladı.

Tally gözlerini kapıya dikti. Barakanın, onu kapalı tutan zincirden daha eski olduğu açıktı. Onun ne için kullanıldığını merak etti. Zane’in araladığı yere uzandı ve iki eliyle gözlerini koruyarak karanlığın içine baktı. Gözleri yavaşça karanlığa alıştı ve içeride karanlık şekiller seçmeye başladı.

Duman’da kullandıklarına benzer, dev bir makara ve kaba bir mekanizma var gibiydi. Eskiden asansörler bir zincir üzerinde aşağı yukarı hareket ederdi. Baraka eskiydi; çok uzun

zaman önce, kaldırıncılar icat edildikten sonra terk edilmiş olmalıydı. Çağdaş asansörler, uçan-tahta ve atlama yelekleriyle aynı ilkelere göre çalışırdı. (Böylesi, bir zincirin ucunda sarmaktan *çok daha* güvenliydi... Tally düşünceyle ürperdi.) Kaldırıncılar eklendiğinde, eski mekanizma burada, çatıda paslanmaya terk edilmiş olmalıydı.

Tally asma kilidi yine çekiştirdi, ama kilit kıpırdamadı. Kaba ve ağırdı, şehirde yersiz kaçıyordu. Güvenlik görevlileri bir şeyi güvenceye almak istediğinde, size uzak durmanızı söyleyen bir alıcı takarlardı ona. Yalnızca Yeni Dumanlılar metalden yapılmış bir asma kilit kullanırdı.

Croy ona buraya gelmesini söylemişti, bu yüzden buralarda bir anahtar olmalıydı.

“Bir aptalca sınav daha,” diye mırıldandı.

“Bir ne?” diye sordu Zane. Anahtar aramak için barakanın tepesine tırmanmıştı.

“Croy’un Özel kılığına girmesi gibi,” diye açıkladı Tally. “Ve bizi Valentino 317’yi bulmaya zorlaması gibi... Anahtarı bulmak zor olmalı, çünkü bütün bunlar bir sınav. Amacı, Croy’un benim için bıraktığı şeyi bulmayı güçleştirmek. Zihnimiz canlı değilken bulamayalım diye.”

“Ya da belki,” dedi Zane, barakanın kenarına tünelerle, “sürekli zihnimizi canlı tutmak için aramamızı istiyorlar. Böylece, onu bulduğumuzda doğru düzgün düşünebiliyor olacağız.”

“Her neyi arıyorsak...” dedi Tally ve iç çekti. İçinde, bu sınavın asla bitmeyeceği duygusuyla birlikte, can sıkıntısı ve her çözümün onları bir başka bilmeceye götüreceği düşüncesi yükseliyordu. Belki de en akıllıca hareket, her şeye boş vermek ve gidip kahvaltılık etmek olurdu. Neden kendini Yeni

Dumanlılara kanıtlamaya çalışıyordu ki zaten? Onlar önemli değildi. Tally güzeldi, onlarsa çirkin.

Ama Zane'in beyni hâlâ tıkr tıkr işliyordu. "O zaman, anahtarı alması oldukça zor olan bir yere saklamış olmaları gerek. Ama buraya tırmanmaktan daha zor ne olabilir?"

Tally'nin gözleri çatıyı taradı ve sonunda uzun, ince sinyal kulesini buldu. Yirmi kat yukarıdaki zirvesinde, Valentino bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu. Onu görünce dünya yine berraklaştı ve Tally gülümsedi.

"Oraya tırmanmak."

YÜKSEK KULE

Sinyal kulesi Valentino Malikânesi'nin en yeni kısmıydı, çelikten yapılmıştı ve paslanmasın diye beyaz polimerlerle boyanmıştı. Sözde, akıllı binaların dışında kaybolanlara ya da yaralananlara yardım etmek için, insanların arabirim yüzüklerini izleyen sistemin bir parçasıydı.

Tally ile Zane'in tepesinde yükselen, kedi beşiği gibi çaprazlar çizen beyaz gergiler, güneş altında porselen gibi parlıyordu. Valentino Malikânesi'nden beş kat daha yüksek olmasına, hatta bir parti kulesinden bile daha yüksek olmasına rağmen, kuleye tırmanmak zor görünmüyordu. Tally kulenin tepesine bakarken midesinden küçük seste bir gurultu geldi. Açlıktan olmadığından emindi. "En azından kuleyi koruyan bir ejderha yok," dedi.

Zane endişeli bakışlarını kuleden indirdi. "Hı?"

Tally başını iki yana salladı. "Gördüğüm rüyadan bir şey yalnızca."

"Gerçekten de anahtarın orada olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Korkarım öyle."

"Yeni Dumanlılar ta oraya kadar tırmanmış mı?"

Eski anılar geri geldi. “Hayır. Yukarı uçan–tahtayla çıkmış olabilirler. Büyük bir metal parçasının yakınında kaldıkları sürece, tahtalar o kadar yükseğe çıkabilir.”

“Biliyorsun, uçan–tahta edinebilirdik...” dedi Zane sessizce.

Tally şaşkınlıkla ona baktı.

Zane mırıldandı, “Elbette, bu pek zihin açıcı olmazdı, değil mi?”

“Olmazdı. Ve uçan her şeyde bir bakıcı var. Uçan–tahtaların güvenlik yönetimini nasıl kandıracağını biliyor musun?”

“Eskiden biliyordum, ama hatırlayamıyorum.”

“Ben de... Tamam o zaman. Tırmanıyoruz.”

“Tamam,” dedi Zane. “Ama ilk önce...” Tally’nin eline uzandı, onu kendine çekti ve yine öpüştüler.

Tally gözlerini kırptı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. “Sırf zihnin açık kalsın diye.”

İlk yarı kolaydı.

Tally ile Zane, kulenin karşılıklı yüzlerinde, birlikte tırmandılar. Gergi ve kablo ağında, el ve ayaklarını koyacakları destekleri kolaylıkla bulabiliyorlardı. Zaman zaman rüzgâr şiddetleniyor, Tally’yi endişe verici bir biçimde çekiştiriyordu, ama Tally’nin zihnini odaklaması için aşağıya bakması yeterli oluyordu.

Yarisına kadar tırmandığı kuleden şimdi, Valentino Malikânesi’nin bütünü, her yöne yayılan sefa bahçelerini, hatta ameliyatları yaptıkları merkez hastanesinin tepesindeki uçan–araç pistlerini görebiliyordu. Güneş zirveye tırmanırken ırmak ışıdamaya başladı ve Tally ırmağın karşısında, Çirkinköy’de, ağaçların arasında eski yurdunu gördü. Futbol

sahasındaki birkaç çirkin onları izliyor ve parmaklarıyla gösteriyordu. Muhtemelen kuleye kimin tırmandığını merak ediyorlardı.

Tally, ırmağın bu yanından biri tırmanışlarını fark edip güvenlik görevlilerine mesaj gönderene dek ne kadar zamanları olduğunu merak etti.

Yeni kasları sayesinde, tırmanış fiziksel olarak zorlamıyordu. Ama ikisi tepeye yaklaşırken kule inceldi ve tutunacak yerler azaldı. Polimer kaplama kaygandı, köşeler sabah güneşinin henüz kurutamadığı çiy yüzünden ıslaktı. Gergiler mikrodalga çanaklar ve birbirine dolanmış kablo kangallarıyla doluydu. Tally düşüncesinden kuşku duymaya başladı. Anahtar gerçekten de orada mıydı? Yeni Dumanlılar, neden yalnızca bir sınavdan geçmek için hayatını tehlikeye atmasını isteyecekti? Tırmanış zorlaştıkça ve yükseklik daha da korkutucu oldukça, Tally kendini bu yüksek ve rüzgârlı kulede nasıl bulduğunu merak etmeye başladı.

Dün gece, tek amacı güzel ve popüler bir Suçlu olmak, yeni arkadaşlarla dolu bir çeteyle kuşatılmış olarak yaşamaktı. İsteddiği her şeyi elde etmeyi başarmıştı, üstüne üslük Zane onu öpmüştü: Bu sabaha kadar hayal bile etmediği, heyecan verici bir gelişme...

Elbette, istediğiniz şeyi elde etmek, asla düşündüğünüz gibi çıkmazdı. Suçlu olmak, tatmin olmak anlamına gelmiyordu ve Zane ile birlikte olmak, anlaşılan hayatınızı tehlikeye atmak ve kahvaltı etmemek demekti. Tally daha dün gece kabul edilmişti ve işte, kendini bir kez daha kanıtlaması gerekiyordu.

Hem de ne için? Gerçekten de aşağıdaki paslı barakanın kilidini açmak istiyor muydu? Barakanın içinde her ne varsa,

başını ancak daha fazla döndürürdü ve Tally'ye David'i, Duman'ı ve geride bıraktığı her şeyi hatırlatırdı. Yeni hayatında attığı her adım, onu çirkin günlerine geri götürüyordu sanki.

Aklı bu sorularla karışmışken Tally yanlış adım attı.

Bir ayağı kaygan plastikle kaplı kalın kablodan kaydı ve ayaklarının bastıkları yerden kesilmesine, ellerinin çiyile ıslanmış gergiden kaymasına sebep oldu. Tally yuvarlanarak düşmeye başladı. Uçan-tahtadan devrildiği ya da kendini bir binanın tepesinden aşağı attığı zamanlardan tanıdığı serbest düşüş hissi bedeninde kabardı.

İçgüdülerini ona gevşemesini söyledi, ama sonra bu düşünüşle tüm diğerleri arasındaki farkı hatırladı: Tally düşüş bilezikleri ya da atlama yelegeği takmamıştı. Bu sefer gerçekten düşüyordu; onu yakalayacak hiçbir şey yoktu.

Yeni-güzel refleksleri ayağa kalktı ve elleri, yanından geçtiği kablo kangalını yakaladı. Tally'nin elleri plastik yalıtıktan kaydı. Sürtünmeyle, derisi kablo alev almışçasına yandı. Bacakları kuleye doğru uzandı, dizlerini kırmış, vücudunu çevirmişti ve Tally metale çarparken darbeyi kalçasıyla hafifletti, çarpışma tüm vücudunu sarstı, ama Tally yanan parmaklarına rağmen kabloyu bırakmadı.

Tally'nin ayakları tutunacak yer bulmaya çalışarak çırpındı ve sonunda geniş bir gergi bularak ellerindeki ağırlığın büyük kısmını aldı. Tally kollarını kabloya doladı. Bütün kasları gerilmişti. Zane'in yukarıdan gelen bağırışlarını duymuyordu neredeyse, ırmağın üzerinden karşıdaki manzaraya bakıyor, gözlerinin bu kadar keskin oluşuna inanamıyordu.

Çirkinköy'e elmas saçılmış gibi, her şey parlıyordu. Zihni, tıpkı sabah yağmurdan sonraki hava gibi berraktı. Tally sonunda buraya neden tırmandığını anladı. Zane'i ya da Du-

manlıları etkilemek için değildi, herhangi bir sınavı geçmek için de değildi. İçinde bir parça bu anı, ameliyattan beri hissetmediği bu berraklığı istemişti. Bu, eğlencenin çok ötesinde bir histi.

“Sen iyi misin?” diye bağırdı biri uzaktan.

Tally başını kaldırıp Zane’e baktı. Ne kadar düştüğünü görünce yutkundu, ama yine de gülümsemeyi başardı. “Harikayım. Kesinlikle. Beni bekle.”

Ezilmiş kalçasına aldırmadan hızla tırmandı. Kavrulmuş avuçları her tutunmasında yanıyordu, ama bir dakika sonra yine Zane’in yanındaydı. Zane’in altın gözleri her zamankinden de iri görünüyordu, sanki Tally’nin düşüşü onu, Tally’den daha fazla korkutmuştu.

Tally, muhtemelen öyle olduğunu fark ederek yine gülümsemedi. “Hadi gel.” Onu geride bıraktı ve son birkaç metreyi tırmandı.

Tepeye vardığında bayrak direğinin dibine siyah bir mıknatıs yapıştırdığını ve mıknatısın üzerinde parlak, yeni bir anahtar durduğunu gördü. Anahtarı dikkatle aldı ve cebine koydu. Tepesinde Valentino bayrağı, duvardan yeni çıkmış giysiler gibi sert sesler çıkararak çırpınıyordu.

“Buldum,” diye bağırdı ve inmeye başladı. Yüzünde bir dehşet ifadesi belirmiş olan Zane daha yerinden kıpırdayamadan yanından geçti.

Tally ayaklarını çatıya bastığında kaslarının ne kadar ağrıdığını fark etti. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu ve dünya hâlâ kristal kadar berraktı. Anahtarı cebinden çıkardı, titrek parmağını anahtarın dişlerinin üzerinde gezdirdi, duyuları metalin çentik çentik kenarındaki her detayı kayda geçti.

Daha kulenin yarısında olan Zane'e, "Acele et!" diye bağırdı. Zane daha hızlı inmeye başladı, ama Tally hıhladı, tek topuğunun üzerinde döndü ve barakaya doğru yürüdü.

Anahtarı çevirdiğinde asma kilit açıldı, alt kenarı taşlara sürtünürken paslı kapı eskilikten inledi. Tally içeri girdi, karanlıkta bir anlığına hiçbir şey göremedi, gözlerinin önünde nabzına uyarak zonklayan kırmızı çizgiler belirdi. İçi heyecanla doluydu. Dumanlılar bütün bunları heyecan yaratmak için ayarlamışsa istedikleri olmuştu.

Küçük oda toz ve rutubet kokuyordu, içerideki hava sıcak ve durgundu. Tally'nin gözleri karanlığa alışırken, duvarları boydan boya kaplayan, silinmeye yüz tutmuş duvar yazılarını gördü: üst üste binmiş sloganlar, çiziktirilmiş alınular, aşklarını ilan eden çiftlerin isimleri... Atılan tarihler Tally'ye hiç mantıklı gelmedi, ama sonra duvar yazılarının Paslı tarzında yazılmış olduğunu, yıkılıştan önceki yüzyılları saydıklarını fark etti. Parçalanmaya yüz tutmuş asansör mekanizması başka duvar yazılarıyla süslenmişti ve zemine eski, artık yasaklanmış şeyler saçılmıştı: Eski spre, boya kutuları, fazla yapış yapış olmakla ünlü eski nano-yapıştırıcıların ezilmiş ve boş tüpleri, eski kamp ateşleri gibi kokan yanmış havai fişekler. Tally bir ucu ezilmiş ve kararmış, dikdörtgen şeklinde, sarı bir kâğıt gördü. Paslı Tarihi kitabındaki sigara resmine benziyordu. Sigarayı aldı ve kokladı, kokuyla midesi kalkınca yere bıraktı.

Sigara? Burası kaldırımcılardan da eski, diye hatırlattı kendi kendine, belki şehrin kendisinden de eski, tarihin tuhaf, unutulmuş bir parçası... Kaç çirkin neslinin ve Suçlular gibi kaç numaracı yeni-güzelin burayı sahiplendiğini merak etti.

Croy'un gösterdiği kese, eski, paslı asansör dişlilerinden birinin üzerinde onu bekliyordu.

Tally keseyi aldı. Eski deriye dokunmak tuhaf geliyor, Duman'daki yıpranmış dokuları hatırlatıyordu. Keseyi açtı ve bir parça kâğıt çıkardı. Taş zeminden küçük bir sekme sesi geldi ve Tally, keseden küçük bir şey düştüğünü fark etti, aslında... iki şey. Tally diz çöktü ve gözlerini kısıtı, hâlâ alev alev yanan avuçlarla serin taşları yokladı ve sonunda iki küçük, beyaz hap buldu.

Onlara baktı ve kendini, bir anıyı hatırlamanın sınırında hissetti.

Oda karardı ve Tally başını kaldırdı. Zane nefes nefese kapıda duruyor, gözleri loşlukta parlıyordu. "Vay! Beklediğin için sağ ol Tally."

Tally hiçbir şey söylemedi. Zane içeri girip onun yanında diz çöktü.

"Sen iyi misin?" Elini onun omzuna koydu. "Düşerken başını çarpmadın, değil mi?"

"Hayır. Düşüş zihnimi açtı. Bunu buldum." Kâğıt parçasını Zane'e uzattı. Zane kâğıdı düzeltti ve kapıdan içeri dolan ışığa tuttu. Zar zor okunabilen bir yazıyla kaplıydı.

Tally yine elindeki haplara baktı. Minik ve beyazdılar, iki arındırıcı hapa benziyorlardı. Ama Tally, onların kalori yakmaktan daha fazlasını yapacağından emindi. Bir şey hatırlıyordu...

Zane, iri iri açılmış gözlerle, yavaşça kâğıdı indirdi. "Bu bir mektup ve sana yazılmış."

"Mektup mu? Kimden?"

"Senden, Tally." Sesi barakanın metal duvarlarından yankılandı. "Mektup senden."

KENDİ KENDİNE YAZILMIŞ BİR MEKTUP

Sevgili Tally,
Sen bensin.

Ya da belki şöyle demeliyim, ben senim, Tally Youngblood. Aynı kişi. Ama eğer bu mektubu okuyorsan aynı zamanda iki ayrı kişiyiz demektir. En azından, biz Yeni Dumanlılar başına gelenin bu olduğunu tahmin ediyoruz. Sen değiş-tirildin. Sana yazmamın sebebi bu.

Bu sözleri yazdığını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. (Aslında, onları yazmasını Shay'e söylüyorum. Okulda el yazısı dersi aldı.) Minikken tuttuğun günlükten bir sayfaya mı benziyor, yoksa tamamen farklı birinin günlüğüne mi?

Bu mektubu yazdığını hiç hatırlamıyorsan ikimizin de başı büyük belada demektir. Özellikle de benim. Çünkü kendim tarafından hatırlanmamak, bu mektubu yazan benim, bir şekilde silindiğim anlamına geliyor.

Of! Belki de benim öldüğüm anlamına geliyordur ya da ölmüş kadar olduğum. Bu yüzden, lütfen en azından hatırlamaya çalış.

Tally durdu ve bir parmağını satırların üzerinde gezdirerek onları Shay'e dikte ettiği anı hatırlamaya çalıştı. Shay kalemle nasıl harf oluşturabildiğini göstermekten hoşlanıyordu, Duman yolculuğuna hazırlanırken öğrendiği bir şeydi. Onu izleyerek Duman'a nasıl gidebileceğini anlatmak için, Tally'ye bir not bırakmıştı. Ama bu gerçekten de Shay'in el yazısı mıydı?

Daha da önemlisi, söyledikleri doğru muydu? Tally gerçekten hatırlayamıyordu. Bir nefes aldı ve okumaya devam etti...

Ama, her neyse, sana söyleyeceklerim şunlar: Beynine bir şey yaptılar, ikimizin beynine. Bu mektubun sana tuhaf gelmesinin sebebi bu.

Tam olarak nasıl işlediğini bilmiyoruz (Yeni Duman'daki "biz"den bahsediyorum, sen ve ben anlamındaki "biz"den değil), ama ameliyatı geçiren herkese bir şey olduğundan eminiz. Seni güzelleştirirken, aynı zamanda beynine lezyonlar ekliyorlar (minik yaralar olarak düşünebilirsin onları). Lezyon seni farklı kılıyor, hem de iyi açıdan değil. Aynaya bak Tally. Eğer güzelsen, onlardan sende de var.

Tally kulağının dibinde bir nefes duydu. Döndüğü zaman Zane'in onun omzunun üzerinden mektubu okumakta olduğunu gördü. "Biz güzeller hakkında haklı olabilirsin gibi görünüyor," dedi.

Zane yavaşça başını salladı. “Evet. Harika.” Bir sonraki paragrafa işaret etti. “Ama buna ne dersin?”

Tally bakışlarını yine sayfaya çevirdi.

İyi haber şu: Bir tedavi var. İşte bu yüzden David gelip seni aldı, beynini düzeltecek hapları vermek için. (Gerçekten David'i hatırladığını umuyorum.) Seni buraya getirmek için kaçırmak zorunda kalmış olsa da, David iyi biri. Ona güven. Yeni Dumanlıların seni sakladıkları, şehirden uzak olan bu yer gerçekten korkutucu olmalı, ama beynine lezyon ekleyen insanlar seni arıyor olmalı ve tedavi olana kadar güvende tutulmalısın.

Tally okumayı bıraktı. “Beni kaçırmak mı?”

“Sen bunu yazdıktan sonra plan değişmiş gibi,” dedi Zane.

Tally kendini tuhaf hissetti, David’in imgesi zihninde güçlendi. “Eğer bunu ben yazmışsam... Ve eğer doğruysa... Her neyse, beni görmeye Croy geldi... David değil.” İsmi söyleirken, Tally’nin zihnine anılar doluştu: David’in senelerce çalışmaktan kabalaşmış elleri, birbirine dikilmiş derilerden oluşan ceket, kaşından geçen beyaz yara izi... Panik olmaya başlamıştı. “David’e ne oldu Zane? Neden o gelmedi?”

Zane başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Sen ve o, şey miydiniz?”

Tally yine mektuba baktı. Mektup önünde bulanıklaştı ve kâğıdın üzerine tek bir gözyaşı damlası düştü. Mürekkep dağıldı, gözyaşını kararttı. “Öyle olduğumuzdan oldukça eminim.” Sesi boğuktu, anıları karman çorman olmuştu. “Ama bir şey oldu.”

“Öyle mi?”

“Ne olduğunu bilmiyorum.” Tally, neden hatırlayamadığını merak etti. Gerçekten de *lezyonlar* yüzünden miydi: “Çok geç kaldın Tally,” dedi. Mektubun bahsettiği, beynindeki yaralar yüzünden mi? Yoksa yalnızca hatırlamak istemediği için mi?

“Elindeki nedir Tally?” diye sordu Zane.

Tally kızarmış avucunu açıp oradaki minik, beyaz hapları gösterdi. “Tedavi. Önce bunu bitireyim.” Sakinleşmek için nefes aldı.

Bir şey daha... Maddy (David’in annesi, tedaviyi o buldu) aşağıdakini eklemem gerektiğini söyledi. “Bilgilendirilmiş rıza” hakkında bir şeyler:

Ben, Tally Youngblood. Bu mektupla, Maddy ile David’in, zihnimi tedavi etmek için bana hap vermelerine izin veriyorum. Bunun, etkisi kanıtlanmamış bir ilaç için test olduğunun ve sonuçlarının korkunç ölçüde kötü olabileceğinin farkındayım. Beyin ölümü kadar kötü...

Bu son kısım için özür dilerim. Ama göze almamız gereken bir risk. Güzelleşmek üzere teslim olmamın sebebi bu. Böylece hapları sınavabileceğiz ve Shay ile Peris’i ve dünyadaki, beyinleriyle oynanmış herkesi kurtarabileceğiz.

Bu yüzden, hapları almalısın. Benim için. Almak istemiyorsan ve David ile Maddy seni almaya zorlamışsa şimdiden özür dilerim. Durumun daha iyi olacak, söz veriyorum.

İyi şanslar.

Sevgiler,

Tally

Tally kâğıdın kucağına düşmesine izin verdi. Bir şekilde, çiziktirilmiş sözcükler dünyanın berraklığını emip yok etmiş, Tally'nin başının yine dönmesine, zihninin bulanıklaşmasına sebep olmuştu. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu, ama kuleden düşerken kendini kurtardığı zamanki gibi hoş bir biçimde değil. Daha çok, küçük metal barakanın içine kilitlenmiş ve paniğe kapılmış gibi bir histi.

Zane alçak sesle konuştu. "Demek bu yüzden dönmüşsün."

"Sen buna inanıyorsun, değil mi?"

Karanlığın içinde Zane'in altın rengi gözleri parladı. "Elbette. Şimdi her şey mantıklı geliyor. David'i ve şehre dönüşünü neden hatırlayamadığın... Shay'in o günlerle ilgili hikâyelerinin neden karmakarışık olduğu... Yeni Dumanlıların seninle neden bu kadar ilgilendiği..."

"Beynim hasarlı olduğu için mi?"

Zane başını iki yana salladı. "Hepimizin beyni hasarlı Tally. Tıpkı düşündüğüm gibi. Ama sen, bir tedavi olduğunu bilecek, bilinçli olarak teslim oldun." Tally'nin elindeki hapları gösterdi. "Burada olmanın sebebi onlar."

Tally haplara baktı, barakanın loşluğunda küçük ve önemsiz görünüyorlardı. "Ama mektup işe yaramayabileceklerini söylüyor. Sonunda beyin ölümü gerçekleşebilir..."

Zane hafifçe onun bileğini tuttu. "Sen hapları almak istemiyorsan Tally, ben alırım."

Tally elini kapattı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Ama bu hep beklediğim şey. Güzellikten kaçmanın, her zaman uyanık olmanın bir yolu!"

"Ben bunu beklemiyordum," diye bağırdı Tally. "Ben Suçlu olmaktan başka hiçbir şey istemiyordum!"

Zane mektubu gösterdi. "Evet, istiyordun."

“O ben değildim. O da öyle diyor zaten.”

“Ama sen...”

“Belki de fikrimi değiştirmişimdir!”

“Sen fikrini değiştirmedin. Ameliyat değiştirdi.”

Tally ağzını açtı, ama ses çıkmadı.

“Tally, tedavinin tehlikesini göze alacağını bilerek teslim oldun. Bu inanılmaz derecede cesurca bir davranış.” Zane uzanıp Tally’nin yüzüne dokundu. Üzerine düşen güneş ışığında gözleri parlıyordu. “Ama sen istemiyorsan bırak senin adına ben riske gireyim.”

Tally, en çok hangisinden korktuğunu bilemeyerek başını iki yana salladı: Hapları alıp işlerin kötüye gittiğini görmek mi, yoksa onun yerine Zane’in bitkiye dönüşmesine tanık olmak mı? Ya da belki, asıl korktuğu David’e neler olduğunu öğrenmekti. Keşke Croy onu rahat bıraksaydı ya da kendisi Valentino 317’yi hiç bulamasaydı. Hapları untabilmeyi, aptal ve güzel kalabilmeyi, bütün bunlar için bir daha endişelenmemeyi diliyordu. “Ben yalnızca David’i unutmak istiyorum.”

“Neden?” Zane yaklaştı. “Sana ne yaptı?”

“Hiçbir şey. O hiçbir şey yapmadı. Ama neden David gelip beni almadı, neden Croy bu hapları bana bıraktı? Ya o...”

Baraka bir anlığına sarsıldı ve Tally sustu. İkisi birden başlarını kaldırdılar; tepelerinden büyük bir şey geçiyordu.

“Bir uçan-araç...” diye fısıldadı Tally.

“Muhtemelen öylesine geçiyordur. Onlar bizi sefa bahçesinde sanıyor.”

“Biri bizi kulede...” Aralık kapıdan içeri toz dolunca sustu. Toz zerrelere güneşte parlıyordu. “Yere konuyor.”

“Burada olduğumuzu biliyorlar,” dedi Zane ve mektubu yırtmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Bunu bulmalarına izin veremeyiz,” dedi Zane. “Bir tedavi olduğunu bilmemeleri gerek.” Mektubun bir parçasını ağzına tıktı ve tadını alınca yüzünü buruşturdu.

Tally elindeki haplara baktı. “Ya bunlar?”

Zane tiksinererek ağzındaki kâğıt parçasını yuttu. “Onları hemen almam gerek.” Mektuptan bir parça daha ısırdı ve çiğnemeye başladı.

“Çok küçükler,” dedi Tally. “Onları saklayabiliriz.”

Zane başını iki yana salladı ve yine yutkundu. “Yüzüklerimiz olmadan yakalanma şansımız oldukça yüksek Tally. Neyin peşinde olduğumuzu bilmek isteyecekler. Biraz karnını doyurduğun zaman, zihninin bu kadar açık olmayacak; korkup hapları onlara verebilirsin.”

Dışarıda, çatıda, ayak sesleri yaklaşıyordu. Zane kapıyı çekerek kapatır gibi yaptı, zincirin uçlarını içeriden çekti ve kilidi kapattı, ikisini birden karanlığa boğdu. “Bu onları fazla oyalamaz. Hapları bana ver. İşe yararlarsa söz veriyorum, senin de...”

Dışarıdan biri seslendi ve Tally’nin sırtından aşağı soğuk bir şey gezindi. Seste, Tally’nin kulağına ustura gibi gelen bir şey vardı. Dışarıdakiler güvenlik görevlisi değildi. Özel Durumlar’dı.

Barakanın loşluğunda haplar iki ruhsuz, beyaz göz gibi ona bakıyordu. Tally bir şekilde mektuptaki, hapları alması için yalvaran sözlerin kendisine ait olduğunu biliyordu. Belki aldığı anda, Zane’in söylediği gibi her şey sürekli berrak ve net olurdu.

Ya da belki işe yaramazlardı ve Tally'yi boş, ölü beyinli bir kabuğa dönüştürürlerdi.

Ya da belki, asıl ölü olan David'di. Tally, ne yaparsa yapsın, bir parçasının David'i her zaman hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti. Ve hapları almazsa gerçeği asla bilemeyecekti.

Onları ağzına götürmeye çalıştı, ama yapamayacağını anladı. Beyninin nasıl dağılacakını hayal etti. Mektubu yazan diğer Tally'nin söylediği gibi, nasıl silineceğini... Zane'in yalvaran, güzel gözlerine baktı. En azından onun hiç kuşkusu yoktu.

Belki de bunu yalnız yapması gerekmiyordu...

Kapı, biri açmaya çalışırken, gerilen zincir yüzünden, keskin bir sesle gıcırdadı. Kapıya bir darbe indi ve ses, küçük metal barakanın içinde havai fişekler gibi patladı. Özeller güçlüydü, ama metal bir kapıyı kırabilirler miydi?

"Şimdi, Tally," diye fısıldadı Zane.

"Yapamam."

"O zaman onları bana ver."

Tally başını iki yana salladı ve Zane'e doğru eğilerek, kapıya inen darbelerin sesinin üzerinden duyulmasını diye fısıldadı. "Bunu sana yapamam Zane. Ben de tek başıma yapamam. Belki ikimiz de birer tane alırsak..."

"Ne? Bu delilik. Bunun bizi nasıl etkileyeceğini..."

"Hiçbir şeyi bilmiyoruz Zane."

Gümleme durdu ve Tally, Zane'in konuşmasını engelledi. Özeller yalnızca güçlü ve hızlı değildi, aynı zamanda avcı hayvanlar kadar keskin kulaklara sahipti.

Aniden, kapıdaki aralıkta parlak bir ışık belirdi. Barakanın içine çılginca oynayan gölgeler düştü ve Tally'nin görüş alanında izler bıraktı. Kesici alet tıslayarak zinciri yakıtı ve Tal-

ly'nin burun deliklerine erimiş metal kokusu geldi. Özeller birkaç saniye sonra içeride olacaktı.

“Birlikte,” diye fısıldadı Tally, haplardan birini Zane’e uzatarak. Derin bir nefes alıp, kendi hapını dilinin üzerine koydu. Ağzında bir acılık patladı, sanki üzüm çekirdeği ısırmıştı. Hapı yuttu; boğazında ekşi bir tat bırakarak midesine gitti.

“Lütfen,” diye yalvardı Tally usulca. “Bunu benimle yap.”

Zane iç çekti ve hapı ağzına attı, tadını alınca yüzünü buruşturdu. “Bu, çok aptalca bir hareket olabilir Tally.”

Tally gülümsemeye çalıştı. “En azından birlikte yaptığımız aptalca bir hareket.” Öne eğildi, Zane’in ensesini kavradı ve onu öptü. David onu kurtarmaya gelmemişti. Ya ölmüştü ya da Tally’nin başına gelenlere aldırıyordu. O çirkindi ve Zane güzeldi, eğlenceliydi ve buradaydı. “Artık birbirimize ihtiyacımız var,” dedi.

Özeller içeri daldığında hâlâ öpüşüyorlardı.

İkinci Kısım

TEDAVİ

“ve öpücükler
bilgelikten daha iyi bir yazgıdır”

e.e.cummings
(*Öncelik Hissetmek Olduğundan*’dan alıntı)

KIRILIŞ

O gece, kışın ilk donu geldi. Ağaçlar cam gibi parlıyordu, çıplak dallar sarkıtlarla doluydu. Işıl ışıl kara parmaklar pencerenin önünde uzanıyor; gökyüzünü küçük, keskin parçalara bölüyordu.

Tally bir elini cama bastırarak soğüğün camdan avucuna akmasına izin verdi. Soğuğa kucak açmak, akşam ışığının daha da keskin, dışarıdaki sarkıtların hayal ettiği kadar kırılğan gelmesine sebep oldu. Bu, zihninin hâlâ güzel düşlere dalmak isteyen parçasının uyanık kalmasını sağladı.

Sonunda elini pencereden çektiğinde, camın üzerinde elinin bulanık imgesi kaldı, sonra yavaş yavaş kayboldu.

“Artık bulanık Tally yok,” dedi kendi kendine gülümseyerek, buz gibi avucunu Zane’in yanağına dayadı.

“Bu da ne...” diye mırıldandı Zane, ancak Tally’nin elini itecek kadar kıpırdanarak.

“Uyan, güzel–surat.”

Zane gözlerini araladı. “Odayı karart,” dedi arabirim bilekliğine.

Oda itaat etti ve pencereyi matlaştırdı.

Tally kaşlarını çattı. “Yine mi başın ağrıyor?” Zane, saatlerce canını sıkan korkunç migrenler çekiyordu bazen, ama hapı almasından sonraki ilk haftalar kadar kötü değildi.

“Hayır,” diye mırıldandı Zane. “Uykum var.”

Tally el kontrollerine uzandı ve pencereyi yine saydamlaştırdı. “O zaman kalkma vakti. Buz patenine geç kalacağız.”

Zane tek gözünü açarak baktı. “Buz pateni iğrenç.”

“Uyumak iğrenç. Kalk ve kendine gel.”

“Kendine gelmek iğrenç.”

Tally tek kaşını kaldırdı. Kaşı artık acımıyordu. Uslu bir güzel olmuş, alnını tedavi ettirmişti, ama yara izinin anısına bir çakan-dövmesi yaptırmıştı: gözünün üzerinde, nabızıyla eşzamanlı olarak dönen, siyah Kelt burguları. Üzerine, tıpkı Shay’inki gibi bir göz ameliyatı olmuş, geri geri giden saatler ekletmişti.

“Kendine gelmek iğrenç *değil*, seni tembel-surat.” Tally, soğusun diye elini yine pencereye koydu. Arabirim bilekliği güneşte, aşağıdaki donmuş ağaçlar gibi parlıyordu ve bir milyoncu kez, bilekliğin metal yüzeyinde birleşme çizgisi vardı. Ama bileklik tek bir çelik parçadan yapılmış gibi görünüyordu ve bileğinin ovalliğine kusursuz bir biçimde uyuyordu. Onu hafifçe çekti ve bolluğu hissetti; gittikçe zayıflıyordu. “Kahve, lütfen,” dedi tatlı tatlı, bilekliğe bakarak.

Odaya kahve kokuları saçılmaya başladı ve Zane yine kıpırdandı. Eli yeterince soğuduğunda, Tally, onu Zane’in çıplak göğsüne dayadı. Zane irkildi, ama karşı koymadı, yalnızca iki eliyle çarşafı kavradı ve ürpererek nefes aldı. Gözleri açıldı, altın rengi irisleri soğuk güneş ışığı gibi parladı. “İşte *bu* beni kendime getirdi.”

“Kendine gelmenin iğrenç olduğunu sanıyordum.”

Zane gülümsedi ve omuzlarını uykulu uykulu silkti.

Tally de ona gülümsedi. Zane ilk uyandığında olağanüstü güzel oluyordu. Uyku, bakışlarındaki yoğunluğu yumuşatıyor, sert hatlarına neredeyse kırılğan bir görünüş veriyor; onun kaybolmuş, aç bir çocuğa benzemesine sebep oluyordu. Tally, bu gerçekten asla bahsetmiyordu elbette, yoksa muhtemelen Zane düzelttirmek için ameliyat olurdu.

Tally kahve makinesine yöneldi, odanın her yerini kaplayan, geri dönüşüme atılmamış giysilerin ve kirli tabakların üzerinden atladi. Her zamanki gibi, Zane'in odası berbat haldeydi. Dolabı yarı açıktı, kapanmayacak kadar doluydu.

Tally kahvesini yudumlayarak duvardaki deliğe her zamanki buz pateni eşyalarını yapmasını söyledi: Sahte tavşan kürkü; astarlı, kalın, plastik ceketler; kötü düşüslere karşı dizleri yastıklı pantolonlar; siyah eşarplar ve en önemlisi, kollarının yarısına kadar gelen kalm eldivenler. Delik, giysi tükürürken Tally, Zane'e kahvesini götürdü ve bu sonunda onu ayılttı.

Zane ile Tally kahvaltüyı atlادılar –son bir aydır kahvaltı etmiyorlardı– ve asansörle Pulcher Malikânesi'nin kapısına inene kadar kat kat giyindiler. Yol boyunca güzel dili konuştular.

“Don yapmış, gördün mü, Zane-la? Acayip bırırrrlatıcı.”

“Kış süper eğlenceli.”

“Süper. Yaz da çok... Bilmiyorum. Isıtıcı falan.”

“Kesinlikle.”

Kapı görevlisine hoş bir biçimde gülümsediler ve soğuk havaya çıktılar, malikânenin önündeki basamaklarda bir anlığına durdular. Tally, Zane'e kahve kupasını verdi ve eldivenlerini çıkarıp sol kolundaki arabirim bilekliğini iki kat

eldivenle kapladı. Sonra, bilekliğini iyice yalıtım için siyah eşarpı sardı. İki kahve kupasını da Zane'den aldı ve Zane de kendi eldivenleri ile aynı şeyi yaparken titreyen kupalardan kıvrıla kıvrıla yükselen buharları seyretti.

Zane'in işi bittiğinde, Tally alçak sesle konuştu. "Bugün normal davranacağım sanıyordum."

"Ben normal davranıyorum."

"Hadi ama. Kendine gelmek iğrenç?"

"Ne? Fazla mı oldu?"

Tally başını iki yana salladı, kıkırdadı ve onu havada duran piste doğru sürükledi.

Hapları alalı bir ay olmuştu ve Tally ile Zane'in beyin ölümleri henüz gerçekleşmemişti. Ama ilk birkaç saat kesinlikle iğrençti. Özeller deli gibi ikisinin üstünü ve Valentino 317'yi aramış, buldukları her şeyi plastik torbalara koymuşlardı. Hırıldılı Özel sesleriyle bir milyon soru sormuşlar, neden iki yeni-güzelin sinyal kulesine ırmandığını öğrenmeye çalışmışlardı. Tally, yalnızca mahremiyet istediklerini söylemişti, ama yaptıkları hiçbir açıklama Özelleri tatmin etmemişti.

Sonunda, bıraktıkları arabirim yüzükleri ile birkaç güvenlik görevlisi gelmiş, Tally'nin avuçlarına tıbbi sprey sıkışmış, kek ikram etmişti. Tally, gecikmiş kahvalısını aç kurtlar gibi yemişti ve sonunda heyecan duygusu kaybolmuştu. Tally şirin şirin gülümsemiş, bir önceki gece aldığı yarayı sildirmek için ameliyata götürülmek istemişti. Sıkıcı bir saat daha geçtikten sonra Özeller, güvenlik görevlilerinin Zane ile Tally'yi hastaneye götürmesine izin vermişti.

Arabirim bileklikleri dışında, hemen hepsi buydu. Doktorlar, onu, Tally kaş ameliyatını yaptırırken takmıştı ve erte-

si sabah uyandığında Zane de bileğinde bir tane bulmuştu. Tıpkı arabirim yüzükleri gibi çalışıyordu, ama tıpkı telefonu gibi, her yerden ses mesajı gönderebiliyorlardı. Yani, siz dışarı çıktığınızda bile bileklikler sizi duyabiliyordu ve yüzüklerin aksine, onları çıkaramıyordunuz. Görünmez zincirleri olan kelepçelerdi onlar ve Tally ile Zane'in denediği hiçbir alet onları kesip açamamıştı.

Beklenmedik bir biçimde, bileklikler o mevsimin moda takısı olmuştu. Diğer Suçlular onları gördüğünde, Zane hepsinin birer tane edinmesini sağladı. Duvardaki deliğe, işe yaramayan bir dolu bileklik yaptırdı ve herkese dağıttı. Takip eden birkaç hafta içinde bilekliklerin, insanların suçlu olduğunu, Valentino Malikânesi'nin tepesindeki sinyal kulesine tırmandıklarını ifade eden bir şey olduğu söylentisi yayıldı; anlaşılan Tally ile Zane'in tırmanışına yüzlerce yeni-güzel tanık olmuş, birbirlerine mesajla haber vermiş ve pencerelere koşup gösteriyi izlemişlerdi. Birkaç hafta içinde, yalnızca modadan habersiz yeni-güzeller bileklerinde bir tür metal bileklik olmadan dolaşır oldu ve kuleye tırmanma teşebbüslerinin önüne geçmek için görevliler atanması gerekti.

Insan içine çıktıklarında, Tally ile Zane'i birbirlerine gösteriyorlardı ve her gün daha fazla Suçlu adayı çıkıyordu. San ki herkes suçlu olmak istiyordu.

Bu yaptıkları Tally'yi endişelendiriyordu, ama paten pistine giderlerken fazla konuşmadılar. Kalın kışlık kıyafetlerle sarılmışken bileklikleri hiçbir şey duyamazdı; ama sessizlik, onları her yerde takip eden bir alışkanlığa dönüşmüştü. Tally başka şekillerde iletişim kurmaya alışmıştı: Göz kırpmalar,

göz devirmeler, sözcükleri dudak okuma yöntemi ile anlamaya çalışmak. Dile getirilmeyen bir komplonun içinde yaşamak, her jestlerine, paylaştıkları her dokunuşa, yine dile getirilmemiş bir anlam yüklüyordu.

Onları havada süzülen buz tabakasına çıkaran cam asansörün içinde, Nefertiti Stadyumu'nun oluşturduğu büyük çanağa bakarken Zane, Tally'nin elini tuttu. Pulcher Malikâne-si'nin tepesinden gelen kartopu saldırısı şeklinde ani, beklen-medik bir numaradan önce hep olduğu gibi gözleri çakmak çakmak oldu. Numaracı bakışları Tally'nin sinirlerini tam zamanında yatıştırdı. Ne de olsa diğer Suçluların onu endişeli görmesi doğru olmazdı.

Çoğu piste gelmişti bile, botlarını çıkarıp patenlerini gi-yiyorlar, doğru bedende atlama yeleği arıyorlardı. Yeni kabul edilmiş birkaç Suçlu, havadaki buzun üzerinde titrek ayaklarını ısıtıyordu. Patenlerinin sesi, susmanızı söyleyen kütüphanecinin sesi gibiydi.

Shay kollarını açtı ve kayarak Tally'nin yanına geldi. Tal-ly'ye toslayarak durdu. "Hey, Sıska-wa."

"Hey, Kısıkgöz-la," diye terslendi Tally kıkırdayarak. Çir-kin lakapları yine moda olmuştu, ama Tally kilo vermeye baş-ladıktan sonra Shay ile Tally lakaplarını değişmişti. Yemek yememek iğrençti, ama Tally sonunda bilekliği çıkaracak ka-dar zayıflamayı umuyordu.

Shay'in de, bir dayanışma işareti olarak koluna siyah bir eşarp dolamış olduğunu gördü. Shay aynı zamanda, Tally'nin çakan-dövmesinin bir başka versiyonunu yaptırmıştı; bir ka-sına dolanıp yanağına doğru sarkan yılanlar. Suçluların bü-yük kısmı, nabız tetikli, yeni yüz dövmeleri yaptırmıştı. Böy-lece ne kadar heyecanlı oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu.

Kendi kendini ısıtan kahve kupaları, Suçlu grubunun üzerindeki havaya buhar bulutları saçıyordu ve herkesin dövmesi dönüyordu.

Tally ile Zane'i gördüklerinde bir selam korusu yükseldi ve grubun heyecanı arttı. Peris, elinde bir atlama yeleği ve Tally'nin patenleriyle, kayarak geldi.

"Sağ ol, Kocaburun," dedi Tally, botlarını çıkarıp buzun üzerine oturdu. Buz pistine uçan-paten getirmek yasaktı; gerçek metal tabanlar kışın bembeyaz ışığında hançer gibi parlıyordu. Tally bağcıkları sıkı. "Mataranı getirdin mi?" diye sordu Peris'e.

Peris matarasını çıkardı. "Duble votka."

"Çok iç ısıtıcı." Tally ile Zane alkol almaktan vazgeçmişti, alkol insanı canlı kılmaktan çok, güzel-zihinli yapıyordu, ama buzun üzerinde sert içkiler başka şekilde kullanılabilirdi.

Eldivenli elini uzattı ve Peris onu çekip ayağa kaldırdı. Tally'nin hızı ikisini birden kaydırarak onlara küçük bir vals yaptırdı. Birbirlerine tutunarak kıkırdadılar ve dengelerini kurdular.

"Yeleğini unutma Sıska," dedi Peris.

Tally yeleği ondan aldı ve kayışlarını bağladı. "Unutsaydım berbat olurdu, değil mi?"

Peris sinirli sinirli başını salladı.

"İrmağın karşısındaki dostlarımızdan haber var mı?" diye sordu Tally, sesini iyice alçaltarak.

"Tek bir mesaj bile yok. Hâlâ kayıplar."

Tally kaşlarını çatı. Croy'un ziyaretinin üzerinden bir ay geçmişti ve o zamandan bu yana Yeni Dumanlılar bir daha görünmemişti. Bu da, can sıkıcı testlerinden biri değilse eğer,

sessizlik ürkütücüydü. Her durumda, Tally bu aptal bilekliği çıkarır çıkarmaz aramaya gidecekti, buna can atıyordu. “Uçan–tahtayı kandırmak konusunda Fausto neler yapıyor?”

Peris, kahkahalar atarak ve bağırarak piste doluşan, buzu cilalayan minik zambonilerin* arasında zikzaklar çizen diğer Suçlulara dalgın dalgın bakarak omuzlarını silktilti.

Tally, Peris’in alnındaki dövmeyle kontrol etti. Nabzına uyararak zonklayan üçüncü bir göz gibiydi ve onun kahverengi, yumuşak, dipsiz, muhteşem gözlerine baktı. Peris bir ay önce olduğundan daha heyecanlı görünüyordu –tüm Suçlular öyleydi– ama Tally onun artık günbegün geliştiğini göremiyordu. Hap almamış, Tally ve Zane gibi yarım tedavi görmemiş diğerleri için çok daha zordu. Kısa süreli olarak heyecanlanabiliyorlardı, ama odaklanmaya devam etmeleri güçtü.

Eh, kırılsız onları bir güzel sarsardı.

“Tamamdır Kocaburun. Hadi kayalım.” Tally patenlerinden birini kendini ittirmek için kullanarak kaymaya başladı, pistin kenarında hızlandı. Ayağının altındaki bulanık buzdan aşağıya baktı. Pisti havada tutan uçan–kaldırıcıları görmek kolaydı. Birkaç metre aralıklarla, bir ağ oluşturacak şekilde yerleştirilmişlerdi ve gönderdikleri soğutucu akımlar güneş patlamasına benziyordu. Çok daha aşağıda, spor stadyumunun geniş ovali görünüyordu ve güzel–zihinli uyuşukluğun gözleriyle bakılıyormuş gibi, hafifçe bulanıktı. Stadyumun ışıkları yanmaya başlamıştı, kırk beş dakika sonraki futbol maçı için ısıtılıyordu. Her zamanki gibi, maçtan önce, kalabalık yerlerine oturduktan sonra havai fişekler patlayacaktı. Çok güzel olacaktı.

Yukarıdaki gökyüzü, parti kulelerinin en yükseğine bağlanmış birkaç sıcak hava balonu dışında bomboş ve masma-

* Adını, mucidi F. Zamboni’den alan ve buz pistini düzeltmeye yarayan araç [E. N.]

viydi. Havalandığı zaman, Yeni-Güzel Şehri'ndeki en yüksek şey buz pisti oluyordu.

Tally, Zane'in peşinden gitti ve tam dönemeci dönerken onu yakaladı. "Sana da herkes heyecanlıymış gibi geldi mi?"

"Çoğu sinirli." Zane zarafetle döndü ve nefes alıyormuş gibi kolaylıkla geri geri kaydı. Ameliyatın değiştirdiği kaslar güzel çekingenliğinden ve uyusukluktan kurtulmuştu. Dengesi bozulmadan amuda kalkabiliyor, Pulcher Malikâne-si'ndeki penceresine birkaç saniye içinde tırmanabiliyordu ve geçkinleri banliyölerden merkez hastanesine getiren monoraydan hızlı koşabiliyordu. Asla terlemiyordu ve nefesini tam iki dakika tutabiliyordu.

Tally onun bunları başarmasını izlerken, Duman yolculuğunda onu çayır yangınından kurtaran Korucuları hatırlıyordu. Zane, fiziksel olarak onlar kadar özgüvenliydi, hızlı ve güçlüydü, ama Özel Durumlar ajanlarının insanüstü hızı onda yoktu. Tally de uyusuk biri değildi, ama bir şekilde tedavi Zane'in gücünü ve eş güdümünü yepyeni bir düzeye çıkarmıştı. Tally onunla birlikte buzda süzölmeye bayılıyordu; diğerlerinin çevresinde halkalar çiziyor, Suçluların ısıldayan paten kalabalığının zarif merkezini oluşturuyorlardı.

"Yeni Duman'dan haber var mı?" diye sordu Zane, patenlerin çıkardığı seslerin üzerinden zar zor duyulabilen bir sesle.

"Peris, olmadığını söyledi."

Zane bir küfür salladı ve sertçe döndü, pistin kenarında zahmetle ilerleyen, Suçlulardan olmayan birinin üzerine buz püskürttü.

Tally ona yetişti. "Sabırlı olmalıyız Zane. Bu şeyleri çıkaracağız."

"Sabırlı olmaktan bıktım Tally." Zane buzun içinden aşağıya baktı. Aşağıdaki stadyum kalabalıktı, gittikçe büyüyen

seyirci kalabalığı şehirlerarası eleme maçlarının ilkinin bekliyordu. “Ne kadar kaldı?”

“Şimdi başlar,” dedi Tally.

Sözcükler ağzından çıkarken aşağıda ilk havai fişekler patladı. Pist hemen kırmızı-mavi beneklerle kaplandı. Bir saniye sonra, geç kalmış bir gümlleme buzu titretti ve ardından kalabalık coşkuyla, “Aaa!” çekti.

“İşte başlıyoruz,” dedi Zane sırtarak. Siniri geçmişti.

Tally onun elini sıkı ve uzaklaşmasına izin verdi. Zane pistin ortasında, buzun çevresindeki destekleyici yapıdan en uzak noktada kayarak durdu. Tally bir elini kaldırdı ve diğer Suçluların çevresine doluşmasını bekledi.

“Mataralar,” dedi alçak sesle ve fısıltının Suçlu’dan Suçlu’ya yayılmasını dinledi.

Metal mataralar güneşte parladı ve Tally açılan kapakların tıkırtısını duydu. Kalbi küt küt atıyordu, duyuları beklenti hissiyle keskinleşmişti. Herkesin dövmesi hızla dönüyordu. Tally, Zane’in pistin dışında hızlandığını gördü.

“Dökün,” dedi usulca.

Suçlu çetesinden dökülen sıvıların sesi yükseldi, duble votka ve etil alkol şırl şırl boca edildi. Tally bir gıcırta duyduğunu sandı, alkol donma noktasını düşürürken buz hafifçe yakındı.

Eski günlerde bile Zane hep böyle bir numara çevirmeyi hayal etmiş, zaman zaman Suçlular paten yaparken buzun üzerine şampanya dökmüştü. Ama tedavi onu ciddileştirmişti; hatta odasındaki küçük buzdolabında deneme bile yapmıştı. Bir buz tepsisini, farklı oranlarda su ve votka karışımları ile doldurmuş, tepsiyi buzluğa koymuştu. Yalnızca su olan bölme normal bir şekilde donmuştu, ama alkol oranı arttıkça

karışımın daha az donduğunu görmüştü ve yalnızca votkayla dolu olan bölme tamamen sıvı kalmıştı.

Tally, patenlerinin altında yavaş yavaş buza yayılan, paten ve düşüş izlerini silen sıvıya baktı. Küt küt atan kalbinin sesi eşliğinde stadyum netleşti, öyle ki Tally yükselen yeşil-sarı havai fişeklerinin her detayını görebiliyordu. Gümlmeler kulaklarına geldiğinde, bir başka uğursuz gıcırta duyuldu. Havai fişek gösterisi, finale yaklaştıkça hızlanıyordu.

Tally, Zane'e dönerek elini kaldırdı.

Zane bir sonraki dönemeci döndü, sonra hızla onlara doğru yöneldi. Tally, çevresindeki Suçlu çetesinde bir panik duygusu yükseldiğini hissetti. Tıpkı uzakta koca kedilerden birini görmüş ceylan sürüsü gibiydiler. Birkaç Suçlu, matara-larından son kez birer yudum aldı, sonra yaptıkları işin izini silmek için içlerine portakal suyu kutularını boca ettiler.

Tally, güvenlik görevlilerine yapacağı sersemletici gösterisini hayal ederek sırtıttı: *Biz orada durmuş konuşuyor, kendi işimize bakıyorduk. Paten bile kaymıyorduk. Sonra, aniden...*

"Dikkat edin!" diye bağırdı Zane ve çete iki yana çekilerek ona yol açtı.

Zane ortalarına kaydı, gözleri ve patenleri ısıldayarak insanüstü bir sıçrayışla havalandı, sonra bütün ağırlığıyla patenlerinin üzerine yere indi.

Zane, cam kırılması sesiyle birlikte hemen gözden kayboldu ve Tally çatlakların, Duman'da yıkılan ağaçların sesine benzer bir sesle, gittikçe şiddetlenerek yayıldığını gördü. Tuhaf bir şekilde, buz tabakası bir kaldırıcının üzerinde sallanarak yükseldi, ama sonra iki parçaya ayrıldı ve Tally düşmeye başladı. Midesi ağzına geldi sanki. Grup bir an paniğe kapıldı ve pek çok eldivenli el Tally'nin ceketine tutundu, sonra pist

tamamen yıkılınca bir “Hoop!” sesi yükseldi. On binlerce şaşkın yüz, şok içinde onları izlerken buz parçaları, Suçlular ve zamboniler futbol sahasının yeşilliğine doğru düşmeye başladı.

İşte *bu* gerçekten kendine getiriciydi.

SEKME

Bir anlığına sessizlik oldu.

Tally'nin çevresinde, buz parçaları ses çıkarmadan, döne döne düşerken stadyum ışıklarını yansıttı. Rüzgâr, Suçluların savaş haykırıışlarını kesti. Aşağıdaki kalabalık şaşkın bir sessizlik içinde yukarı bakıyordu. Tally düşüşünü yavaşlatmak için kollarını açtı, parmaklarını birleştirerek kıymetli saniyelere tutundu. Atlayışın bu kısmı uçmaya benziyordu.

Sonra Tally bir ışık ve ses patlaması eşliğinde döne döne düşmeye başladı; hava kulaklarını dövüyor, kör edici ışık yüzünden gözlerini yummak zorunda kalıyordu. Şaşkınlıkla geçen birkaç saniyeden sonra başını iki yana salladı ve gözlerini açtı: Her yönde, gökkuşağı renklerinde ateş parçaları hızla uzaklaşıyordu. Sanki Tally patlayan bir gökadanın merkezindeydi. Tepesinden başka gümlmeler geldi ve bir akkor yağmur başlattı. Tally neler olduğunu anladı...

Tam Suçlular buzdan düşmeye başlarken havai fişeklerin ihtişamlı finali gelmişti. Zamanlama fazlasıyla kusursuzdu. Cızırdayan bir alev Tally'nin atlama yeleşine yapışmıştı ve güvenli havai fişeklerin serin ısrarı ile yanıyor, kıvılcım-

larıyla Tally'nin yüzünü gıdıklıyordu. Tally doğrulmak için kollarını çırpıttı, ama yer hızla yaklaşıyordu ve yalnızca birkaç saniye uzaktaydı. Atlama yeleğinin kayışları vücuduna gömüldüğünde henüz düşüşünü kontrol altına alamamıştı. Tepeüstü düşüşü yerden birkaç metre yukarıdayken hızını kaybetti.

Yelek, Tally'yi doğrultup havaya fırlatırken, düşmekte olan büyük bir parçayla çarpışma olasılığına karşı Tally tostoparlak oldu. Bu planın en endişe verici yanı, bir buz parçasıyla ya da bir zamboni ile çarpışma olasılığıydı. Ama Tally zarar görmeden sekti ve sıçrayışın zirvesine ulaştığında, şaşkın kala balığın "Ahhhh!" nidalarını duydu. Onlar bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorlardı.

Tally ve Zane, bu noktada bir mesaj görünsün, hâlâ başı dönen kalabalığın güzel uyusukluğunu aşsın diye skor tahtasının hattına girmeyi düşünmüşlerdi. Ama o zaman güvenlik görevlileri bu kırılışın planlı olduğunu anlardı ve bu da bir sürü tehlikeli güçlük çıkarırdı.

Öyle ya da böyle, Yeni Dumanlılar bu numarayı duyacaktı ve en azından onlar anlamını bileceklerdi...

Haplar işe yaramıştı. Şehirde Yeni Dumanlıların müttefikleri vardı. Gökyüzü başlarına yıkılıyordu.

Tally seke seke sahanın ortasında, buz parçalarıyla kaplı çimenlerin üzerinde, ürperen zambonilerin, kıkırdayan Suçluların ve kuşkusuz buz pistinde atlama yeleklerinin zorunlu kılınmasına aniden çok memnun olan birkaç masum patencinin arasında durdu. Çevresine bakınarak Zane'i aradı ve Zane'in hızının, onu saha boyunca taşıyıp kalelerden birine götürdüğünü gördü. Yol boyunca Suçluları kontrol ede ede

o yana koştı. Herkesin dövmesi deli gibi zonklıyor, buzun kırılışının gerçekçi büyüyle dönüyordu. Ama birkaç yara bere ve biraz kavrulmuş saç dışında kimse incinmemişti.

“İşe yaradı Tally!” dedi Fausto alçak sesle, o geçerken. Elindeki buz parçasına şaşkın şaşkın bakıyordu. Tally koşmaya devam etti.

Zane kalenin ağma dolanmış, deli gibi gülüyordu. Tally’yi görünce, “Gooooool!” diye haykırdı.

Rahatlayan Tally aniden durdu ve eğlencenin keyfine varmaya başladı, dünya çevresinde dönüyordu. Sanki tek bakışta tüm seyircileri görebiliyordu, yüzlerdeki her ifade stadyum ışıklarının gerçek dışı keskinliğiyle kristal kadar berraktı. On binlerce yüz, huşu ve hayret içinde ona bakıyordu.

Tally o anda bir söylev verdiğini; ameliyatları, lezyonları, güzelleşmenin korkunç bedelini, güzel olmanın beyinsiz olmak anlamına geldiğini ve kolay yaşamların boş olduğunu anlattığını hayal etti. Şaşkın kalabalık dinleyecekmiş gibi görünüyordu.

O ve Zane Yeni Dumanlılara bir işaret göndermek istemişti, ama kırılışın tek amacı bu değildi. Bu ölçekte bir numara Suçluları birkaç günlüğüne heyecanlandırırdı, biliyorlardı, ama gerçekten heyecanlı bir deneyim, hapları almamış güzelleri kalıcı olarak değiştirir miydi? Fausto’nun gözlerindeki ifadeye bakarak Tally, değiştirebileceğini düşünüyordu. Ve şimdi, kalabalığın yüzlerini gördükten sonra –yeni ve orta–güzellerin, hatta geçkinlerin başları hep birlikte dönmüştü– gökyüzünün başlarına yıkılmasının daha büyük bir şeyi uyandırıp uyandırmadığını merak etmeye başlamıştı.

Şehir kesinlikle uyanmıştı. Sahaya, ellerinde ilk yardım çantalarıyla güvenlik görevlileri doluyordu. Tally, orta–

güzellerde hiç bu kadar panik dolu ifadeler görmemişti. Tıpkı kalabalık gibi, onlar da şehirde bir şeyin bu kadar şiddetli bir şekilde bozulabileceğini görünce sersemlemişlerdi. Eleme maçını kaydetmek için hazır bekleyen uçan-kameralar sahanın üzerinde geziniyor, yıkıntıları çekiyordu. Günün sonunda Tally, bu numaranın yerküredeki her şehirde yayımlanacağını fark etti.

Derin bir nefes aldı. Minikken yaşadığı, ilk havai fişegini patlatmak gibi bir histi. Bir düğmeye azıcık basmanın bu kadar gürültü çıkarmasına şaşırmış, başının derde girip girmeyeceğini merak eden bir minik gibi. Hissettiği coşku geçerken Tally, numarayı ne kadar dikkatle gizlerlerse gizlesinler birinin, bu işin planlı olduğunu anlayacağı duygusunu üzerinden atamıyordu.

Aniden Zane'in dokunuşuna, onun sessiz güvenine ihtiyaç duydu ve kaleyle arasındaki mesafeyi koşarak geçti. Zane'i ağdan kurtarıyorlardı ve iki görevli, yüzüne tıbbi sprey sıkıyordu. Tally onları kenara itti ve Zane'i kollarına aldı.

Her yer güvenlik görevlileriyle doluydu, bu yüzden Tally ve Zane güzel dilinde konuşuyorlardı. "Eğlenceli, ha?"

"Kesinlikle," dedi Zane. Zane'in çakan-dövmesi yoktu, ama Tally kalın kış ceketinin üzerinden kalbinin atışını hissedebiliyordu.

"Bir yerin kırıldı mı?"

"Hayır. Yalnızca, uf oldu." Yüzünün bir yanına çekinerek dokundu; ağır bıraktığı kırmızı izleri taşıyordu. "Gol attık gibi."

Tally kıkırdadı ve Zane'in yaralı yanağına becerebildiğince hafif bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı. Her şeyi yapabilir mişiz gibi görünüyor."

“Yapabiliriz.”

“Bundan sonra, Yeni Dumanlılar tedavinin işe yaradığını anlamak *zorunda*. Bize daha fazla hap gönderecekler ve biz her şeyi değiştireceğiz.”

Zane geriledi ve başını salladı, sonra eğilip Tally'nin kulağını hafifçe öptü ve mırıldandı, “Ve bunu fark etmezlerse bizim gidip onları aramamız gerekecek.”

PARTİ BASKINI

O gece şampanya gecesi oldu. İçki içmemeye yemin etmiş olsalar da Tally ile Zane, Suçluların, Nefertiti Stadyumu Yıkımı'ndan canlı kurtulmasını kutlamaları gerektiğini hissediyordu.

Hepsi bu gece için çalışmıştı, verecekleri her tepkiyi önceden hazırlamışlardı, bu yüzden buza döktükleri alkolden bahsetmediler, kusursuzca işlemiş bir plan hakkında böbürlenmediler. Yalnızca beklenmedik ve eğlenceli bir olayın etkisini üstlerinden atmaya başlamış yeni-güzellerin heyecanlı gevezelikleri vardı.

Her biri kendi düşüşünün hikâyesini, çatlayan buzun sarılmasını, havai fişek gösterisinin içine dalmanın sersemleticiliğini, atlama yeleklerinin çekiştirmesini teker teker anlattı ve her şey olup bittikten sonra, olayın bütün kanallarda tekrar tekrar gösterildiğini gören geçkin ebeveynlerin korkulu telefonları başladı. Suçluların çoğuyla röportaj yapılmıştı ve hikâyelerini masum şaşkınlık ifadeleriyle anlatmışlardı. Haber yayılıyor ve yayıldıkça değişiyordu: Şehrin mimari kuruluşunun istifası isteniyor, elemeli maçlar yeniden programlanı-

yor, uçan–pist bir daha açılmamak üzere kapatılıyordu (Tally'nin beklemediği, iğrenç bir sonuç).

Ama haberlerin tekrara dönüşmesi uzun sürmedi; elli kez gördükten sonra, duvar ekranında kendi yüzünüzün bile belirmesi sıkıcı olmaya başlıyordu. Bu yüzden Zane onları bina-dan dışarı, Denzel Parkı'ndaki şenlik ateşine götürdü.

Suçlular hâlâ heyecanlıydı, hikâyelerini tekrar anlatırlarken çakan–dövmeleri, ateşin ışığında dönüyordu. Dinleyen biri olması ihtimaline karşı, hepsi akıcı güzel dilinde konuşuyorlardı, ama Tally onların sözlerinde ruhsuz saçmalıklardan daha fazlasını duyuyordu. Tıpkı Zane'le konuşmaları gibiydi: Her zaman bilekliklerin farkında, ama güzel–konuşmaları anlam yüklü... Paylaştıkları sessiz komplo büyüyor, ikisini aşıyordu. Tally alevlere bakarak çevresindeki Suçluları dinlerken, düşüşün yarattığı heyecanın kalıcı olacağına inanmaya başladı. Belki insanlar, hapa gerek kalmadan, düşünerek güzel–zihinli olmaktan kurtulabilirdi.

“İyisi mi, sen o şampanyayı iç Sıska,” dedi Zane. Parmaklarını Tally'nin ensesinde dolaştırarak onun düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. “Alkolün süper hızlı buharlaştığını duy-dum.”

“Buharlaşmak?.. Bu korkunç.” Tally ciddi bir ifade takındı ve şampanyayı ateş ışığına tuttu. Haberlerde, buzun kırılması ile ilgili soruşturmada kaydedilen gelişmeler saat saat takip ediliyordu. Bir grup mühendis, kaldırırcılarla desteklenmiş, yirmi santim kalınlığında bir buz tabakasının birkaç düzine insanın ağırlığıyla nasıl kırılmış olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Aşağıdaki havai fişeklerden kaynaklanan şok dalgaları, stadyum ışıklarının yaydığı ısı, hatta uygun adım yürüyen askerler gibi, eşzamanlı olarak hareket eden patencilerin

yarattığı titreşimler suçlanıyordu. Ama uzmanların hiçbiri, kırılışın asıl sebebinin buharlaşma olduğunu tahmin edemiyordu.

Tally kadehini kaldırdı ve Zane'inkiyle tokuşturdu. Zane kadehini başına dikti, sonra Tally'ninkini aldı ve şampanyanın bir kısmını kendi kadehine aktardı. "Sağ ol Sıska," dedi.

"Ne için?"

"Paylaştığın için."

Tally ona bir güzel-gülümsemesi bahşetti. Zane şampanyayı değil, hapları kastediyordu elbette. "Rica ederim. İkimize yetecek kadar olduğu için memnunum."

"Bu şekilde sonuçlanması süper bir şans."

Tally başını salladı. Tedavi kusursuz olmamıştı, ama ikisinin de yalnızca yarımşar doz aldığı düşünülürse deneme başarılıydı. Tedavi Zane'i neredeyse hemen etkilemiş, güzel-zihnini birkaç gün içinde yok etmişti. Tally'nin aldığı hap daha yavaş etki etmişti ve Tally çoğu sabah hala bulanık bir zihinle uyanıyordu ve aklına kendisini canlandıracak düşünceler getirmek için Zane'in uyarısına ihtiyaç duyuyordu. İyi tarafı, Zane'in çektiği baş ağrılarına hiç yakalanmamasıydı.

"Bence paylaştığında daha güzel," dedi Tally, bardağını tekrar Zane'inkine vurarak. Kendi kendinden aldığı mektup-taki uyarıyı hatırladı ve ateşe rağmen ürperdi. Belki de iki hap aslında çok fazlaydı ve Tally ikisini birden alsaydı şimdiye beyin ölümü gerçekleşmiş olacaktı.

Zane onu daha yakına çekti. "Dediğim gibi... sağ ol." Tally'yi öptü, soğuk gece havasında dudakları sıcaktı, gözleri şenlik ateşinin yansımaları ile ışıldıyordu. Zane uzun süre dudaklarını çekmedi. Onu nefessiz bırakan öpücüğün ve şampanyanın etkisiyle Tally, ateşin aydınlattığı grubun ve zihninin bulandığını hissetti. Bu belki de kötü bir şey değildi...

Zane sonunda onu bıraktı ve ateşe döndü, burnunu Tally'nin kulağına dokundurup fısıldadı, "Bu şeyleri çıkarmamız lazım."

"Şşşş..." Ceketler ve eldivenler bilekliklerini örtüyor olsa bile, Tally o anda yüksek sesle plan yapamayacak kadar ünlü hissediyordu kendini. Suçlular biraz önce, buz pistinin kırılmasından sonrasını merak edenler için partiyi çeken bir uçan-kameraya taş atmışlardı.

"Beni deli ediyor Tally."

"Endişelenme. Bir yolunu bulacağız. *Ama konuşmayı bırak,*" diye yalvardı sessizce.

Zane düşmüş bir dalı ateşe doğru tekmeledi. Dal tutuşurken, acılı bir ses çıkardı.

"Zane?.."

Zane parmaklarını şakaklarına dayayarak başını iki yana salladı. Yeni bir baş ağrısı. Bazen birkaç saniye sonra kesiliyor, bazen saatlerce sürüyordu.

"Hayır. İyiyim." Derin bir nefes aldı.

"Bir doktora gidebilirsin, biliyorsun," diye fısıldadı Tally.

"Unut bunu! Tedavi olduğumu anlarlar."

Tally onu çıtırdayan ateşe doğru çekti ve dudaklarını kulağına dayadı. "Sana Maddy ve Az'ı anlatmıştım. David'in anne babası, hatırladın mı? Onlar doktor –cerrah– ve uzun süre, beyin lezyonlarından onların bile haberi yokmuş. Yalnızca, çoğu insanın aptal olduğunu düşünüyorlarmış. Sıradan bir doktor, seni tedavi etmenin sorun olmayacağını düşünür."

Zane öfkeyle başını iki yana salladı ve dönüp Tally'nin kulağına fısıldadı. "Sıradan bir doktorla kalmaz Tally. Yeni-güzeller hastalanmaz."

Tally ateşin çevresindeki parlak yüzlere baktı. Suçlular sık sık hastaneye giderdi; ama yalnızca yaralanmalar yüzünden, hastalıklar değil. Ameliyat bağışıklık sisteminizi kuvvetlendirir, organlarınızı güçlendirir, dişlerinizi sonsuza dek düzeltir. Sağlıksız bir yeni-güzel o kadar nadir bir şeydi ki, muhtemelen bir ton test yaparlardı. Zane'in baş ağrıları devam ederse, muhtemelen test sonuçları uzmanlara gönderilirdi.

"Zaten bizi izliyorlar," diye fısıldadı Zane. "Kafamın içini karıştırmalarını göze alamayız." Yine irkildi, yüzünü acıyla buruşturdu.

"Eve gitmeliyiz," dedi Tally.

"Sen kal. Ben Pulcher'e kadar gidebilirim."

Tally homurdandı ve ateşten uzaklaştı. "Hadi gel."

Zane onun kendisini karanlığa sürüklemesine izin verdi. Diğer Suçluların çevresinden dolaştılar. Shay onlara seslendi, ama Tally elini sallayarak, "Çok fazla şampanya," dedi. Shay halden anlarcasına gülümsedi ve ateşin başına geri döndü.

Zar zor eve yürüdüler. Ay ışığında yerdeki don ısıldıyordu. Ateşin rahatlatıcı sıcaklığından sonra soğuk rüzgâr keskin geliyordu. Güzel bir geceydi, ama Tally, Zane'in kafasının içinde neler olduğunu merak etmekten başka bir şey düşünemiyordu. Tedavinin önemsiz bir yan etkisi miydi yalnızca? Yoksa bir şeyin fena halde yanlış gittiğini gösteren bir işaret miydi?

"Endişelenme Zane," dedi, fısıldarcasına. "Bunu çözeceğiz. Ya da seni buradan çıkaracağız ve Dumanlılardan yardım isteyeceğiz. Bu Maddy'nin tedavisi, neler olduğunu o biliyordur."

Zane yanıt vermedi, yalnızca sendeleyerek tepeyi tırmanmaya devam etti.

Pulcher Malikânesi'ni gördüklerinde Zane, Tally'yi de çekerek durdu. "Sen partiye geri dön. Buradan eve dönebilirim." Sesi fazla yüksekti.

Tally çevresine bakındı, ama yalnızdılar; görünürde güzel-ler ya da uçan-araçlar yoktu. "Senin için endişeleniyorum," diye fısıldadı.

Zane sesini alçalttı. "Endişelenmek aptalca Sıska. Yalnızca bir baş ağrısı. Her zamanki şey. Muhtemelen senden daha uzun süre güzel olduğum içindir." Zorla gülümsedi. "Yalnızca, yeniden bir beyne sahip olmaya alışmam daha uzun sürüyor."

"Hadi gel. Seni yatağa götürelim."

"Hayır, sen geri dön. Onların... bunu... bilmesini istemiyorum."

"Hiçbir şey söylemem," diye fısıldadı Tally. Tedaviden kimseye bahsetmemişlerdi, diğer Suçluların çenelerini tutacak kadar uyanık olduğundan emin olana dek söylemeyeceklerdi. "Yalnızca, çok fazla içtiğini söyleyeceğim."

"Tamam, ama sen partiye dön," dedi Zane kararlılıkla. "Zihinlerinin canlı kalmasını sağlamalısın. Sarhoş olup aptalca şeyler söylememelerine dikkat et."

Tally, aşağıdaki ağaçların arasında zar zor görülebilen ateşe baktı. Yeterince şampanya içtikten sonra içlerinden biri böbürlenmeye başlayabilirdi. Zane'e döndü. "Başının çaresine bakabilecek misin?"

Zane başını salladı. "Daha iyi hissetmeye başladım bile."

Tally soğuk havayı içine çekti. Zane daha iyi görünmüyordu. "Zane..."

"Dinle, ben iyiyim. Ve ne olursa olsun, hapları aldığımız için memnunum."

Tally sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Ne olursa olsun da ne demek?”

“Bu geceyi kastetmiyorum. Eğer bir gün bir şey olursa... Bilirsin...”

Tally onun altın benekli gözlerine baktı ve onların içinde, Zane’in sessizce çektiği acıyı gördü. Zane’e her ne oluyorsa, zihnini canlandırmak onu kaybetmeye değmezdi. Başını iki yana salladı. “Hayır, bilmem.”

Zane iç çekti. “Sanırım aptalca ifade ettim. Ben iyiyim.”

“Senin için endişeleniyorum.”

“Sen partiye geri dön.”

Tally hafifçe iç çekti. Tartışmanın anlamı yoktu. Bir kolunu kaldırarak, bileğine doladığı eşarbı gösterdi. “Tamam. Ama kötü hissedersen mesaj gönder.”

Zane acı acı gülümsedi. “En azından bir işe yarıyorlar.”

Tally onu hafifçe öptü, sonra malikânenin kapısına zar zor yürümesini, içeri girmesini izledi.

Tek başına grubun yanına dönerken, sanki hava daha da soğudu. Tally, Suçlulara göz kulak olmak yerine, sırf bir geceliğine güzel–zihinli olmayı dileyecekti neredeyse. İlk öpüşmelerinden itibaren, Zane’le birlikte olmak her şeyi karmaşıktırılıyordu.

İç çekti. Belki işler hep böyle yürüyordu.

Zane asla doktora gitmeyecekti, Tally biliyordu. Bu baş ağrıları daha kötü bir şeye dönüşürse onu gitmeye zorlayabilir miydi? Elbette, Zane haklıydı: Sorununu çözebilecek bir doktor, muhtemelen sorunun kaynağını anlayabilen biri olurdu ve bu kişi, Zane’i yine güzel–zihinli yapabiliirdi.

Keşke Croy ortadan kaybolmasaydı. Tally, Yeni Dumanlıların onlarla bağlantı kurmasının ne kadar süreceğini merak

etti. Buzun kırılmasından sonra, tedavinin işe yaradığını anlamaları gerekirdi. Saklandıkları yerde haberleri alamıyor olsalar bile, dünyadaki bütün çirkinler pistin yıkılması hakkında Tally Youngblood'ın duvar ekranlarında ne kadar masum göründüğü hakkında gevezelik yapıyor olmalıydı.

Elbette, Tally ve Zane'in yine de şehirden kaçması gerekcekti. Tally'nin bileklikleri nasıl çıkaracaklarına dair en ufak fikri yoktu. Sanki zayıfladıkça çelik halkalar çıkabilecekmiş gibi görünüyordu, ama bu ne kadar sürerdi? Tally, açlıktan ölmek ile Zane'in beyninin erimesi arasındaki bu yarıştan hiç hoşlanmıyordu.

Ve kaçtıkları zaman, diğer Suçluları, en azından Peris ve Shay'i almadan gitmek istemiyordu. Suçlular bu gece öyle istekliydi ki, Tally'nin tek sözüyle muhtemelen hepsi uçantahtalarına atlar, şehirden ayrılırdı. Ama yarın ne kadar istekli olurlardı?

Aniden Tally'nin üzerine bir bitkinlik çöktü. Uğraşması gereken çok fazla şey vardı. Sırtına çok fazla sorun yüklenmişti. Onun tek istediği Suçluların üyesi olmak, bir arkadaş topluluğunun içinde güvende hissetmekti ve şimdi, kendini bir isyanın başında bulmuştu.

“Arkadaşın çok fazla şampanya mı içti?”

Tally yerinde dondu. Sözler karanlıktan gelmiş, kulaklarını metale sürtünen tırnaklar gibi cınlatmıştı.

“Merhaba?..”

Gölgelerin içinden, kapüşonlu bir palto giymiş bir şekil çıktı. Yerdeki yaprakların üzerinde mutlak sessizlikle hareket etmişti. Ayın düşürdüğü ışınların arasında duran kadın, Tally'den on santimetre daha uzundu, Zane'den bile uzun. Bir Özel olmalıydı.

Tally gevşemeye, sinirlerine hâkim olmaya ve yüzündeki ifadeyi yumuşatıp bir yeni-güzelin ılımlı ifadesine dönüştürmeye çalıştı. “Shay?.. Süper korkunç olmaya mı çalışıyorsun?” dedi öfkeyle.

Şekil, yürüyüş yolunun kenarındaki meşalenin aydınlığına girdi. “Hayır, Tally. Benim.” Kadın, kapüşonunu çıkardı.

Dr. Cable’dı.

EJDERHA

“Seni tanıyor muyum?”

Dr. Cable soğuk soğuk gülümsedi. “Beni hatırladığından eminim Tally.”

Tally, korkusunu belli ederek bir adım geriledi. Dr. Cable’i görünce en masum yeni–güzel bile korkardı. Kadının, ay ışığının vurguladığı zalim hatları, kurtadama dönüşmüş güzel bir kadın gibi görünmesine sebep oluyordu.

Tally’nin zihnine anılar dolmuştu. Tanıştıkları o korkunç gün, Dr. Cable’in ofisinde hapis kalması, Özel Durumlar’ın varlığını öğrenmesi, Tally’nin Shay’i bulup yerini ihbar etmeyi kabul etmesi, güzelleşmenin bedeli... Sonra Cable bir Özel ordusuyla Tally’nin peşinden Duman’a gelmiş, yeni evini yakıp yok etmişti.

“Evet,” dedi Tally. “Sanırım hatırlıyorum. Seni tanıyordum, değil mi?”

“Kesinlikle tanıyordun.” Cable’in keskin dişleri ay ışığında parladı. “Ama daha da önemlisi Tally, ben seni tanıyorum.”

Tally boş boş gülümsemeyi başardı. Kuşkusuz Dr. Cable son karşılaşmalarını hatırlıyordu: Tally ile David’in

Dumanlıları kurtarmasını. Kadının kafasına vurmak zorunda kaldıkları zamanı.

Dr. Cable, Tally'nin bilekliğinin üzerine doladığı, eldivenin ve ceketin alındaki eşarbi işaret etti. "Eşarp takmanın ilginç bir şekli."

"Ne, tamamen modadan habersiz misin? Bunu herkes ya-pıyor."

"Ama modayı senin başlattığını tahmin ediyorum. Her zaman numaracı biri oldun."

Tally şirin şirin gülümsedi. "Sanırım öyle. Çirkinen her tür numara çevirirdim."

"Ama hiçbiri bugünkü gibi değildi."

"Ah, haberleri gördün mü? Bu çok kötü değil miydi? Buz öylesine altımızdan düşüverdi!"

"Evet... öylesine." Dr. Cable'm gözleri kısıldı. "İtiraf et-meliyim, başta beni kandırdın. O uçan-pist, yeni-güzelleri eğlendirmek için tasarlanmış tipik mimari ahmaklıklardan biriydi. Kaza olması bekleniyordu zaten. Ama sonra zamanla-mayı düşündüm; stadyum dolu, kameralar hazır."

Tally gözlerini kırıştırdı ve omuzlarını silkti. "İddiaya gi-rerim havai fişekler yüzündendir. Buzun içinden hissedebili-yordun. Bu kaçık fikir kimindi acaba?"

Dr. Cable başını yavaşça salladı. "Neredeyse inanılır bir kaza. Sonra, haberlerde yüzünü gördüm Tally. Gözlerini ko-caman açmış, masum masum *eğlenceli* hikâyesi anlatırken." Cable'm üst dudağı, gülümseme olmayan bir ifade ile kıvrıldı. "Böylece senin numaralar çevirmeye devam ettiğini fark ettim."

Tally karnına yumruk yemiş gibi hissetti, çirkin günlerin-den hatırladığı bir duygu: Eski, yakalanmışlık duygusu. Kor-kusunu şaşkınlığa dönüştürmeye çalıştı. "Ben mi?"

“Bu doğru Tally: Sen. Bir şekilde.”

Dr. Cable’ın bakışları altında Tally, Özel Durumlar’ın derinliklerine sürüklendiğini, hapların etkisiz hale getirildiğini, hafızasının yine silindiğini geçirdi aklından. Ya da belki bu sefer onu Yeni–Güzel Şehri’ne geri göndermeye zahmet etmezlerdi. Yutkunmaya çalıştı, ama ağzı pamuk doluydu sanki. “Ya, ne demezsin. Her şey benim suçum,” demeyi başardı.

Dr. Cable, Tally’ye yaklaştı ve Tally, tüm vücudu kaçmasını haykırırken, yerinde kalmaya çalıştı. Kadın, masanın üzerinde yatan, karnı yarılmış bir kadavraya bakar gibi, soğuk soğuk baktı ona. “Senin suçun olduğunu umduğum kesin.”

Tally kaşlarını çatı. “Neyi umuyorsun?”

“Açık konuşalım Tally Youngblood. Güzel rolü yapman canıma tak etti. Buraya, seni zindanıma götürmek için gelmedim.”

“Gelmedin mi?”

“Yeni–Güzel Şehri’nde bir şeyleri kırıp dökmen umurumda mı sanıyorsun?”

“Mm... Öyle gibi?”

Dr. Cable hıhladı. “Tamir benim işim değil. Özel Durumlar yalnızca dış tehditlerle ilgilenir. Şehir kendi başını çaresine bakabilir Tally. O kadar yedek güvenlik var ki bu konuda endişelenmek yersiz. Sence neden o pistteki patenciler atlama yelegi giyiyordu?”

Tally gözlerini kırıpşurdu. Yelekleri merak etmek aklına gelmemişti; Yeni–Güzel Şehri’nde her şey olağanüstü güvenlikliydi, yoksa yeni–güzeller sağda solda kendini öldürürlerdi. Omuzlarını silkti. “Kaldırırcılar belki çalışmayı bırakır diye mi? Güç kesintisi gibi?”

Cable, bir saniyeden az süren, ustura kadar keskin bir kahkaha patlattı. “Yüz elli senedir kesinti olmadı.” Başını düşünceli düşünceli iki yana sallayarak devam etti. “İstedigin her şeyi yok et Tally. Senin küçük numaraların benim umurumda bile değil... Senin hakkında bana anlattıkları dışında.”

Kadının bakışları bir kez daha ona odaklandı ve Tally yine kaçma dürtüsü ile savaştık zorunda kaldı. Bunun, Suçluların yaptıkları işi itiraf ettirmenin bir yolu olup olmadığını merak etti. Muhtemelen, şimdiden çok şey söylemişti zaten. Ama Dr. Cable’ın soğuk bakışlarında –ustura kadar keskin sesinde, avcı hayvan benzeri hareketlerinde, dünyadaki varlığında– bir şey, Tally’nin güzel–zihinli davranmasını engelledi. Şu anda, sıradan bir yeni–güzel çılgınlık atarak kaçmış ya da eriyip yerdeki bir birikintiye dönüşmüş olurdu.

Dahası Özel Durumlar gerçekten de Tally’nin numaralarını itiraf etmesini istiyorsa, sohbetle zaman harcamazlardı.

“O zaman neden buradasın?” dedi Tally normal sesiyle, sesinin titrememesi için büyük çaba harcayarak.

“Hayatta kalma dürtüne her zaman hayranlık duydum Tally. Gerektiğinde küçük, cici bir hain oldun.”

“Ah, teşekkürler... öyle de denebilir.”

Cable başını salladı. “Sandığımdan daha iyi bir beynin olduğu anlaşılıyor. “Koşullamaya çok iyi direniyorsun.”

“Koşullama. Bu ismi mi veriyorsunuz?” Tally küfretti.

“Hayret verici.” Dr. Cable yine yaklaştı. Gözleri, beynini delmeye çalışıyormuş gibi Tally’ye odaklandı. “Orada bir yerde, hâlâ numaracı küçük bir çirkinsin, değil mi? Çok etkileyici. Sanırım seni kullanabilirim.”

Tally öfkeden kızardığını hissetti. Kafasının içi alev almış gibiydi. “Hm, yani, beni *zaten* kullanmadın mı?”

“Demek hatırlıyorsun. Harika.” Kadının ifadesiz, ısıltısız, soğuk, zalim–güzel gözlerinde bir şekilde memnuniyet vardı. “Hoş olmayan bir deneyimdi, biliyorum Tally. Ama gerekliydi. Siz çocukları Duman’dan geri getirmemiz gerekiyordu ve bize ancak sen yardım edebilirdin. Ama, bunun için özür dilerim.”

“Özür mü?” dedi Tally. “Bana şantaj yapıp arkadaşşıma ihanet etmeme sebep olduğunuz, Duman’ı yok ettiğiniz, David’in babasını öldürdüğünüz için mi?” Yüzüne bir tiksinti ifadesi yayıldığını hissetti. “Beni kullanacağınızı sanmıyorum Dr. Cable. Size yeterince iyilik yaptım.”

Kadın gülümsemekle yetindi. “Katılıyorum. Bu yüzden, şimdi ben sana bir iyilik yapmalıyım. Önerdiğim şey oldukça... eğlenceli.”

Bu sözcüğü Cable’ın ince, zalim dudaklarından duyunca Tally kuru kuru güldü. “Sen eğlence hakkında ne bilirsin?”

“Bilsen şaşardın. Özel Durumlar’daki bizler heyecandan anlarız, özellikle de siz sözde Suçluların devamlı aradığınız türden olanları. Bunu sana ben verebilirim, Tally. Her gün, bütün gün, hayal edebileceğinden de eğlenceli olur. Sırf güzel olmanın bulanıklığından bir kaçış değil, daha iyi bir şey.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Uçan–tahtada nasıl uçtuğunu hatırlıyor musun Tally?” dedi Cable, donuk gözleri soğuk bir ateşle alevlenerek. “O canlılık hissini?.. Evet, biz insanları güzelleştirebiliyoruz – boş, tembel ve uyuşuk– ama aynı zamanda, sizin deyişinizle, onları *canlı* da yapabiliyoruz. Bir çirkin olarak hissettiğinden çok daha yoğun bir duygu, avını yakalayan bir kurdun hissettiğinden daha canlı, petrol dolu bir çöl parçasını ele geçirmek için birbirlerini öldüren eski Paslı askerlerinin hissettiğinden

daha heyecanlı. Duyuların daha keskin, vücudun tarihteki tüm atletlerinkinden daha hızlı, kasların dünyadaki en güçlü insanınki kadar güçlü oluyor.”

Kadının ustura kadar keskin sesi kesildi ve Tally aniden çevrelerindeki geceyi kusursuzca duydu: Sert zemine düşen sarkıtlar, rüzgârla gıcırdayan ağaçlar, gelişigüzel kıvılcımlar tüküren aşağıdaki şenlik ateşi... Grubun seslerini açıkça duyabiliyordu: O günkü başarılar hakkında bağrısan, kimin en yükseğe sektği ve kimin en sert düştüğü hakkında tartışan Suçlular... Cable'ın sözleri dünyayı kırık kristal kadar keskin kılmıştı.

“Dünyayı bir de benim gördüğüm gibi görmelisin Tally.”

“Bana... iş mi teklif ediyorsun? Bir Özel olarak?..”

“İş değil. Yepyeni bir varlık.” Dr. Cable her kelimeyi özenle telaffuz etti. “Bizden biri olabilirsin.”

Tally nefes nefeseydi, nabızı tüm vücudunda atıyordu, sadece fikri bile değiştiriyordu onu. Dr. Cable'a bakarak dişlerini gösterdi. “Sizin için çalışacağımı mı sanıyorsunuz?”

“Diğer seçeneği düşün Tally. Hayatını ucuz heyecanlar arayarak harcayacaksın, her seferinde yalnızca birkaç dakikalığına gerçekten uyanık olacaksın. Zihnin asla tamamen açık olmayacak. Ama iyi bir Özel olurdun... Kendi başına Duman'a gitmen etkileyiciydi, senden her zaman umutluydum. Ama ameliyattan sonra bile, hâlâ numaracı olduğunu gördükten sonra,” Dr. Cable başını iki yana salladı, “bu iş için doğmuş olduğunu fark ettim. Bize katıl.”

Sonunda bir şeyi anladığında Tally ürperdi. “Bana bir şeyi söyle. Çirkin sen nasıldın?”

“Muhteşem, Tally.” Kadın havlayarak kısa bir kahkaha attı. “Yanıtı zaten biliyorsun, değil mi?”

“Numaracıydın.”

Cable başını salladı. “Tıpkı senin gibiydim. Hepimiz öyleydik. Yıkıntılara gittik, daha uzağa kaçmaya çalıştık, zorla geri getirilmemiz gerekti. İşte bu yüzden çirkinlerin, küçük numaralarını çevirmesine izin veriyoruz; kimin en akıllı olduğunu, hanginizin savaşıp kafesten çıkabildiğini görmek için. İsyanınızın geleceği nokta bu, Tally. Mezun olup Özel Durumlar’a katılmak.”

Tally, kadının doğruyu söylediğini anlayarak gözlerini kapattı. Çirkin olduğu zamanları, yurt bakıcılarını kandırmanın her zaman ne kadar kolay olduğunu, herkesin kuralları ihlal etmenin bir yolunu her zaman bulduğunu hatırlayabiliyordu. Derin bir nefes aldı. “Ama neden?”

“Çünkü birinin her şeyi kontrol altında tutması gerekiyor Tally.”

“Kastettiğim bu değildi. Bilmek istediğim şu, neden bunu güzellere yapıyorsunuz? Neden beyinlerini değiştiriyorsunuz?”

“Yapma Tally, bu açık değil mi?” Dr. Cable hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. “Bugünlerde okulda ne öğretiyorlar?”

“Pashların dünyayı yok etmesine ramak kaldığını,” diye ezberden tekrarladı Tally.

“İşte yanıt bu.”

“Ama biz onlardan daha iyiyiz, yaban hayatını rahat bırakıyoruz, açık madencilik yapmıyoruz ve yağ yakmıyoruz. Savaşmıyoruz...” Anlamaya başladığında Tally kekeleye ve sustu.

Dr. Cable başını salladı. “Ameliyat sayesinde biz kontrol altındayız Tally. Başboş bırakıldığında insanlar veba

gibidir. Amansızca çoğalır, her kaynağı tüketir, dokundukları her şeyi yok eder. Ameliyat olmasa insanlar Paslılara dönüşür.”

“Duman’da öyle degıldiler.”

“Bir düşün Tally. Dumanlılar ormanı temizleyip arazi açıyordu, yemek için hayvan öldürüyordu. Biz oraya konduğumuzda, ağaçları yakıyorlardı.”

“Çok yakmıyorlardı ama.” Tally sesinin kırıldığını hissetti.

“Ya milyonlarca Dumanlı olsa? Kısa zamanda çoğalıp *milyarlar*cası oluşsa? Kendi kendine yeten şehirlerimizin dışında, insanlık bir hastalıktır, dünyanın vücudundaki kanserdir. Ama biz...” Uzanıp Tally’nin yanağını okşadı, parmakları kış havasında tuhaf bir biçimde sıcaktı. “Özel Durumlar... *biz* tedaviyiz.”

Tally başını sallayıp sendeleyerek Dr. Cable’dan uzaklaştı. “Unut bunu.”

“Öteden beri istediğin bu.”

“Yanıyorsun!” diye bağırdı Tally. “Benim tek istediğim güzel olmaktı. Durmadan *yoluma çıkan* sensin!”

Bağırması, ikisinin de şaşkınlıkla susmasına sebep oldu, Tally’nin son sözleri parkta yankılandı. Aşağıdaki grubun üzerine bir sessizlik çöktü, muhtemelen herkes ağaçların arasında kimin boğazını paralarcasına bağırdığını merak ediyordu.

İlk kendine gelen Dr. Cable oldu. Hafifçe iç çekti. “Lütfen Tally. Sakin ol. Bağırmana gerek yok. Sana önerdiğim şeyi istemiyorsan, seni grubunla baş başa bırakırım. Özgürce yaşlanıp rahat bir orta-güzel olabilirsin. Yakında, heyecan ve eğlence o kadar önemli gelmemeye başlayacak, bu küçük sohbeti unutacaksın.”

Tally doktorun zalim-güzel gözlerine bakmaya devam etti. Ona tedaviyi anlatmak, bildiklerini onun yüzüne tükürmek istiyordu neredeyse. Tally'nin zihni solup gitmeyecekti; ne yarın, ne de elli sene sonra. Kim olduğunu unutmayacaktı. Ve zihnini uyanık tutmak için Özel Durumlar'a ihtiyacı yoktu.

Bağırdığı için hâlâ boğazı acıyordu, ama boğuk bir sesle konuştu. "Asla."

"Senden tek istediğim, bir düşünmen. Karar vermekte acele etme, benim için fark etmez. Yalnız, buzdan düşerken nasıl hissettiğini hatırla. O hisse her an sahip olabilirsin." Dr. Cable kayıtsızca elini salladı. "Ve fark edecekse, arkadaşın Zane'e bile yer bulabilirim. Bir süredir gözüm onda. Bir kez bana yardım etti."

Tally ürperdi ve başını iki yana salladı. "Hayır."

Dr. Cable başını salladı. "Zane kaçmaktan vazgeçtiğinde, David ve Duman hakkında çok açık davranmıştı."

Döndü ve ağaçların arasında kayboldu.

AYRILIK

Tally sendeleyerek grubun yanına döndü.

Şenlik ateşinin büyümesiyle grup uzaklaşmış, daha geniş bir halka oluşturmuştu. Biri, Suçluların bir aylık karbon payını tamamen tüketecek büyüklükte, sanayi boy turba kütükleri tedarik etmişti. Ateşin üzerine parktan topladıkları dalları yığmışlardı. Hâlâ yeşil olan dalların tıslaması Tally'ye, Duman'ın çevresindeki, yemek pişirmek için yakılmış ateşleri hatırlattı. Taze kesilmiş ağaçların özsuğu, ormanın öfkeli ruhuna katılırcasına, buharlar tükürürdü.

Yükselen duman bulutuna baktı. Duman, gökyüzünün önünde uğursuz bir karanlık oluşturuyordu. Duman, ismini bundan almıştı. Dr. Cable'ın dediği gibi, Dumanlılar yerden canlı canlı koparılmış ağaçları yakıyordu. İnsanlar bu numarayı binlerce senedir çeviriyordu; birkaç yüzyıl önce, iklimi neredeyse sonsuza dek mahvedecek kadar çok karbon salmışlardı atmosfere. Ancak birinin havaya yağ dönüştürücü bakteriler salmasıyla Paslı uygarlığı durdurulabilmiş ve gezegen kurtulmuştu.

Ve şimdi, en heyecanlı anlarında, Suçlular içgüdüsel olarak aynı yöne dönmüştü. Aniden, sıcak, neşeli ateş Tally'nin kendini daha da kötü hissetmesine sebep oldu.

Çevresindeki sesleri dinledi: Futbol sahasında ne kadar uzağa sektiklerini anlatarak övünenler, haberde en iyi röportajı kimin yaptığını tartışanlar... Dr. Cable'la yaptığı nahoş sohbet yüzünden Tally'nin duyuları keskinleşmişti; her sesi seçebiliyor, her sohbet parçasını sorgulayabiliyordu. Aniden Suçluların hepsi aptal gibi geldi, önemsiz zaferlerinin hikâyesini birbirlerine tekrarlayıp duruyorlardı. Tıpkı güzellerin yaptığı gibi.

"Sıska?.."

Bakışlarını ateşten koparabildiği zaman Shay'in yanında durduğunu gördü.

"Zane iyi mi?" Shay daha dikkatli baktı ve gözleri irileşti. "Tally-wa, sen..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Tally, Shay'in gözlerinde görebiliyordu: Korkunç görünüyordu. Tally bunun üzerine bitkin bir şekilde gülümsedi. Bu da tedavinin bir parçasıydı, elbette. Hâlâ muhteşem olabilirdi –kemik yapısı kusursuz, teni pürüzsüzdü– ama Tally'nin yüzü, hissettiği kargaşayı yansıtıyordu. Artık aklından güzel olmayan düşünceler geçtiği için, günün her anı güzel olmayacaktı. Öfke, korku ve endişe, güzelleştirici hisler değildi.

"Zane iyi. Sorun bende."

Shay, Tally'ye yaslandı ve kolunu ona doladı. "Neden bu kadar hüzünlüsün Sıska? Anlat bana."

"Yalnızca..." Tally, gözlerini böbürlenmiş Suçluların üzerinde gezdirdi, "sorun her şey gibi."

Shay sesini alçalttı. "Ben bugünün kusursuz geçtiğini düşünüyordum."

"Elbette. Kusursuz."

“Ta ki Zane gidip çok fazla içene kadar elbette. Hepsi bu, değil mi?”

Tally anlamsız bir ses çıkardı. Shay’e yalan söylemek istemiyordu. Sonunda ona tedaviyi anlatacaktı ve bu, Zane’in baş ağrılarını anlatmak anlamına geliyordu.

Shay iç çekerek Tally’ye daha sıkı sarıldı. Bir an sessizlik oldu, sonra Shay sordu, “Sıska, size orada, yukarıda neler oldu?”

“Yukarıda, nerede?”

“Bilirsin, sinyal kulesine tırmandığınızda. Bir şekilde sizi değiştirdi.”

Tally bileğindeki eşarpla oynadı ve arkadaşına her şeyi anlatabilmeyi diledi. Ama şehirden güvenle çıkana kadar tedavi haberini paylaşmak tehlikeli olurdu. “Ne diyeceğimi bilmiyorum Kısıkgöz. Orası gerçekten heyecan vericiydi. Tüm adayı görebiliyorsun ve her an düşebilirsin. Hatta ölebilirsin. Bu büyük fark yaratıyor.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Shay.

“Neyi biliyorsun?”

“Nasıl bir his olduğunu... Kuleye tırmandım. Fausto ve ben, bakıcıların şifresini nasıl kıracağımızı bulduk ve dün gece denemeye karar verdim. Kırılıştan önce zihnimin canlanması için.”

“Gerçekten mi?” Tally ona bakakalmıştı. Ateş ışığında, Shay’in yüzü gururla parlıyordu, takma göz mücevherleri ışıldıyordu. Tüm Suçlular değişiyordu, ama Shay bakıcı şifrelerini kırıyor, Valentino Malikânesi’nin kulesine tırmanıyorsa diğerlerinden çok ileri demekti. “Bu harika. Gece mi tırmandın?”

"Yalnızca yakalanmamak için. Sen ve Zane fena yakalanmıştınız. Fausto, atlama yeleği giymem gerektiğini söyledi, ama ben senin yaptığın gibi yapmak istedim. Düşebilirdim, söylediğin gibi ölebilirdim. Hatta bir kablo elimi kesti." Gülümseyerek avucundaki kırmızı izi gösterdi, ama sonra bir an duraksadı, alnında hiç de güzel olmayan çizgiler oluştu. "Ama biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Neden?"

"Sandığım kadar çok değişmedim."

Tally omuzlarını silketti. "Eh, herkes farklıdır."

"Sanırım öyle," dedi Shay usulca. "Ama merak ettim... Sırf kuleye tırmandığınız için değil, değil mi? O gün size başka bir şey oldu Siska. Daha önce Zane'le yalnız takılmamıştım bile, ama o zamandan bu yana sanki kendi gizli kulübünüz var, kendi şakalarınıza gülüyorsunuz ve durmaksızın fısıldaşıyorsunuz. Birbiriniz olmadan asla bir yere gitmiyorsunuz."

"Kısıkgöz..." dedi Tally ve iç çekti. "Sizleri ihmal ettiysek üzgünüm. Ama, bilirsin, bir güzel olarak ilk ilişkim."

Shay gözlerini ateşe dikti. "Başta ben de öyle düşündüm. Ama bunun da ötesinde bir şey var Tally. Bizlerden çok farklısınız, ikiniz de." Sesini yükseltti. "Zane, saklamaya çalıştığı tuhaf baş ağrılarına tutuluyor ve bir dakika önce bağırın da sendin, değil mi?"

Tally yutkundu.

"O gün sizi değiştiren neydi?"

Tally bileğine işaret etti. "Şşşş."

"Beni susturma! Söyle bana."

Tally endişe içinde çevresine bakındı. Ateş, yüksek sesle tıslayarak daha fazla dal tüketiyordu ve Suçluların çoğu sarhoş şarkıları söylüyordu. Shay'in patlamasını kimse duyma-

mıştı, ama Tally daima dinleyen bilekliğin sert metalini hissedebiliyordu. “Sana söyleyemem Kısıkgöz.”

“Evet, söyleyebilirsin.” Ay ışığı altında Shay’in yüzü değişti sanki, öfkesi büyüdüğü güzel yumuşaklığı eriyip gitti. “Görüyorsun Tally, o kulenin tepesinden yere bakıp ölüp ölmeyeceğimi merak ederken bazı şeyler hatırladım. Sonra, buzdan düşüp futbol sahasının üzerinde sekerken bir şeyler daha hatırladım. Çirkin günlerinden pek çok şey. Harika değil mi?”

Tally bakışlarını Shay’in yüzündeki ifadeden kaçırdı. “Evet, kesinlikle öyle.”

“Benimle aynı fikirde olduğuna sevindim. Hatırladıklarım şunlar: Burada, şehirde olmamın sebebi sensin Tally. Anlatıp durduğum onca hikâye. Hepsi iğrenç. Gerçekte olan şu: Sen peşimden Duman’a geldin ve bana ihanet ettin, değil mi?”

Tally, Dr. Cable’i ağaçların arasında gördüğü zaman hissettiği, yumruk yemiş duygusunu yine hissetti. Yakalanmıştı. Hapların işe yaradığını hissettiğinden beri, bu anın geleceğini, Shay’in sonunda ikisinin de çirkin olduğu zamanlarda neler olduğunu hatırlayacağını biliyordu. Ama Tally bu kadar çabuk olmasını beklememişti. “Evet, seni buraya geri getirmek için izledim. Duman’da olanlar benim suçum. Özeller beni oraya kadar izlediler.”

“Evet, bize ihanet ettin. David’i benden çaldıktan sonra, elbette.” Shay acı bir kahkaha attı. “David konusunu açmaktan nefret ediyorum, ama yarın hatırlayıp hatırlamayacağımı kim bilir, değil mi? Bu yüzden, hazır hatırlıyorken bahsedeyim dedim.”

Tally ona döndü. “Hatırlayacaksın.”

Shay omuzlarını silkti. “Belki. Ama bugünkü gibi numaralar çok sık olmuyor. Bu yüzden, yarın benden kurtulabilirsin.”

Tally derin bir nefes aldı; odun dumanının, yanan turbanın, çam iğnelerinin ve dökülmüş şampanyanın kokusunu içine çekti. Ateşin ışığı her şeyi, hatta parmak izindeki kıvrımları bile, gündüz ışığı kadar iyi aydınlatıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Bana bak,” dedi Shay. Dövmesi hızla dönüyordu, yılan sarmalı, bisiklet tekerleğindeki çubuklar gibi bulanıklaşıyor, birbirine karışıyordu. “O gün size ne olduğunu anlat. Canlı kalınamı sağla. Bana borçlusun.”

Tally yutkundu. O ve Zane birbirlerine, kimseye söylemeyeceklerine dair söz vermişti; henüz değil. Ama ikisi de Shay’in ne kadar ilerleme kaydettiğini fark etmemişti; zihni, kuleye tek başına tırmanacak, çirkin günlerinde gerçekte neler olduğunu sonunda hatırlayacak kadar canlıydı. Muhtemelen sır saklayabilirdi ve ona tedaviden bahsetmek en azından ona umut verirdi. Tally’nin yaptığı şeyi telafi etmeye başlamasının tek yolu buydu.

Üstelik Shay haklıydı da: Tally ona borçluydu.

“Tamam. O gün başka bir şey oldu.”

Shay yavaşça başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Ne oldu?”

Tally, Shay’in eşarbına işaret etti ve birlikte eşarbyı çekip çıkardılar, Tally’nin bileğine sıkıca doladılar ve bilekliğin üzerinde bir katman daha oluşturdular. “Bir tedavi bulduk.”

Shay’in gözleri kısıldı. “Açlıktan ölmekle ilgili bir şey, değil mi?”

“Hayır. Eh, bunun da faydası oluyor. Açlık, kahve, numara çevirmek... Zane’in aylardır yaptığı her şey. Ama asıl tedavi... bundan daha kolay.”

“Nedir? Ben de yapacağım.”

"Yapamazsın."

"Canın *cehenneme* Tally!" Shay'in gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Sen yapabildiysen ben de yaparım!"

Tally başını iki yana salladı. "Tedavi, bir hap."

"Hap mı? Vitamin gibi mi?"

"Hayır, özel bir hap. Croy, bana Valentino partisinde getirdi. Hatırlamaya çalış Shay. Sen ve ben şehre dönmeden önce, Maddy ameliyatın etkisini geri çevirmenin bir yolunu buldu. Bir mektup yazmama yardım etmiştin, hatırladın mı?"

Shay bir anlığına boş boş baktı, sonra kaşlarını çatı. "Ben güzelken oldu bu."

"Doğru. Biz seni kurtardıktan sonra, yıkıntılarda saklanırken olmuştu."

"Tuhaf, o günleri hatırlamak, çirkin günlerimi hatırlamaktan daha zor." Shay başını iki yana salladı.

"Eh, Maddy bir tedavi buldu. Ama test edilmiş değildi, tehlikeliydi. Sana vermedi, çünkü sen reddettin. Güzel kalmak istedin. Bu yüzden tedavinin test edilmesi için teslim oldum. Burada olmamanın sebebi bu."

"Ve Croy hapi sana *bir ay önce* getirdi, öyle mi?"

Tally, Shay'in elini tutarak başını salladı. "Ve işe yarıyor. Beni ve Zane'i nasıl değiştirdiğini gördün. Zihnimiz hep açık. Bu yüzden, buradan ayrıldığımız zaman, sen de..." Shay'in ifadesini görünce durdu. "Sorun nedir?"

"Sen ve Zane ilaç aldınız, öyle mi?"

"Evet," dedi Tally. "İki hap vardı, onları paylaştık. Kendi başıma yapmaya korktum."

Shay elini çekerek ateşe döndü. "Sana inanamıyorum Tally."

"Ne?"

Shay ona hızla döndü. “Neden o? Neden *bana* sormadın?”
 “Ama ben...”

“Sözde arkadaşımydın Tally. Ben senin için her şeyi yaptım. Sana Duman’dan ilk bahseden bendim. Seni David’le ben tanıştırdım. Ve sen Yeni–Güzel Şehri’ne geldiğin zaman, Suçlulara katılmana yardım ettim. İlacı benimle paylaşmak *aklına* geldi mi ki? Ne de olsa, böyle olmam senin suçun!”

Tally başını iki yana salladı. “Zaman yoktu... Hatta ben...”

“Hayır, elbette gelmedi,” dedi Shay tükürürcesine. “Zane’i doğru düzgün tanıımıyordun bile, ama o Suçluların önderiydi, bu yüzden onunla ilişki kurmak listendeki bir sonraki numara oldu. Tıpkı Duman’da, David’le olduğu gibi. İlacı onunla paylaşmanın sebebi bu.”

“Hiç de öyle olmadı!” diye bağırdı Tally.

“*Sen* böylesin Tally. *Her zaman* böyleydin! Hiçbir tedavi seni değiştiremez. Çok uzun zaman önce de tek işin insanlara ihanet etmektir. Bencil, sığ ve kendini beğenmiş olmak için ameliyata ihtiyacın yoktu. *Sen zaten öyleydin.*”

Tally yanıt vermeye çalıştı, ama gırtlığında korkunç bir şey yükseldi, konuşmasını engelledi. Sonra çevrelerindeki sessizliği ve Shay’in bağırmakta olduğunu fark etti. Diğer Suçlular şaşkın şaşkın izliyorlardı, sessizliği bozan tek şey ateşin hışırtısıydı. Güzeller kavga etmezdi. Doğru düzgün tartışmazlardı bile, özellikle de bir kutlamanın ortasında asla bağırılmazlardı. Bu tür itici davranışlar yalnızca çirkinler içindi.

Tally, Shay’in sesinin kumaş ve plastik katmanlarını aşıp aşmadığını merak ederek bileğine baktı. Geçmişse, her şey bu gece sona erecekti.

Shay geriledi ve hışımla fısıldadı. “Belki yarın yine güzel benliğime geri dönerim Tally. Ama şunu hatırlayacağımı, ye-

min ederim. Sana ne kadar iyi şeyler söylersem söyleyeyim, inan bana, dostun *değilim*.” Sırtını döndü ve donmuş dalları yara yara ağaçların arasına yürüdü.

Tally diğer Suçlulara baktı. Ellerindeki şampanya kadehleri ay ışığında keskin keskin parlıyor, iştahlı ateşi yansıtıyordu. Hepsi gözlerini ona dikmişken, Tally kendini yalnız ve ortada hissediyordu. Ama sessizlik dolu birkaç saniyeden sonra dönüp yine kırılma hikâyeleri anlatmaya başladılar.

Tally'nin başı dönüyordu. Shay'deki değişim öylesine şok edici, öylesine eksiksizdi ki! Üstelik ilaç bile almamıştı. Birkaç dakikalık gerçek öfke onu uysal bir güzelden, vahşi bir hayvana dönüştürmüştü... Hiç mantıklı gelmiyordu.

Aniden Tally, Dr. Cable'ın, Zane'in Özel Durumlar'a yardım ettiğine dair, son sözlerini hatırladı. Arkadaşları kaçtıktan sonra Zane'i, Dr. Cable'a götürmüş olmalıydılar. Zane, Duman ve çirkinleri oraya götüren gizemli David hakkında bildiği her şeyi itiraf etmiş olmalıydı. Belki de bunca aydır canlılığını korumasını sağlayan buydu: Kaçmadığı için duyduğu utanç, arkadaşlarını Dr. Cable'a ihbar ettiği için hissettiği vicdan azabı...

Elbette, Tally'nin de kendi suçlu sırları vardı. Bu yüzden o da bir parça uyanık kalmış, asla tam olarak uyum sağlayamamış, ne kadar çok şampanya içerse içsin ne istediğinden asla tam olarak emin olamamıştı. Eski ve çirkin anılar, daima içinde saklanmış bekliyordu, onu değiştirmeye hazırdılar.

Shay de dönüşmüştü; vicdan azabıyla değil, zihnine gömülmüş öfkeyle... Güzel gülümsemelerinin ardında ona, David'e, Duman'a ve son olarak özgürlüğüne mal olan ihanetlere dair bastırılmış anıları vardı. Kuleye tırmanması ve buzdan düşmesi yeterli olmuştu –belki de yeterli uyarı hafızasındaki

tıkanıklığı çözmüştü- öfkesi yüzeye çıkmıştı. Ve şimdi Tal-ly'den nefret ediyordu.

Belki de Shay'in haplara ihtiyacı olmazdı. Belki çirkin günlerle ilgili eski anılar yeterliydi. Belki, Tally Youngblood'un ona yaptığı onca korkunç şey sayesinde, Shay kendiliğinden tedavi olurdu.

YAĞMUR

Tally çirkin bir zihinle uyandı.

Eskiden eğlenceli dediği şeydi. Gri sabah ışığı bir şekilde parlak ve ısıtıcı, neredeyse etini kesecek kadar keskindi. Yağmur kötü niyetli, yarı donmuş damlalar halinde Zane'in penceresini dövüyor, sabırsız parmaklar gibi tıkırdıyordu.

Ama yağmur Tally'nin umurunda değildi. Şehrin kulelerini ve bahçelerini bulanıklaştırıyor, manzarayı gri-yeşil lekelerle dönüştürüyordu. Diğer malikânelerin ışıkları ıslak çimenlerin üzerine haleler düşürüyordu.

Sağanak, kutlama gecesi, geç saatlerde başlamıştı ve sanki Dr. Cable partilerini boğması için göklere yalvarmış gibi, sonunda Suçluların şenlik ateşini söndürmüştü. Takip eden iki gün boyunca, Tally ile Zane içeride kısıtlanmışlar, Pulcher Malikânesi'nin akıllı duvarlarının içinde özgürce konuşamamışlardı. Tally, Shay'in eski anılarının yüzeye çıktığını, ağaçların arasında Dr. Cable ile karşılaştığını anlatamamıştı bile. Shay'e itiraflarını açıklamaya ya da Dr. Cable'ın, Zane'in geçmiş hakkında söyledikleri konusunu açmaya can atmıyordu elbette.

Bu sabah bir dolu mesaj gelmişti, ama Tally Suçlulara katılmak isteyenlerin başvurularıyla daha fazla uğraşamayacak-

tı. Stadyumun üzerindeki buzun kırılması ve son iki gün boyunca yayımlanan haberler, onları Yeni-Güzel Şehri'nin en havalı çetesi yapmıştı, ama Suçluların ihtiyaç duymadığı tek şey yeni üyelerdi. Onlara gereken uyanık kalmaktı. Ama Tally, yağmur yüzünden içeride kapalı kaldıkları üçüncü günün herkesi sıkacağından ve güzel-zihinli yapacağından korkuyordu.

Zane çoktan uyanmış, kahvesini yudumlayarak pence-reden dışarı bakıyor, bir parmağıyla dalgın dalgın bilekliği çeviriyordu. Tally kıpırdandığında ona baktı, ama ses çıkarmadı. Bileklikler takıldığından beri aralarındaki sessizlik sır dolu, fısıltıları mahrem gelir olmuştu, ama Tally bu kadar az konuşurlarsa yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaşmalarından endişeleniyordu. Shay bir konuda haklıydı: Kuleye tırmanmadan önce Tally, Zane'i doğru düzgün tanıımıyordu bile. Dr. Cable'ın anlattıkları Tally'nin, onu hâlâ iyi tanımadığını fark etmesine sebep olmuştu.

Ama bileklikleri çıkarıp şehirden ayrıldıklarında, anıları güzel-zihnin bulanıklığından kurtulduğunda, birbirlerine her şeyi anlatmalarını engelleyen hiçbir şey kalmayacaktı.

"Berbat hava, hı?" dedi Tally.

"Birkaç derece daha soğursa kar yağmaya başlayacak."

Tally canlandı. "Evet, kar kesinlikle güzel olur." Yerden kirli bir tişört aldı, avuçlarının içinde top yaptı ve Zane'in kafasına fırlattı. "Kar topu savaşı!"

Zane, hafifçe gülümseyerek tişörtün, kafasından sekmesine izin verdi. Zane'in kutlama gecesi yakalandığı baş ağrısı geçmişti, ama ona ciddi bir ruh hali bırakmıştı. Tek kelime etmemelerine rağmen, şehirden bir an önce kaçmaları gerektiğini ikisi de biliyordu.

Her şey dönüp dolaşıp bileklilere dayanıyordu.

Tally kendi bilekliğini çekiştirmeyi denedi. Bileklik bileğinden eline doğru kaydı ve çıkmasına birkaç santimetre kala takıldı. Tally bir önceki gün hemen hemen hiçbir şey yememişti. O şeyi çıkarmak için, gerekiyorsa zayıflayıp yok olmaya bile kararlıydı, ama yeterince zayıflayacağından kuşkuluydu. Bilekliğin çevresi, el kemiklerinden daha dar görünüyordu ve ne kadar aç kalırsa kalsın, kemiklerinin ölçüsünü değiştiremezdi.

Metalin bıraktığı kırmızı izlere baktı. Sol başparmağının eklemesindeki büyük kemik sorun değildi. Tally, başparmağını geriye çekerek kırdığını, bilekliğin çıkmasına yetecek kadar boşluk bıraktığını hayal etti. Aklma bundan daha fazla canını acıtacak bir şey gelmiyordu.

Kapıdan bir tınlama geldi ve Tally iç çekti. Birileri görmezden gelinmekten bıkmış, kapıya dayanmıştı.

“Burada değiliz, değil mi?” dedi Zane.

Tally omuzlarını silktilti. Dışarıdaki Shay ya da Suçlu çetesi-ne girmeye çalışan adaylardan biriye, yoklardı. Bir düşününce, aslında kimseyle görüşmek istemiyordu.

Tınlama yinelenildi.

“Gelen kim?” diye sordu Tally odaya, ama oda bilmiyordu. Yani gelen her kimse, arabirim yüzüğünü takmamıştı.

“Bu... ilginç,” dedi Zane. Bir an bakiştılar ve Tally, meraklarına yenik düşüklerini hissetti.

“Tamam, aç,” dedi Tally odaya.

Kapı kayarak açıldığında, ırmaktan çıkarılmış kedi yavrusu gibi duran Fausto görüldü. Saçları kafasına yapışmıştı, giysileri sıırılsıklamdı, ama gözleri ışıldıyordu. Kollarının altında iki uçan-tahta taşıyordu, pürüzlü yüzeylerinden yere su damlıyordu.

Fausto tek kelime etmeden içeri girdi ve tahtaları bıraktı. Tahtalar diz yüksekliğinde, havada durdu. Fausto cebinden dört düşüş bileziği ve iki göbek alıcısı çıkardı. Tahtalardan birini aldı, ters çevirdi ve diplerindeki erişim paneline işaret etti. Tally yataktan kalkıp daha yakından baktı. Paneli yerinde tutan vidalar sökülmüş, iki kırmızı tel dışarı çıkarılmış, uçları birbirlerine tutturulmuş, siyah bantla yalıtılmıştı.

Fausto telleri ayırır gibi yaptı, sonra ellerini açıp, *Nerede*, işareti yaparak sırttı.

Tally yavaşça başını salladı. Fausto'nun zihni, kırılan buz pistinin etkisiyle hâlâ canlıydı, dövmesi dönüyordu. En azından o, yağmurlu günleri ve geceleri boşa harcamamıştı. Bu tahtalar, çirkin tarzından kandırılmıştı. Tellerin bağlantısı kesildiğinden, idarecileri ve iz sürücülerini çalışmaz olacak, tahtaları şehir iletişiminden kurtaracaktı.

Bilekliklerden kurtulduklarında, Zane ile Tally diledikleri yere uçabileceklerdi.

"Muhteşem," dedi Tally sesli olarak, duvarların işitip işitmemesine aldırmadan.

Güneşin parlamasını beklemediler.

Yağmurun içinde uçmak, buz gibi düşün altında durmaktan farksızdı. Duvardaki delik, uçuş gözlükleri ve kavrayışlı ayakkabılar tükürmüştü, bu yüzden zar zor da olsa tahtaların üzerinde kalabiliyorlardı. Sert rüzgâr Tally'nin sıırsıklam olmuş ceketini derisine yapıştırıyor, başlığını başından uçuruyor, onu her dönüşte yere düşürecek gibi oluyordu.

Ama Tally'nin çirkin günlerinden kalma refleksleri yok olmamıştı. Tam tersine ameliyat, dengesini geliştirmişti ve ceket ısıtıcılarını sonuna dek açmış olmalarına rağmen, buz gibi

yağmur Tally'nin güzel-uyuşukluğuna dalmasını önlüyordu. Kalbi güm güm atarken ve dişleri takırdarken, Tally'nin zihni kristal kadar berraktı.

O ve Zane ağaç tepelerinin hizasında, Denzel Parkı'nın dolambaçlı patikasını izleyerek hızla ırmağa doğru ilerliyorlardı. Dallar altlarında rüzgârla dans ediyor, uzanıp onları yakalamaya çalışan eller gibi çırpınıyorlardı. Tally dönemeçlerde eğilip rüzgârı elleriyle keserken, sabahki güzel-zihinliliğin son kırıntıları da kayboldu. Göbek halkasına taktığı alıcının ağırlığı –tahtaya Tally'nin ağırlık merkezinin nerede olduğunu o söylüyordu– Shay'in çirkin günlerinde gizlice şehirden çıkmanın ne kadar kolay olduğu hakkındaki hatırlatmaları ve Paslı Yıkıntıları'na yaptığı gezileri hatırlatıyordu.

Neşesini kaçırın tek şey arabirim bilekliklerinin kaçınılmaz varlığıydı. Düşüş bilezikleri metal halkaların üzerine geçecek kadar genişti, akıllı plastikleri bilekliklerin şekline uyum sağlamıştı. Yine de, Tally onları derisini kesen kelepçeler olarak hayal ediyordu.

İrmağa vardılar ve suyun üzerinde döndüler, köprülerin altından süzöldüler. Tally'nin tahtası rüzgârın çalkaladığı sulardaki beyaz dalgalara çarpıyordu. Zane deli gibi gülerek Tally'nin önüne geçti ve tahtasının kuyruğunu ırmağa daldırarak sudan bir duvar yaptı.

Tally tahtanın üzerine iyice çökerek duvarın en kötü kısmından kaçındı ve tahtayı hafifçe öne eğerek geçti. Zane'in önüne kayıp tahtasını suya çarptı ve Zane'in önüne bir su duvarı kaldırdı. Zane'in, su duvarının tam ortasından geçerken bağırdığını duydu.

Sırılsıklam olmuş ve nefes nefese kalmış olan Tally, Özel olmanın böyle bir şey mi olduğunu merak etti: Duyuları kes-

kin, her anı yoğun, vücudu kusursuzca ayarlanmış bir makine... Maddy ile Az'ın, Özellerde lezyon olmadığını söylediğini hatırladı. Onlar tedavi edilmişti.

Elbette, Özel olmanın bir bedeli vardı. Yeni bir yüz gibi küçük bir mesele: kurt gibi dişler, karşınıza çıkan herkesi korkutan soğuk ve donuk gözler. Ve Özel Durumlar için çalışmakla karşılaştırıldığında, o korku filmi görüntüsü hiçbir şeydi. Kaçak çirkinleri izlemek, şehri tehdit eden herkesi ezmek...

Ya Özel ameliyatı insanın zihnini başka bir şekilde değiştiriyorsa? Ya insanı boş kafalı değil de itaatkâr kılıyorsa? Onca hız ve güçle, şehirden kaçmak kolay olurdu, ama ya Özel ameliyatı insanın içine o bileklikler gibi bir şey, nerede olduğunuzu her an onlara söyleyebilen bir şey yerleştiriyorsa?

Suratına çarpan sular Tally'ye aklını oyunda tutması gerektiğini hatırlattı ve hızla yükselip bir yaya köprüsünün üzerinden süzüldü. Aşağıda, Zane kararsızca arkasına bakarak Tally'nin nereye kaybolduğunu anlamaya çalıştı.

Tally onun tam önüne indi, ırmağa bir tokat sesi çıkararak çarptı ve bir su patlaması kaldırdı. Ama fazla hızlı çarptığını hemen anladı. Bu hızda, su beton kadar sert olurdu ve ayakları çarpışmanın etkisiyle kaydı. Tally kayıp gittiğini hissetti...

Bir anlığına düştü, sonra düşüş bilezikleri çalıştı, Tally'nin bileklerini sertçe kavradı ve Tally'yi döndürerek güvenle durdurdu.

Bileziklerden sarkan Tally, beline dek suya gömülmüştü. Yepyeni bir ıslanma düzeyi keşfedince bağırdı. Saldırısının Zane'i de suya düşürdüğünü görerek sevindi.

"Gerçekten güzel bir hamle oldu Sıska," diye bağırды Zane, tahtasının üzerine tırmanarak. Yanıt veremeyecek kadar ne-

fes nefese kalmış olan Tally kendi tahtasının üzerine emekledi ve kahkahalar içinde, karın üstü yattı. İkisi, nefeslenmek için konuşmadan tahtalarını karaya sürdüler.

Çamurlu kıyıda, ısınmak için birbirlerine sokuldular. Tally'nin kalbi hâlâ küt küt atıyordu; yağmur altındaki ırmak, önlerinde ısl ısl çiçeklerle dolu bir tarla gibi uzanıyordu.

“Çok güzel,” dedi Tally, yabanda Zane’le birlikte her gün bu şekilde hissederek, şehrin zihin uyuşturan kısıtlamalarından kurtulup özgür bir biçimde yaşamının nasıl bir şey olacağını merak ederek.

Bileği zonkluyordu, Tally düşüş bileziklerini çekip baktı. Düşerken, bileziğin altındaki metal bileklik derisini kesmişti. Tally bilekliği çekiştirdi, ama derisinin ıslaklığına rağmen bileklik her zamanki noktada durdu.

“Hâlâ takılıyor,” dedi Tally.

Zane onun elini tuttu ve usulca konuştu, “Zorlama Tally.” Kendi bilekliğini ceketıyla örttü ve fısıldadı, “Bileğini şişirmekten başka işe yaramaz.”

Tally bir küfür salladı ve başlığını taktı. Yağmur, kafasına vuran sabırsız parmaklar gibi, plastikte tıkırdadı. “Düşündüm ki, belki suyla...”

“Hayır. Metal soğukta büzülür, bu yüzden burada daha dardırlar.”

Tally, tek kaşını kaldırarak Zane’e baktı. “Bu durumda,” diye fısıldadı, “ısındıklarında bollaşıyorlar mı?”

Zane bir anlığına sessiz kaldı. Sonra, yağmurun üzerinden Tally’nin zar zor duyabildiği bir sesle fısıldadı, “Gerçekten sıcak olsalar mı? Sanırım biraz bollaşırlar.”

“Ne kadar?”

Zane omuzlarını silkti, hareketleri ceketinin altından zar zor görülebiliyordu, ama şimdi ilgiliydi. “Ne kadar sıcağa dayanabilirsin?”

“Bahsettiğin bir mum değil, değil mi?”

Zane başını iki yana salladı. “Ondan çok daha sıcak bir şey. Ellerimizi kızartmasın diye kontrol edebileceğimiz bir şey. Ama yine de yanacağız.”

Tally bileğindeki şişkinliğe baktı ve iç çekti. “Kendi başparmağını kırmaktan iyidir herhalde.”

“Ne yapmaktan?”

“Yalnızca aklıma...” Sesi solup gitti.

Zane onun baktığı yere, ırmağın karşı kıyısına baktı. Karşıda, uçan-tahta üzerinde iki kişi onları izliyordu. Başlıkları yüzlerini gizliyordu.

Tally sesini alçak tutmaya çabaladı. “Dumanlılar mı?”

Zane başını iki yana salladı. “Yurt ceketi giyiyorlar.”

“Şehir çirkinlerinin bu yağmurda dışarıda ne işi olabilir?”

Zane ayağa kalktı. “Belki de sormalıyız.”

KESİCİLER

İrmağın Çirkinköy tarafında dördü bir kâğıt geri dönüşüm makinesini örten brandanın altına sığınarak hem yağmurdan korunmuş, hem de gizlenmiş oldular. Tally, iki çirkinin yüzüklerini takmamış olduğunu görünce memnun oldu; şehir iletişimi dördünün bir araya geldiğini öğrenmeyecekti.

“Gerçekten sen misin Tally?” diye fısıldadı kız.

“Ah, evet. Beni haberlerden mi tanıyorsun?”

“Hayır! Benim, Sussy. Bu da Dex,” dedi kız. “Bizi hatırlamıyor musun?”

“Hatırlat bana.”

Kız bakakaldı. Boynuna, bir Dumanlının sahip olabileceği bir şeye benzeyen kaba deriden bir kayış takmıştı. Kayış elle yapılmıştı ve eskilikten rengi solmuştu. Onu nereden bulmuştu acaba?

“Size, ‘Duman Yaşıyor’ olayında yardım etmiştik, unuttun mu?” dedi oğlan. “Sen... çirkinen.”

Tally’nin aklına yavaş yavaş bir imge geldi: O ve David... Özel Durumlar binasına girerken... Dikkatleri dağıtmak için yakılan dev, alev alev harfler... Bunlar, o numarayı ayarlayan çirkinlerden ikisiydi. Sonra onların Paslı Yıkıntıları’nda

saklanması yardım etmiş, şehirden haber ve malzeme getirmiş, güvenlik görevlilerini ve Özelleri meşgul etmek için daha fazla numara çevirmişlerdi.

“Bizi gerçekten unutmuşsun,” dedi Dex. “Demek doğru. Beyinlerinize bir şey yapıyorlar.”

“Evet, doğru,” dedi Zane. “Ama biraz daha alçak sesle, lütfen.” Plastik brandaya vuran yağmur jet motoru kadar gürültü çıkarıyor, işitmeyi güçleştiriyordu. İki çirkine, seslerini alçaltmaları gerektiğini hatırlatmak gerekiyordu.

Dex bilekliğin gerçekten orada olduğuna inanmamış gibi, bakışları Tally’nin düşüş bileziği ve eşarpla örtülmüş bileğine kaydı. “Pardon.”

Gözlerini kaldırıp Tally’nin yüzüne baktığında, dönüşümü karşısında hissettiği hayreti saklayamadı. Sussy sessizdi, hayranlık içindeydi ve Tally’nin ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinliyordu. Tally onların bakışları altında kendini tuhaf bir biçimde güçlü hissetti. Kendisinin ve Zane’in istediği her şeyi yapacakları açıktı. Beyni güzelleştirildiğinde, bu türden hayranlıklar hakkıymış gibi hissetmişti. Ama şimdi zihni açıktı ve bu yüzden biraz utanç verici geliyordu.

Şimdi iki çirkinle konuşmak, eskisi kadar tuhaf gelmiyordu. Tally’nin son bir aydır aklından geçen güzel olmayan düşünceler, onların kusurlu yüzlerine bakmayı daha kolay kılmıştı. Croy’u ilk gördüğü zamanki kadar dehşete düşürmemişlerdi onu. Sussy’nin ön dişlerinin arasındaki minik aralık itici değil, şirin geliyordu. Dex’in sivilceleri bile tüylerini ürpertmiyordu.

“Ama zarar kalıcı değildi,” diyordu Zane. “Uyanmaya başlıyoruz. Bu arada, herkese anlatabileceğiniz bir şey değil bu, tamam mı?”

İkisi sersem sersem başlarını salladılar ve Tally karşısına tesadüfen çıkmış çirkinlere tedaviden bahsetmenin aldıkları riske değip değmediğini merak etti. Elbette, Yeni Duman'a mesaj göndermenin en hızlı yolu Sussy ile Dex'i kullanmak olabilirdi.

"Yıkıntılardan ne haber var?" diye sordu.

Sussy fısıldaması gerektiğini hatırlayarak eğildi. "Buraya bu yüzden geldik. Anlayabildiğimiz kadarıyla, Yeni Dumanlıların hepsi kayboldu. Dün geceye kadar..."

"Dün gece ne oldu?" diye sordu Tally.

"Şey, onlar kaybolduğundan beri, birkaç gecede bir yıkıntılara gidiyoruz," dedi Dex. "Eski yerleri, maytapları kontrol etmek için. Ama bir aydır hiçbir şey görmüyoruz."

Tally ile Zane bakıştılar. Bir ay önce, Croy'un hapları Tally'nin bulması için bırakmıştı. Muhtemelen zamanlama tesadüf değildi.

"Ama dün gece eski saklanma yerlerinde bir şeyler bulduk," dedi Sussy. "Yanmış ışık çubukları ve bazı eski dergiler."

"Eski dergiler mi?" diye sordu Tally.

"Evet," dedi Sussy. "Pashı çağından. Herkesin ne kadar çirkin olduğunu gösteren dergiler."

"Yeni Dumanlıların onları ortalığa bırakacağını sanmıyorum," dedi Tally. "Onlar değerlidir. Onları kurtarmak için ölen birini tanıyorum. Bu yüzden geri dönmüş olmalılar."

"Ama saklanıyorlar," dedi Dex. "İşlerini garantiye alıyorlar."

"Neden?" dedi Zane usulca. "Ve bu ne kadar sürecek?"

"Biz nereden bilelim?" dedi Dex. "İşte bu yüzden bugün buraya geldik. Yağmurda gizlice gelip seni bulacaktık Tally. Sizin bir şeyler biliyor olabileceğinizi düşündük."

“Geçen gün siz bütün haberlerde çıkınca bir şeyler olduğunu düşündük,” diye ekledi Sussy. “Stadyum olayı bir numaraymış gibi falan.”

“Fark ettiğinize sevindim,” dedi Tally. “Yeni Dumanlıların da fark etmesi gerekiyordu. Görünüşe göre, fark etmişler.”

“Bu konuda bir şeyler bildiğini düşündük,” dedi Sussy. “Özellikle de senin güzel dostlarından bazılarını burada, Çirkinköy’de gördükten sonra.”

Tally kaşlarını çatı. “Güzeller mi? Burada mı?”

“Evet, Kleopatra Parkı’nda. İki tanesini haberlerden tanıdım. Suçlulardan olduklarını sanıyorum. Senin çeten buydu, değil mi?”

“Evet, ama...”

Sussy kaşlarını çatı. “Bilmiyor muydun?”

Tally başını iki yana salladı. Son iki günden sonra, diğer Suçlulardan da birkaç mesaj almıştı ama daha çok yağmurdan yakınıyorlardı, kimse Çirkinköy’e gitmekten bahsetmemişti.

“Neyin peşindelermiş?” diye sordu Zane.

Dex ile Sussy, mutsuz ifadelerle bakiştılar.

“Mm, emin değiliz,” dedi Sussy. “Bizimle konuşmadılar, yalnızca kovaladılar.”

Tally dişlerinin arasından yavaşça nefes verdi. Güzellerin ırmağın bu yanına gelmesine izin vardı –şehirde diledikleri yere gidebilirlerdi– ama Çirkinköy’e asla gelmezlerdi. Yani, Kleopatra Parkı bir güzelin biraz mahremiyet bulması için harika bir yerdi, özellikle de sağanak yağmur yağarken. Ama ne için mahremiyet?

“Herkes bir süreliğine dikkat çekmememiz gerektiğini söylememiş miydin?” diye sordu Zane, Tally’ye.

“Evet, söyledim.” Tally, bunun arkasında hangi Suçluların olduğunu merak etti. Ve neden Çirkinköy’e gittiklerini?

“Bizi oraya götürün,” dedi.

Sussy ile Dex, yağmur altında ağır ağır uçarak onları parka doğru götürdüler. Birinin, bilekliklerin rotasını izleyebileceğini düşünen Tally, onlardan farklı bir yol seçmelerini istemişti. Yolculuk, onları çocukluğundan hatırladığı yerlerden geçirdi: çirkin yurtları ve okulları, ıslak parklar ve boş futbol sahaları.

Sağanak yağmura rağmen, dışarıda birkaç çirkin vardı. Bir grup sırayla tepeden aşağı kayıyor, koşa koşa gidip kendilerini çamurdan kaydırığa bırakırken cıgıllıklar atıyorlardı. Birkaçı bir yurdun bahçesinde halat çekmece oynuyordu, kayıp düştükçe diğer grup kadar çamurlanıyorlardı. Hepsi o kadar çok eğleniyordu ki sessizce süzülen dört uçan-tahtayı fark etmediler bile.

Tally, çirkinken kendisinin de bu kadar eğlenip eğlenmediğini merak etti. O günlerden hatırlayabildiği tek şey güzelleşmek, ırmağın karşı kıyısına gitmek ve bütün bunları geride bırakmak için ölüp bittiği idi. Kusursuz yüzünü başlığıyla saklayarak toprağın hemen üzerinde süzülürken, mezardan çıkmış, hayatta olanları kıskançlıkla izleyen, onlardan biri olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışan bir ruh gibi hissediyordu.

Çirkinköy’ü çevreleyen yeşil kuşağın yükseklerindeki Kleopatra Parkı boştu. Yürüyüş yolları küçük derelere dönüşmüş; yağmuru, kabarmış ırmağa doğru taşıyordu. Yabani hayvanlar, suyun ağırlığıyla dallarını sarkıtmış olan koca çamların dallarına tünemiş birkaç zavallı kuş dışında, saklanmış gibiydi.

Sussy ile Dex onları, slalom bayrakları dikilmiş bir açığa getirdi ve Tally burayı hatırlar gibi oldu. "Burası Shay'ın en sevdiği yerlerden biriydi. Uçan-tahta sürmeyi bana burada öğretti."

"Shay mi?" dedi Zane. "Ama bir numara peşinde olsa bize söylerdi, değil mi?"

"Mm, belki de söylemezdi," dedi Tally alçak sesle. O kavgadan beri Shay'den mesaj almamıştı. "Sana söyleyecektim Zane. Shay, şu anda bana biraz kızgın."

"Vay," dedi Sussy. "Güzellerin birbirlerini sevdiğini sanıyordum."

"Genelde severler," diye iç çekti Tally. "Yeni dünyaya hoş geldin."

Zane gözlerini kıstı. "Tally, sanırım sen ve ben konuşmalısınız." İki çirkine baktı.

Onun ne demek istediğini fark etmeleri biraz zaman aldı, ama sonra Sussy, "Ah, elbette," dedi. "Biz gidiyoruz. Ama ya?.."

"Yeni Dumanlılar bir daha görünürse bana mesaj gönderin," dedi Tally.

"Şehir, mesajlarını okumuyor mu?"

"Muhtemelen okuyordur. Yalnızca, bizi haberlerde gördüğünüzü ve on altı yaşıma bastığınızda Suçlulara katılmak istediğinizi söylersiniz. Gerçek mesajı şu geri dönüşüm makinesinin altına bırakın. Ben onu alması için birini yollarım. Anladınız mı?"

"Anladık," dedi Sussy, aralık dişlerini göstere göstere. Tally, artık ikisinin, bir görev üstlenmenin mutluluğuyla, yağmura aldırmadan her gece yıkıntılara gideceklerini ve Yeni Dumanlıları arayacaklarını tahmin ediyordu.

Onlara güzel bir gülümseme bahşetti. “Her şey için teşekkürler.”

Çirkinler gittikten sonra Tally ile Zane bir dakika boyunca sessizlik içinde oturdular ve sık bir ağaçlığın içinden açıklığı seyrettiler. Plastik slalom bayrakları, yağmurda sefil bir biçimde sarkıyor, rüzgâr onları havalandırmayı başaramıyordu. Yer yer yağmur suyu toplanmış sığ birikintiler dalgalı aynalar gibi kurşuni gökyüzünü yansıtıyordu. Tally, çirkin günlerinde uçan-tahtasıyla bayrakların arasında uçuşunu, durup dönmeyi öğrenişini hatırladı. O ve Shay gerçek dostlarken...

Shay’in neden burayı ziyaret ettiğini tahmin etmek imkânsızdı. Belki birkaç Suçlu, zihinlerini canlı tutmak için harika bir yol olduğunu fark edip, yalnızca uçan-tahta alıştırması yapmaya gelmişti. Büyük bir mesele değil.

Oturlurlarken Tally, Zane’e her şeyi anlatmamak için bahanesi kalmadığını fark etti. Duman’a yaptıklarını ve Shay’e tedarikten söz ettiğini itiraf etmesinin; Dr. Cable’ın Zane hakkında söylediklerinden bahsetmesinin zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Ama Tally bu sohbeti dört gözle beklemiyordu ve sırlı-sıklam olmak, üşümek de pek yardımcı olmuyordu. Ceketinin ısıtıcısını zaten iyice açmıştı. Uçan-tahta sürmenin verdiği uyanıklık solup gitmiş, bu kadar beklediği için kendi kendine duyduğu öfke kalmıştı yalnızca. Sürekli dinleyen bileklikler, rahatsız edici konulardan kaçınmayı fazla kolaylaştırıyordu.

“Ee, seninle Shay arasında neler geçti?” dedi Zane. Sesi yumuşaktı, ama bir hayal kırıklığı tınısı taşıyordu.

“Anıları dönmeye başladı.” Tally gözlerini önündeki çamur birikintisine dikmiş, ıslak çam ağaçlarından süzülen

damlaların suyun yüzeyini nasıl bozduğunu izliyordu. “Bunun kırıldığı gece, bana gerçekten kızdı. Özellerin Duman’ı bulması konusunda beni suçluyor, ki olan da buydu, sanırım. Onlara ihanet ettim.”

Zane başını salladı. “Bunu tahmin etmiştim. Siz, ikinizin, tedaviden önce anlattığınız bütün hikâyeler, senin onu Duman’dan nasıl kurtardığın hakkındaydı. Bu, ihanetin güzelleştirilmiş hah gibi geldi bana.”

Tally başını kaldırıp ona baktı. “Yani biliyor muydun?”

“Özel Durumlar’ın casusu olarak Duman’a gittiğini mi? Tahmin etmiştim.”

“Ah...” Tally rahatlaması mı, yoksa utanması mı gerektiğini bilemedi. Elbette, Zane de Dr. Cable’la işbirliği yapmıştı, bu yüzden belki anlıyordu. “Yapmak istemedim Zane. Demek istediğim, başta Shay’i bulmak için gitmiştim, böylece beni güzelleştireceklerdi, ama sonra fikrimi değiştirdim. Duman’da kalmak istedim. Bana verdikleri iz sürücüyü yok etmeye çalıştım, ama yaptığım şey onu çalıştırdı. Doğru şeyi yapmaya çalışırken herkese ihanet etmiş oldum.”

Zane ona döndüğünde, başlığın altından bakan gözlerinde yoğun bir ifade vardı. “Tally, hepimiz bu şehri yöneten insanlar tarafından kullanılıyor. Shay bunu biliyor olmalı.”

“Keşke hepsi bu olsaydı,” dedi Tally. “Aynı zamanda, Duman’da yaşarken David’i ondan çaldım.”

“Ah, yine David.” Zane başını iki yana salladı. “Eh, şu anda sana epey kızgındır herhalde. En azından bu onu uyandırmak tutar.”

“Evet, gerçekten uyanmış.” Tally yutkundu. “Onu kızdıran bir şey daha var.”

Zane, başlığından sular damlarken, sessizce bekledi.

“Ona tedaviden bahsettim.”

“Ne yaptın?” Zane’in fısıltısı yağmuru buharın ıslaması gibi kesti.

“Zorundaydım.” Tally ellerini yalvarırcasına açtı. “Zaten bazı şeyleri tahmin etmişti Zane ve kendi kendini tedavi edebileceğini düşünmeye başlamıştı. Bizi değiştiren şeyin bu olduğunu düşünerek, bizim yaptığımız gibi, Valentino Malikânesinin kulesine tırmanmış. Ama elbette, haplar kadar işe yaramadı. Bana, bize ne olduğunu sorup duruyordu. Çirkin günlerimizde ona yaptığım her şey yüzünden, ona borçlu olduğumu söyledi.”

Zane alçak sesle küfretti. “Sen de ona haplardan bahsettin, öyle mi? Harika! Yanlış gidebilecek bir şey daha var demek.”

“Ama onun zihni kesinlikle canlı Zane. Bizi ele vereceğini sanmıyorum,” dedi Tally, omuzlarını silkerek. “Tam tersine, hapları duyunca bir ömür boyu uyanık kalmasına yetecek kadar öfkелendi.”

“Öfkелendi mi? Sen tedavi olduğun ve o olmadığı için mi?”

“Hayır.” Tally iç çekti. “Sen tedavi olduğun için.”

“Ne?”

“Ben *ona* borçluydum ve diğer hapi *sen* aldın.”

“Ama zaman yoktu...”

“Bunu biliyorum Zane. Ama o bilmiyor. Ona göre, sanki...” Gözlerinin sıcak yaşlarla dolduğunu hissederek başını iki yana salladı. Vücudunun geri kalanı o kadar üşümüştü ki parmakları yavaş yavaş uyuşuyordu. Titremeye başladı.

“Sorun değil Tally.” Zane uzanıp elini tuttu, kalm eldivenin üzerinden sıktı.

“Onu duymalıydın Zane. Benden gerçekten nefret ediyor.”

“Dinle, bunun için üzüldüm. Ama ben tedavi olduğum için memnunum.”

Tally başını kaldırıp baktı. Gözyaşları yüzünden bulanık görüyordu. “Evet. Baş ağrıları için teşekkürler, diyorsun yani.”

“Güzel–zihinli kalmaktan iyidir,” dedi. “Ama kastettiğim bu değildi. O gün, hapları bulmaktan ibaret değildi. Ben... sen ve ben hakkında memnunum.”

Tally başını kaldırdı ve onun gülümsediğini gördü. Tally’ ninkilere doladığı parmakları soğuktan titriyordu. Tally onun gülümsemesine karşılık vermeyi başardı. “Ben de.”

“Shay’in bizim hakkımızda kötü hissettirmesine izin verme Tally.”

“Elbette vermem.” Tally, bunu ne kadar içten söylediğini fark ederek başını iki yana salladı. Shay ne düşünürse düşünsün, Zane tedaviyi paylaşmak için doğru insandı. Tally’nin zihnini canlı tutmuş, Dumanlıların sınavlarını geçmeye zorlamış, etkisi kanıtlanmamış hapları almaya cesaret edebilmesini sağlamıştı. Tally o gün, güzel–zihni için bir tedaviden daha fazlasını bulmuştu: Birlikte yürüyebileceği, geçen yaz olan bütün kötü şeyleri birlikte aşabileceği birini...

Peris en iyi dostu olarak kalmaya söz verdiğinde henüz miniktiler, ama Peris on altı yaşına basar basmaz Tally’yi Çir-kinköy’de, geride bırakmıştı. Sonra Tally, Shay’in dostluğunu kaybetmiş, onu Özel Durumlar’a teslim etmiş, David’i ondan çalmıştı. Şimdi, David bile gitmişti, yabanda bir yerde kayıptı, anılarından bile neredeyse silinmişti. Hapları ona getirmeye zahmet etmemiş, bu işi Croy’a bırakmıştı. Tally, bunun anlamını tahmin edebiliyordu.

Ama Zane...

Tally onun altın rengi, kusursuz gözlerine baktı. Şu anda yanında o vardı ve Tally aralarındaki ilişkiye geçmişî karıştı-rarak aptallık etmişti. “Sana Shay’den daha önce bahsetmeliy-dim. Ama duvarlar...”

“Sorun değil. Ama bana güvenebilirsin. Her zaman.”

Tally onun elini kendi ellerinin arasına aldı. “Biliyorum.”

Zane uzanıp onun yüzüne dokundu. “O gün birbirimizi pek tanı mıyorduk, değil mi?”

“İşimizi şansa bıraktık, sanırım. Bunun olması tuhaf.”

Zane güldü. “Bence hep böyle oluyor. Özellikle de gizemli haplar ya da kapıyı döven Özel Durumlar olmadığında. Ama... yeni birini öptüğünde... her zaman riske girmiş oluyorsun.”

Tally başını salladı ve öne eğildi. Dudakları buluştu, yağ-murun soğukluğunda öpüşmeleri yavaş ve yoğundu. Zane’in titredğini hissedebiliyordu ve altlarındaki çamurlu zemin so-ğuktu, ama başlıkları birleşerek dünyayı dışlamış, birbirine karışan nefeslerinin ısıttığı bir yer yaratmıştı.

Tally fısıldadı, “O gün yanımda sen olduğun için çok memnunum.”

“Ben de.”

“Ben... Ah!” Tally geriledi ve yüzünü sildi. Tally’nin başlı-ğına su sızmıştı ve soğuk, sevimsiz bir gözyaşı gibi yanağında süzülüyordu.

Zane güldü ve ayağa kalktı, Tally’yi de ellerinden tutup ayağa kaldırdı. “Hadi gel, sonsuza dek burada kalamayız. Pul-cher’e dönüp kahvaltı edelim ve kuru giysiler bulalım.”

“Ben rahatım.”

Zane gülümsedi, ama bileğini gösterdi ve sesini alçalttı. “Aynı yerde çok kalırsak birileri burada, Çirkinköy’de ne ara-dığımızı merak edebilir.”

“Ederse etsin,” diye fısıldadı Tally.

Ama Zane haklıydı. Eve dönmeliydiler. Birkaç kalori arındırıcı ve kahve dışında bütün gün hiçbir şey yememişlerdi. Ceketleri ısıtıcıydı, ama uçan-tahta sürmenin gerektirdiği fiziksel çaba ve buz gibi ırmağa düşmenin şaşkınlığıyla Tally bitkin düşmüş, iliklerine kadar üşümüştü. Açlık, soğuk ve öpüşme, başını döndürmüştü.

Zane parmaklarını şıklattı ve tahta havalandı.

“Bir saniye,” dedi Tally usulca. “Buzun kırıldığı geceyle ilgili olarak sana bir şey daha söylemeliyim.”

“Tamam.”

“Seni eve götürdükten sonra...” Dr. Cable’ın vahşi yüzünü hatırlayınca ürperdi, ama nefes alarak sakinleşti. Zane’i daha önce dışarı sürüklemeyerek, onu Pulcher Malikânesi’nin akıllı duvarlarından uzaklaştırıp doktorla karşılaşmasını anlatımayarak aptallık etmişti. Birbirlerinden sır saklamalarını istemiyordu.

“Sorun nedir Tally?”

“Beni bekliyordu...” dedi Tally. “Dr. Cable.”

İsmi duyunca Zane’in yüzü bir anlığına ifadesizleşti, sonra başını salladı. “Onu hatırlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Unutması zor biri,” dedi Zane. Açıklığa bakarak sustu. Tally, onun bir şeyler daha söylemeye niyetlendiğini sandı.

Sonunda, “Bana tuhaf bir teklif yaptı,” dedi. “Sorduğu, benim...”

“Şşş!”

“Ne...” diye başladı Tally, ama Zane eldivenli eliyle onu susturdu. Zane döndü ve çamurların içinde çöktü, Tally’yi de

yanına çekti. Ağaçların arasında bir grup, açıklığa doğru yürüyordu. Hemen hemen aynı kış kıyafetleri içinde, ağır ağır yürüyorlardı. Sol bileklerine kara eşarplar takmışlardı. Ama Tally içlerinden birini hemen tanıdı. Parlak bakır gözleri vardı ve dövmesi soğukta dönüyordu.

Bu Shay'di.

AYIN

Tally, çamurlu zeminde sessiz bir kararlılıkla, bata çıka yürüyen on kişi saydı. Açıklığın ortasına geldiler ve slalom bayraklarından birinin çevresinde geniş bir halka oluşturdular. Shay ortaya geçti ve yavaşça dönerek, başlığının altından diğerlerini süzdü. Diğerleri bir kol boyu mesafeyle sıralandılar ve Shay'e dönüp sessizce beklediler.

Shay uzun süre kıpırdamadan durduktan sonra ceketini yere bıraktı, eldivenlerini çıkardı ve kollarını açtı. Üzerinde yalnızca pantolon, kolsuz beyaz tişört ve sol bileğindeki sahte metal bileklik vardı. Başını arkaya atarak yağmurun yüzüne düşmesine izin verdi.

Tally ürperdi, ceketine sıkı sıkı sarındı. Shay donup ölme-ye mi çalışıyordu?

Diğerleri bir an hiçbir şey yapmadı. Sonra, yavaş yavaş birbirlerine huzursuz bakışlar fırlatarak Shay'i taklit ettiler; ceketlerini, eldivenlerini ve kazaklarını çıkardılar. Başlıklarını indirdiklerinde Tally, iki Suçlu'yu daha tanıdı. Ho oradaydı, Shay'in Duman'a kaçan arkadaşlarından biri, ama sonra kendi başına geri dönmüştü. Tally, çeteye ondan birkaç hafta önce katılmış olan Tachs'i de tanıdı.

Ama diğer yedi güzel, Suçlulardan değildi. Ceketlerini çekerek yere koydular ve acı soğuğa karşı kollarını kendilerine doladılar. Ho ile Tachs kollarını açtığı anda, diğerleri de gönülsüzce aynısını yaptı. Yağmur üzerlerine yağarak beyaz tişörtlerini tenlerine yapıştırdı.

“Ne yapıyorlar?” diye fısıldadı Zane.

Tally başını iki yana sallamakla yetindi. Shay’in yeni bir ameliyat yaptırdığını fark etmişti. Kollarında askeri rütbe işaretlerine benzeyen kabartma dövme ler vardı ve dirseklerinden bileklerine dek uzanıyorlardı. Ho ile Tachs dövme leri de taklit etmiş gibiydi.

Shay başını yukarı kaldırdı, deli gibi, belli birine hitap etmeden, bayrağa bakarak konuşmaya başladı. Tek tük sözcükler dışında, sesi açıklıktan ağaçların arasına gelmiyordu. Tally hiçbir şey anlamamıştı, sesin ahengi ilahiye benziyordu, neredeyse Pashıların ve Paslı öncesi insanların gökyüzündeki kahramanlarına sundukları dualar gibiydi.

Birkaç dakika sonra Shay sustu ve grup yine tek kelime etmeden durdu. Deli gibi davranan Shay dışında hepsi titriyordu. Tally, Suçlu olmayanların da yüzlerine dövme ler yaptırmış olduklarını gördü, taze görünen ameliyat izleri yağmurda pırıldıyordu. Stadyum felaketinden sonra, dönen yüz dövme lerinin moda olduğunu tahmin etti, ama tanımadığı bu yedi güzelin yedisinin de onlardan yaptırmış olması fazla büyük bir tesadüftü.

“Adaylardan gelen mesajlar,” diye fısıldadı Tally. “Shay onları kabul etmiş.”

“Ama neden?” diye tısladı Zane. “Şu anda ihtiyacımız olan son şeyin yeni üyeler olduğu konusunda hemfikirdik.”

“Belki onlara ihtiyacı vardır.”

“Ne için?”

Tally ürperdi. “Bunun için.”

Zane bir küfür salladı. “Onları veto ederiz.”

Tally başını iki yana salladı. “Shay’in vetolara aldırıldığını sanmıyorum. Emin değilim, belki o hâlâ...”

Shay’in sesi yine yağmuru aşırp geldi. Shay arka cebine uzandı ve gri ışıktaki soğuk soğuk ışıldayan bir şey çıkardı. Açılan nesne uzun bir bıçak şeklini almıştı.

Tally’nin gözleri irileşti, ama halkadaki güzellerin hiçbiri şaşırmış görünmüyordu; yüzlerinde mide bulantısına karışmış korku ve heyecan ifadeleri vardı.

Shay bıçağı kaldırarak aynı ağır, bilinçli ahenkle birkaç şey daha söyledi ve Tally bir sözcüğün sık sık tekrarlandığını işitti.

‘Kesiciler’ gibi bir şeydi.

“Buradan gidelim,” dedi. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki, Zane duymamış olmalıydı. Tally uçan-tahtasına binip kaçmak istiyordu; ama kıpırdayamadığını, bakışlarını kaçıramadığını, gözlerini kapatamadığını fark etti.

Shay bıçağı sol eline aldı ve ısıll ısıll parlayan ıslak metalin keskin kenarını sağ koluna dayadı. İki kolunu kaldırdı, yavaş yavaş dönerek vurucu bakışlarını diğerleri üzerinde teker teker gezdirdi. Sonra başını kaldırıp yağmura baktı.

Hareket o kadar küçüktü ki Tally saklandıkları yerden zar zor görebildi, ama diğerlerinin tepkilerinden ne olduğunu anladı. Ürperdiler, gözleri dehşet ve büyülenmişlikle irileşti. Tıpkı Tally gibi, onlar da bakışlarını kaçırıyordu.

Açılan yaradan kan sızmaya başlamıştı. Yağmurda seyrekece akıyor, Shay’in kaldırdığı koluna, oradan omzuna yayılıyordu. Gömleğine ulaştığında, bedenine kırmızıdan çok pembe bems bir renk yayıldı.

Shay dönerek yine diğerlerini süzdü. Ağır, dikkatli hareketleri kolundan akan kan kadar rahatsız ediciydi. Diğerleri şimdi gözle görülür bir biçimde titriyor, birbirlerine gizli bakışlar fırlatıyorlardı.

Shay sonunda, ayaklarının üzerinde biraz sallanarak kolunu indirdi ve bıçağı uzattı. Ho öne çıkarak bıçağı aldı ve halkanın ortasında Shay'in yerini aldı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Zane.

Tally başını iki yana salladı ve gözlerini yumdu. Yağmur aniden sağır edici gelmeye başlamıştı, ama sağanağın içinde kendi sesini duydu. "Bu, Shay'in yeni tedavisi."

Diğerleri de teker teker aynı şeyi yaptı.

Tally onların her an kaçmasını bekliyordu, içlerinden biri kaçsa diğerlerinin de korkmuş tavşanlar gibi ormana dağılacığını düşünüyordu. Ama bir şey –kasvetli ortam, insanın neşesini tüketen yağmur ya da belki Shay'in yüzündeki çılgın ifade– onları oldukları yere çiviliyordu. Hepsi izlediler ve sonra teker teker kendilerini kestiler. Ve bunu yaparken, her birinin yüzü değişti, Shay'inkine benzedi: Kendinden geçmiş ve çıldırmış.

Her kesikle, Tally, içinde bir şeyin anlamını yitirdiğini hissediyordu. Bu ayinde delilikten daha fazlası olduğunu unutmıyordu. Kıyafet balosu gecesini hatırladı. Korkusu ve paniği, onu Croy'u izlemesine yetecek kadar canlandırmıştı, ama yine de güzel–zihinli kalmıştı. Peris atlama yelegeyle sekerken dizi Tally'nin kafasına çarpana –ve kaşını açana– kadar Tally'nin zihni gerçekten berraklaşmamıştı.

Shay o yaraya hayran kalmıştı; onu anmak için dövme yaptırmasını öneren o olmuştu. Görünüşe göre, o yaranın Tal-

ly'yi nasıl değiştirdiğini, onu Zane'e, sonra sinyal kulesinin tepesine ve son olarak tedavisine götürdüğünü de anlamıştı.

Ve şimdi Shay, bildiklerini paylaşıyordu.

"Bu bizim suçumuz," diye fısıldadı Tally.

"Ne?"

Tally eldivenli elleriyle önlerindeki manzarayı gösterdi. O ve Zane, Shay'e bu tedaviyi yaymak için ihtiyaç duyduğu şeyi vermişti: şehir çapında  n, Suçlu olmak için ölüp biten –Suçlu olmak için kanlarını döken– yüzlerce güzel.

Ya da şimdi her ne oluyorsa onu olmak için. Kesici, demişti Shay.

"O artık bizden biri değil."

"Neden burada oturup duruyoruz?" diye tısladı Zane. Yumruklarını sıkmiştı, başlığının gölgesinde yüzü kızarmıştı.

"Zane, sakin ol." Tally onun elini tuttu.

"Biz onu zorla..." Sesi boğuk bir öfkeyle solup gitti, gözleri irileşmişti.

"Zane..." diye fısıldadı Tally.

Zane nefes almaya çabalıyor, elleriyle havayı pen eliyordu.

"Zane!" diye haykırdı Tally. Zane'in diğer elini tuttu, irileşmiş gözlerine baktı. Zane nefes almıyordu.

Tally,  aresizlik içinde yardım bulmaya –herhangi birinin yardımını bulmaya–  alışarak açıklığa baktı. Kesiciler bile olurdu. Uzaktaki şekillerden birkaçı haykırmasını duymuştu, ama iri iri açılmış gözlerle ona bakmakla yetiniyorlardı. Kanları akıyor, dövmeleri dönüyordu, yardımcı olamayacak kadar sersemdiler.

Tally kendi bilekliğine uzandı, yardım mesajı göndermek için siyah eşarby çıkardı. Ama Zane ellerini uzatıp onu yakaladı. Başını acıyla iki yana salladı. "Hayır."

“Zane, yardıma ihtiyacın var!”

“Ben iyiyim...” Sözcükler gırtlığını yırtarcasına çıkıyordu.

Tally bir an duraksadı; onun burada, kollarında öldüğünü hayal etti. Ama güvenlik görevlilerini çağırırsa ikisi de cerrah neşteri altında bulabilirlerdi kendilerini. Sonsuza dek güzel-zihinli olurlardı, şehirde geriye kalan tek tedavi Shay’inki olurdu. “Tamam,” dedi. “Ama seni hastaneye götürüyorum.”

“Hayır!”

“İçeriye değil. Gidebileceğimiz kadar yakınına. Orada bekler, ne olacağına bakarız.”

Tally, Zane’i uçan-tahtanın üzerine yuvarladı ve parmaklarını şıklatarak tahtanın havalanmasını izledi. Zane’in üzerine uzandı, ikisinin ağırlığının altında tahtanın rahatsızca dengesini bulmasını hissetti. Kaldırıcılar ağırlığa dayanabiliyordu, Tally dikkatle öne eğildi.

Tahta hareket etmeye başladığında, arkasına dönüp açıklığa baktı. Şimdi on kişi de Tally ile Zane’e bakıyordu. Shay, yağmur kadar soğuk bakışlarla onlara doğru yürüyordu.

Aniden Tally, Özelleri gördüğünde hissettiği dehşet duygusuna kapıldı. Tahtayı ayaklarıyla hızla ittirdi, öne eğilerek ağaçlara doğru tırmandı ve orayı geride bıraktı.

Irmak aşağı süren yolculuk dehşet vericiydi. Zane kollarını ve bacaklarını açmıştı, devamlı değişen ağırlığı her dönüşte tahtayı devirecek gibi oluyordu. Tally kollarını ona doladı, tırnakları tahtanın pürüzlü altına sürtündü. Bacaklarıyla çırpınarak tahtaya yön verdi, dönüşleri sarsak bir sarhoşunkiler kadar genişti. Soğuk yağmur yüzüne tükürüyordu. Tally gözlüklerinin ceketinin cebinde olduğunu hatırladı, ama durmadan alması imkânsızdı.

Ve duracak zaman yoktu.

Ağaçların arasından geçiyorlardı, ırmağa doğru inerlerken tahta hızlandı. Üzerlerindeki yağmur damlalarıyla ışıldayan ağır çam dalları, yağmurun içinden fırlayıp yüzüne çarpıyordu. Sonunda Kleopatra Parkı'ndan çıktıklarında, Tally tüm hızıyla çamurlu spor sahalarının oluşturduğu kuşaktan geçti ve merkezdeki adanın uzak ucuna döndü.

Bu mesafeden, sağanak yağmur yüzünden hastane görünmüyordu, ama Tally o yöne giden bir uçan-aracın seyir ışıklarını gördü. Araç hızlı bir şekilde ve yüksekten uçuyordu, muhtemelen birini hastaneye götüren bir ambulanstı. Tally buz gibi yağmura karşı gözlerini kısarak aracı gözleriyle izlemeyi ve takip etmeyi başardı. Uçan-arac görüş alanından çıkarken ırmağa vardılar ve aşırı yüklü tahta, açık su üzerinde kaldırma gücünü yitirmeye başladı.

Tally neler olduğunu çok geç anladı: Manyetik kaldırıcıların ittirdiği metal ağ burada daha alçaktaydı: Suyun on metre altında, toprağın içinde. Irmağın ortasına geldiklerinde tahta, soğuk, çalkantılı sulara yaklaştı, yaklaştı...

Tahta ırmağın tam ortasında, bir tokat sesi çıkararak suya çarptı, Zane'in elleri, ırmak katı bir maddeymiş gibi sudan sekti. Ama tahta yine havaya fırladı ve kıyı yaklaştıkça kaldırıcılar yine tutunmayı başarıp onları yükseğe taşıdı.

"Tally..." dedi hırıltılı bir ses, Tally'nin altından.

"Tamam Zane. Seni yakaladım."

"Evet. Her şey kontrol altında gibi görünüyor."

Tally ona baktı. Gözleri açıldı, yüzü artık kırmızı değildi. Tally, onun göğsünün yükselip alçaldığını, nefesinin normalleştiğini fark etti. "Rahat ol Zane. Hastaneye yaklaştığımızda duracağım."

“Beni oraya götürme.”

“Yalnızca yakınına götürüyorum. Ne olur ne olmaz diye.”

“Ne, ne olur ne olmaz diye?” dedi Zane zorlukla.

“Belki nefesin yine kesilir diye! Şimdi *kes sesini!*”

Zane itaatkârca sustu, gözlerini kapattı.

İrmağın yağmur damlalarıyla bozulan yüzeyi altlarından hızla kayıp giderken hastanenin ışıkları belirdi, karanlık cüssesi güven verici bir biçimde yakındı. Tally acil girişin yanıp sönen sarı ışıklarını gördü, ama oraya ulaşmadan ırmaktan ayrıldı, yavaş yavaş kıyıya tırmandı. Tahtayı üst üste park edilmiş boş ambulansların altına getirdi. Uçan-araçlar üçerli sıralar halinde dev metal çerçeveye dizilmişti ve büyük bir felaketi bekliyormuş gibi görünüyorlardı.

Tahta durduğu zaman, Zane inleyerek ıslak zemine yuvarlandı.

Tally yanında diz çöktü. “Konuş benimle.”

“Ben iyiyim,” dedi Zane. “Sırtım dışında.”

“Sırtın mı? Ne...”

“Sanırım bir tahtaya yaslanıp uçmakla ilgili bir şey.” Hıhladı. “Hem de senin altında.”

Tally onun yüzünü ellerine aldı ve gözbebeklerine baktı. Zane bitkin ve perişan görünüyordu, ama gülümsedi ve yorgun yorgun göz kırptı.

“Zane...” Tally yine ağlamaya başladığını hissetti, gözyaşları soğuk yağmur damlalarının arasında sıcak sıcak süzülüyordu. “Sana neler oluyor?”

“Dediğim gibi, sanırım kahvaltıya ihtiyacımız var.”

Tally hıçkırıklara boğuldu. “Ama...”

“Biliyorum.” Zane ellerini onun omuzlarına koydu. “Buradan gitmemiz gerek.”

“Ama ya Yeni Du...”

Zane hemen ellerini kaldırıp onun ağzını kapattı, sonraki sözlerini boğdu. Tally şaşkınlık içinde geriledi. Zane tek dirseği üzerinde doğruldu ve Tally'nin yağmurun altında açık duran bilekliğine baktı. Tally, Zane'in krizi başladığında çağrı yapmak için eldivenini çıkarmıştı.

“Ah... özür dilerim.”

Zane başını iki yana sallayarak onu kendine çekti ve fısıldadı, “Sorun değil.”

Tally gözlerini yumarak buraya kadarki delice yolculuk sırasında neler söylediklerini hatırlamaya çalıştı. “Seni hastaneye götürmek konusunda tartıştık,” diye fısıldadı.

Zane başını salladı ve titreyerek doğruldu, yüksek sesle konuştu, “Eh, madem geldik.” Döndü ve yumruğunu ambulans rafının metaline indirdi. Donuk bir çınlama çıktı.

“Zane!”

Zane acıyla iki büklüm oldu, sonra başını iki yana salladı, yaralı elini bir an havaya kaldırdı. Parmak boğumlarındaki kana baktı. “Dediğim gibi, madem bunca yolu geldik, şuna bir baktırsam daha iyi olacak. Ama bir dahaki sefere *bana sor*, tamam mı?”

Tally ona bakakaldı ve sonunda anladı. Bir an, Shay'in deliliğinin bulaşıcı olduğunu sanmıştı. Ama yaralı bir el, buraya kadar çılgınca bir yolculuk yapmak için inanılır bir sebepti ve bilekliğin duyduklarının büyük kısmını açıklardı. Aynı zamanda, Tally güvenlik görevlilerine iki gündür hiçbir şey yemediklerini de söyleyebilirdi. Belki bir vitamin ve Zane'e kolundan verilecek bir kan şekeri damlası baş ağrısını geçirirdi.

Zane hâlâ berbat görünüyordu, üstü başı çamurlu ve sırlıklamdı, ama sendelemeden yürüyordu. Aslında, elini çarp-

tıktan sonra Zane oldukça kendine gelmiş görünüyordu. Belki Shay görüldüğü kadar deli değildi, en azından nelerin işe yaradığını biliyordu.

“Hadi gel,” dedi.

“Araç ister misin?” diye sordu Tally, işaret ederek. Zane’in düşüş bileziklerinin sinyalini izleyen ikinci tahta çimenlerin üzerinde onlara doğru yaklaşıyordu.

“Sanırım yürüyeceğim,” dedi Zane, acil girişin yanıp sönen ışıklarına doğru bitkin bir şekilde ilerleyerek. Tally o zaman Zane’in ellerinin titrediğini ve ne kadar solgun görüldüğünü fark etti. Bir daha kriz geçirirse güvenlik görevlilerini çağırmaya karar verdi.

Haplar bile ölmeye değmezdi.

HASTANE

Zane'in yumruğunun, elinde üç kemiği kırdığı anlaşıldı. Tedavisi yarım saat sürecekti.

Tally bekleme odasını, bacağı kırılan arkadaşlarını bekleyen iki yepyeni-güzelle paylaşıyordu, Lillian Russel Malikânesi'nin dışındaki kaygan merdivende koşmakla ilgili bir şeydi. Tally hikâyenin ayrıntılarını duymazdan geldi, bol bol süt ve şeker eklenmiş kahve eşliğinde, kurabiyeleri mideye indirdi, hastanenin sıcaklığının ve sağanak yağmurdan kurtulmanın keyfini sürdü. Vücuduna giren kalorilerin benzersiz duygusu dünyasını birazcık yumuşattı, ama Tally birkaç dakikalık güzel uyuşukluğundan memnundu. Shay ile grubunun Kleopatra Parkı'nda yaptıkları şeyin anısı zaten fazlasıyla keskindi.

"Ee, sana ne oldu?" diye sordu güzellerden biri sonunda, sana sözcüğüyle Tally'nin ıslak ve çamurlu giysilerini, bitkin ifadesini ve genel olarak utanç verici görünüşünü ima ederek.

Tally ağzına bir çikolata parçacıklı kurabiye tıktı ve omuzlarını silkti. "Uçan-tahta sürüyordum."

Diğer güzel arkadaşını dirseğiyle dürttü, gözlerini iri iri açtı ve endişeli parmağını Tally'ye doğru uzattı.

“Ne?” dedi oğlan.

“Şşş!”

“Ne?”

İkinci güzel iç çekti. “Pardon,” dedi Tally’ye. “Arkadaşım yepyeni. Ve kesinlikle *beyin-eksikliği* çekiyor.” Fısıldayarak diğerine açıkladı. “*Bu Tally Youngblood.*”

İlki ağzını açtı, sonra kapattı.

Tally gülümsemekle yetindi ve ağzına bir kurabiye daha tıktı. Tally Youngblood ile *elbette* acil serviste karşılaşsın, diye düşünüyorlardı. Başka nerede olabilirdi ki? Muhtemelen, bu sefer Tally’nin altında hangi büyük binanın parçalanıp gittiğini merak ediyorlardı.

Şöhreti, iki güzelin sessiz kalmasını sağlayarak Tally’ye rahat verse de gizlice fırlattıkları bakışlar huzursuz ediciydi. Bu iki güzel, Kesici olacak tipler değildi, Tally bundan oldukça emindi. Ama bir suçlu olarak ününün Shay’in küçük projesini beslediğini, belli bir canlılık türünü keşfetmeye can atan güzeller yarattığını fark etmeden geçemiyordu. Bu kış acil servis ziyaretlerinin moda olup olmayacağını merak ederken kahve, süt ve kurabiyeyle dolu olmasına rağmen, Tally’nin midesi ekşimeye başladı.

“Tally?..” Bir hademe bekleme odasının kapısında durmuş, onu çağırıyordu. Sonunda! Tally bu yerden çıkmaya hazırды.

“Kendinize iyi bakın çocuklar,” dedi güzellere ve koridor-da hademeyi izledi.

Kapı arkasından kapandığında Tally, taburcu merkezine götürülmediğini fark etti. Hademe onu dev, dağınık bir masanın hâkim olduğu küçük bir odaya getirmişti. Duvar ekranı güneşli bir günde, bir çimenliği gösteriyordu: Minik okulun-

da, ögle uykusu zamanından hemen önce gösterilen türden görseller.

“Yağmurda mı kaldın?” dedi hademe neşeyle, toz mavisi kâğıt önlüğünü çıkararak. Altına bir takım elbise giymişti – yarı resmi diye bilgi verdi Tally’nin beyni– ve Tally adamın hademe falan olmadığını fark etti. Politikacıların, anaokulu öğretmenlerinin veya deli doktorlarının tercih ettiği türden bir gülümseme vardı yüzünde.

Tally adamın karşısına oturdu ve ıslak giysileri fışkırdadı. “Kesinlikle doğru tahmin ettin.”

Adam gülümsedi. “Eh, kazalar olur. Arkadaşını buraya getirmekle akıllılık ettin. Ve ben de tam bu esnada burada olduğum için şanslıyım. Mesele şu, seninle bağlantı kurmaya çalışıyordum Tally.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Adam yine gülümsedi. Her şeye gülümseyen bir orta-güzel türü vardı: Mutlu gülümseme, hayal kırıklığıyla dolu gülümseme, ‘başın dertte’ gülümsemesi. Adamın ki açık ve hevesli, güvenilir ve sakindi. Ve Tally’nin sinirlerini zıplatıyordu. Dr. Cable’ın, Tally’nin gelecekte olacağına söz verdiği türden bir orta-güzeldi. Kendinden memnun, özgüvenli ve güzel yüzünde tam da doğru kırıksıklar olan; kahkaha, yaşlılık ve bilgelik kırıksıkları...

“Son iki gündür posta kutunu açmıyorsun, değil mi?” dedi adam.

Tally başını iki yana salladı. “Bir sürü saçma mesaj. Haberlere çıktığım için, bilirsin... Süper ünlü oldum.” Tally gururla gülümsedi.

“Herhalde sen ve arkadaşların için çok heyecan verici olmuştur.”

Tally sahte bir alçak gönüllülikle omuzlarını silkti. “Başta eğlenceliydi, ama artık sıkıcı olmaya başladı. Ee, sen kimsin?”

“Dr. Remmy Anders. Bu hastanede travma danışmanlığı yapıyorum.”

“Travma mı? Bu, stadyum olayıyla mı ilgili? Çünkü ben kesinlikle...”

“İyi olduğundan eminim Tally. Sana arkadaşın hakkında bir şeyler sormak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz endişeliyiz.”

“Kimden bahsediyorsunuz?”

“Shay'den.”

Güzel ifadesinin ardında, Tally birden ürperdi. Sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. “Neden?”

Dr. Anders'in ilgili gülümsemesi, bir uzaktan kumandayla yönetiliyormuş gibi ağır ağır kaç çatısa dönüştü. “Geçen gece, şenlik ateşi başındaki küçük partinizde bir huzursuzluk oldu. Sen ve Shay tartıştınız. Bu oldukça rahatsız edici.”

Tally gözlerini kırptırdı. Shay'in ateşin başında ona bağırdığını hatırlayarak duraksadı. Onca kumaşla sarmalanmış olmasına rağmen bileklik, Shay'in ne kadar kızdığını duyurmuş olmalıydı, ne de olsa yeni-güzeller arasındaki sakın kavgaların çok ötesinde bir şeydi. Tally, Shay'in tam olarak neler söyleyerek bağırdığını hatırlamaya çalıştı, ama şampanya ve hissettiği korkunç vicdan azabı yüzünden hafızası pek iyi değildi. Omuzlarını silkti. “Evet. Epey sarhoştuk.”

“Pek hoş bir olay gibi gelmedi.”

“Dr. Remmy, casusluk falan mı yapıyorsun? Bu iğrenç.”

Danışman, başını iki yana salladı ve ilgili gülümsemesine geri döndü. “O talihsiz kazaya karışanlarla özellikle ilgileni-

yoruz. Bazen korkunç ve beklenmedik olayların etkisinden kurtulmak zor olur. İşte bu yüzden, stres sonrası danışmanınız olarak atandım.”

Tally, adamın casusluk sorusundan tamamen kaçtığını fark etmemiş gibi yaptı, zaten yanıtı biliyordu. Özel Durumlar, Suçluların Yeni-Güzel Şehri’ni yerle bir etmesine aldırıyor olabilir, ama güvenlik görevlileri daima iş başındaydı. Şehrin, insanları güzel-zihinli tutmak üzere tasarlandığı düşünülürse, ciddi bir uyandırıcı deneyim yaşamış herkese danışman atamaları mantıklı geliyordu. Dr. Anders, buzun kırılmasının Suçlulara yeni ve heyecan verici fikirler vermediğinden emin olmak üzere buradaydı.

Tally yüzüne bir güzel-gülümsemesi kondurdu. “Belki deliririz diye mi?”

Dr. Anders kakhaha attı. “Ah, delireceğinizi sanmıyoruz. Ben yalnızca, herhangi uzun vadeli bir etkisi olmadığından emin olmak için buradayım. Gerilim, dostlukları olumsuz etkileyebilir, biliyorsun.”

Tally, Remmy’ye bir yem atmaya karar verdi ve gözlerini kocaman kocaman açtı. “Demek *bu yüzden* o gece bu kadar korkunç davrandı?”

Adam canlandı. “Evet, hepsi stres yüzünden Tally. Ama unutma, muhtemelen isteyerek yapmadı.”

“Eh, ben ona kızmadım.”

Adam güven verircesine gülümsedi. “Herkes travmaya farklı tepki verir Tally. Herkes senin kadar zorlu değildir. Öfkelenmek yerine, neden bunu Shay’i desteklediğini göstermek için bir fırsat olarak düşünmüyoruz? Siz eski dostsunuz, değil mi?”

“Evet, çirkinliğimizden beri. Doğum günlerimiz aynı.”

“Bu harika. Eski dostlar, böyle zamanlarda en iyisidir. Kavganın konusu neydi?”

Tally omuzlarını silktilti. “Bilmiyorum. Hiçbir şey, aslında.”

“Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?”

Tally, odada yalan testi donanımı olup olmadığını ve varsa, ne kadar büyük bir yalan söylemeye cesaret edebileceğini merak etti. Gözlerini kapattı, aç kalmış bedeninde dolaşan kalorilere odaklandı, üzerine bir güzel uyusukluğu çökmesine izin verdi.

“Tally?” dedi adam.

Tally, Dr. Anders’a karşı *biraz dürüst* olmaya karar verdi. “Yalnızca... eski meseleler.”

Adam başını salladı ve ellerini tatmin olmuşçasına kavuşturdu. Tally, çok mu konuştuğunu merak etti. “Çirkin günlerinden mi?” diye sordu Dr. Anders.

Tally, ses tonunu ayarlayamamaktan endişe ettiği için, başını salladı.

“O gecedен beri Shay’le aranız nasıl?”

“İyi.”

Adam mutlulukla gülümsedi, ama Tally onu tam ortalarında bir noktaya bakarken yakaladı, muhtemelen onun göremediği bir göz ekranına bakıyordu. Adam söylediklerini şehir iletişiminden kontrol mü ediyordu? Şehir iletişimi partiden beri birbirlerine mesaj göndermediklerini biliyordu ve mesajsız üç gün oldukça sıra dışıydı. Yoksa Dr. Anders, Tally’nin sesinin titreyip titremediğini mi ölçüyordu?

Adam görünmez verilerine, ya da her ne ise ona, hafifçe başını salladı. “O zamandan beri sana daha iyi mi davranıyor?”

“Fena değil, herhalde.” Yalnızca birazcık kendini bıçaklıyor, deli deli konuşuyor ve belki kendi rahatsız edici çetesini kurmak istiyor. “Bu iğrenç yağmur başladığından beri onu görmedim aslında. Ama o ve ben sonsuza dek en iyi arkadaşlar olacağız.”

Son sözcükler ele verici gibiydi. Tally’nin sesi boğuk çıkmıştı. Kesik kesik öksürdü ve Dr. Anders’ın ilgili gülümsemesi derinleşti. “Bunu duyduğuma sevindim Tally. Sen de iyi hissediyorsun, değil mi?”

“Muhteşem,” dedi Tally. “Ama biraz açım.”

“Evet, evet. Gerçekten de sen ve Zane daha fazla yemek yemelisiniz. Biraz zayıf görünüyorsunuz. Zane geldiğinde kan şekerinin çok düşük olduğunu söylediler.”

“Bekleme odasındaki çikolata parçacıklı kurabiyelerden biraz yemesini sağlarım. Tatları muhteşem.”

“Harika bir fikir. Sen iyi bir arkadaşsın Tally.” Adam ayağa kalktı ve elini uzattı. “Eh, Zane’in tedavisinin bittiğini görüyorum, bu yüzden seni tutmayayım. Bana zaman ayırdığın için teşekkürler. Sen ya da arkadaşlarından biri konuşmak isterse bana haber yolla.”

“Ah, elbette,” dedi Tally, doktora en güzel gülümsemesini bahşederek. “Bu gerçekten harikaydı.”

Dışarıda, soğuk yağmur Tally’ye eski ve kaçınılmaz bir dost gibi kucak açtı. Dr. Anders’ın parlak gülümsemelerinden sonra bu soğuk yağmur bile neredeyse rahatlatıcıydı. Eve dönerlerken Zane’e doktordan bahsetti. Bilekliğini yine örtmüş olmasına rağmen, gri gökyüzüne doğru tırmanırlarken rüzgârın, sözlerini alıp götürmesine yetecek kadar alçak sesle konuşuyordu.

Tally bitirdiğinde Zane iç çekti. “Shay için en az bizim kadar endişelenmiş gibiler.”

“Evet. Geçen gece kavgamızı duymuş olmalılar. Shay bana çirkin bir şekilde bağıyordu.”

“Harika.” Zane soğuğa karşı dişlerini sıkmıştı. Eli için verdikleri ağır kesiciler baş ağrılarına karşı pek işe yaramamış gibiydi. Ayaklarını tahtanın üzerinde hareket ettiriyor, denmesini zar zor buluyordu.

“Çok şey söylemedim. Yalnızca sarhoş olduğunu ve olay çıkardığını söyledim.” Tally, kendi kendini tebrik ederek hafifçe gülümsedi. En azından bu sefer Shay’e ihanet etmemişti. Öyle umuyordu.

“Elbette söylemedin Tally. Shay’in yardıma ihtiyacı olabilir, ama bir orta–güzel deli doktorundan değil. Yapmamız gereken, onu yabana götürmek ve asıl tedaviyi vermek. Mükün olan en kısa zamanda.”

“Evet. Haplar insanın kendi kendini kesmesinden çok daha iyi.” *Eğer sonunda beynine hasar vermiyorsa*, diye eklemeydi. Tally, bir daha kriz geçirdiğinde onu hastaneye götürme düşüncesinden Zane’e bahsetmemeye karar vermişti; işlerin bu noktaya gelmemesini umuyordu. “Ee, senin doktorlar nasıldı?”

“Her zamanki gibi. İlk bir saati daha fazla yemem konusunda söylev çekmek için kullandılar. Sonunda kemiklerimi düzeltirlerken yalnızca on dakika baygın kaldım. Ama sıksa olmam dışında, benim hakkımda tuhaf bir şey fark etmediler.”

“Güzel.”

“Elbette bu, iyi olduğum anlamına gelmiyor. Ne de olsa, kafama değil yalnızca elime baktılar.”

Tally derin bir nefes aldı. “Baş ağrıların gittikçe kötüleşiyor, değil mi?”

“Sanırım daha çok soğuk ve açlık yüzünden.”

Tally başını iki yana salladı. “Ben de bugün hiçbir şey yemedim Zane ve sen benim...”

“Başımı unut Tally! Daha kötü de değilim, daha iyi de... Beni endişelendiren Shay’in kolları.” Tahtasını yaklaştırdı ve sesini alçalttı. “Artık onu da izliyor olacaklar. Senin Dr. Remmy, onun kendine neler yaptığına iyice bir bakarsa, dünyayı başımıza yıkarlar.”

“Evet. Kesinlikle haklısın.” Tally, Shay’in kollarındaki sıra sıra yara izlerini gözünün önüne getirdi. Onları uzaktan dövme sanmıştı, ama yakından bakan herkes ne olduklarını anlardı. Dr. Anders onları görececek olursa, Tally onun, bu duruma uygun bir gülümseme bulabileceğinden kuşkuluydu. Şehrin her yerinde alarmlar çalınırdı ve güvenlik görevlilerinin stadyum felaketine karışan herkese gösterdiği ilgi, her tür ölçüyü aşardı.

Tally uzandı ve durmalarını sağladı. Sesini iyice alçalttı. “O zaman fazla zamanımız yok. Her an Shay’le konuşmaya karar verebilir.”

Zane derin bir nefes aldı. “Senin Shay’le ondan önce konuşman gerek. Kendi kendini kesme işini bırakmasını söyle.”

“Ah, ne eğlenceli! Ya istemezse?”

“Ona, gitmek üzere olduğumuzu söyle. Ona gerçek tedaviyi getireceğimizi söyle.”

“Gitmek mi? Nasıl?”

“Elimizden geliyorsa bu gece. Ben ihtiyaç duyacağımız her şeyi toplarım, sen de diğer Suçluları hazır edersin.”

“Ya bunlar?” Sarılı bileğini kaldıramayacak kadar yorgundu, ama Zane yine de anladı.

“Bu gece onları çıkaracağız.. Beklettiğim bir numara var.”

“Ne numarası Zane?”

“Henüz sana söyleyemem, ama işe yarayacak. Yalnızca, biraz riskli.”

Tally kaşlarını çatı. O ve Zane akıllarına gelen her aleti denemişlerdi ve bileklikleri çizmemişlerdi bile. “Nedir?”

“Bu gece gösteririm,” dedi Zane, çenesini sıkarak.

Tally yutkundu. “Bana, ‘biraz’dan daha riskli gibi geldi.”

Zane solgun, aç bir yüzle ona baktı. Gözlüklerin ardındaki gözleri donuktu. “Bu adama yardım et.” Güldü. “İhtiyacı olabilir.”

Tally, onun gülümsemesi karşısında bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

EZİCİ

Atölye, hastaneden çok uzak değildi. Yeni-Güzel Şehri'nin ırmak aşağı ucunda, ırmağın iki kolunun birleştiği yerdeydi. Gecenin bu geç saatinde torna tezgâhları, görüntüleme masaları ve enjeksiyon kalıpları öylesine duruyordu ve mekân hemen hemen boştu. Tek ışık, atölyenin diğer ucundan, bir orta-güzelin eriyik camı üfleyerek şekillendirdiği yerden geliyordu.

"Burası buz gibi," dedi Tally. Iş ışıklarının yumuşak kırmızı parıltısında, sözcüklerin ağzından kıvrılarak çıktığını görebiliyordu. Onlar Suçluları kaçmaya hazırlarken yağmur sonunda durmuştu, ama hava hâlâ nemli ve soğuktu. Atölyenin içinde olmalarına rağmen Tally, Fausto ve Zane ceketlerinin içinde büzülmüşlerdi.

"Genelde ergitme fırınları çalışıyor olur," dedi Zane. "Hem bu makinelerden bazıları bir ton sıcaklık üretiyor." Atölyenin iki yanına, geceye açılan yerlere işaret etti. "Ama havalandırma demek, akıllı duvar yok demek, görüyor musun?"

"Görüyorum." Tally ceketine daha sıkı sarındı ve cebine uzanarak bir ısıtıcıyı daha da açtı.

Fausto dev bir pres makinesine benzeyen şeye işaret etti. "Hey, çirkin okulunda, endüstriyel tasarım dersinde

bunlardan biriyle oynadığımızı hatırlıyorum,” dedi Fausto. “Karda kaymak için altında rayları olan yemek tepsileri yapmıştık.”

“İşte bu yüzden seni de yanımızda getirdik,” dedi Zane, Tally ile Fausto’ya beton zeminde yol göstererek.

Makinenin altı kısmı metal bir masaydı ve üzerine bir milyon nokta oyulmuş gibi görünüyordu. Masaya paralel olarak, ona tıpatıp benzeyen metal bir yüzey asılmıştı.

“Ne? Eziciyi mi kullanmak istiyorsun?” Fausto kaşlarını kaldırdı. Zane onlara amacının ne olduğunu hâlâ söylememişti, ama Tally dev masanın görüntüsünü sevmemişti.

İsmi de öyle.

Zane, yere su saçarak, getirdiği şampanya kovanı bıraktı. Bir cebinden hafıza kartı çıkardı ve ezicinin okuyucu deliğine soktu. Makine çalıştı, kenarında ve Tally’nin ayaklarının altında kuvvetle gürleyen zeminde ışıklar yandı.

Masa bir an ürpermiş gibiydi, metal aniden canlanmış ve sivilaşmış gibi, yüzeyde bir dalga dolaştı.

Hareket sona erdiğinde, Tally ezicinin yüzeyine daha yakından baktı. Oyulmuş gibi görünen minik noktalar, aslında ince çubukların uçlarıydı. Çubuklar indirilip kaldırılarak şekiller oluşturulabiliyordu. Tally, parmaklarını masanın üzerinde dolaştırdı, ama çubuklar o kadar inceydi, o kadar kusursuzca dizilmişlerdi ki pürüzsüz metal hissi veriyorlardı. “Bu ne için?”

“Kalıplar yapmak için,” dedi Zane. Bir düğmeye bastı ve masa yine canlandı. Ortasında minik, simetrik bir dağ koleksiyonu yükseldi. Tally ezicinin üstteki yüzeyinde, tıpatıp aynı şekle sahip oyuklar oluştuğunu fark etti.

“Hey, bu benim yemek tepsim,” dedi Fausto.

“Elbette. Unuttuğumu mu sanmıştın? O şeyler karda kaymak için muhteşemdi,” dedi Zane mutlu mutlu. Makinenin altından bir metal tabakası çıkardı ve dikkatle masanın kenarlarıyla aynı hizaya getirdi.

“Evet. Neden seri üretime girmediklerini hep merak etmişimdir zaten,” dedi Fausto.

“Fazla zihin açıcı,” dedi Zane. “Ama iddiaya girerim her birkaç yılda bir, bir çirkin onları yeniden icat ediyordur. Kemrerlerinizi bağlayın, çalıştırıyorum!”

Diğer ikisi itaatle birer adım gerilediler.

Zane masanın kenarındaki iki kolu tuttu ve ikisini de aynı anda sıktı. Makine bir saniyeden de kısa bir süre gümbürdedi, sonra aniden harekete geçti ve üst kısmı, kulak patlatan bir *tank* sesi ile alt kısmına çarptı. Ses tüm atölyede yankılandı. Ezicinin çeneleri yavaşça aralanıp metal tabakasını ortaya sererken Tally'nin kulakları hâlâ çınlıyordu.

“Güzel, değil mi?” dedi Zane. Darbenin etkisiyle şekillenmiş olan levhayı aldı. Şimdi yemek tepsisine benziyordu; salata, ana yemek ve tatlı konacak küçük bölmeleri vardı. Zane onu ellerinde çevirerek, parmağını tepsinin arkasındaki oyuklarda dolaştırdı. “İyi, toz gibi karda, bu bebeklerden biriyle saatte bin klik gidebilirsin.”

Fausto'nun yüzü soldu. “İşe yaramaz Zane.”

“Neden?”

“Çok fazla güvenlik önlemi var. İçimizden birini ikna edip...”

“Şaka mı yapıyorsun Zane?” diye bağırdı Tally. “Elini oraya sokmuyorsun. O şey elini koparır.”

Zane gülümsemekle yetindi. “Hayır, koparmaz. Fausto'nun dediği gibi, çok fazla güvenlik önlemi var.” Hafıza kartını

ezicinin okuyucu deliğinden çıkardı ve bir başkasını soktu. Masa yine dalgalandı; kenarlarında, bir dizi diş gibi, keskinlikler bıraktı. David sol bileğini metal çenelerin üzerine koydu. “Eldiven varken anlaşılmıyor, ama bilekliği nasıl keseceğini görüyorsun, değil mi?”

“Ama ya ıskalarsa Zane?” dedi Tally. Alçak sesle konuşmak için çaba harcaması gerekmişti. Bilekliklerin üstü her zamanki gibi örtülüydü, ama atölyenin diğer ucundaki ortagüzelin işitmesini istemiyordu.

“İskalamaz. Bu şeylerle kronometre parçaları yapabiliyorsun.”

“Hiç çalışmayacak,” dedi Fausto. Ezicinin altına kendi elini soktu. “Gönder.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Zane, kolları tutup sıkarak.

“Ne?” diye haykırdı Tally dehşet içinde, ama makine kıpırdamadı. Kenarında bir dizi sarı ışık çaktı ve tiz, mekanik bir ses, “Lütfen uzak durun,” dedi.

“İnsanları görüyor,” dedi Fausto. “Vücut ısısı.”

Tally yutkundu, Fausto elini ezicinin altından çıkarırken Tally’nin kalbi küt küt atıyordu. “Bunu yapma!”

“Makineyi kandırsan bile ne anlamı var ki?” diye devam etti Fausto. “Yalnızca bilekliği ezecek, bileklik de elini.”

“Saniyede elli metre hızla değil. Şuraya bak.” Zane masanın üzerine eğildi ve bir parmağını, programladığı diş sırasının üzerinde gezdirdi. “Bu kenar onu kesecek ya da en azından içinde her ne varsa, onu öldürecek kadar hızlı vuracak. Bu şey onlara çarptıktan sonra bilekliklerimiz ölmüş olacak.”

Fausto daha yakından bakmak için makinenin altına eğildi ve Tally, kafa kafaya verip metal çenelerin içine eğilmiş ikisini görmemek için arkasını döndü. Atölyenin diğer ucunda

cam üfleyen kişiye baktı. Onların delice konuşmalarından habersiz olan kadın, bir cam parçasını sakın sakın parlak fırının içine uzatıyor, alevin üzerinde ağır ağır çeviriyordu.

Tally, Zane ile Fausto'nun işitemeyeceği kadar uzaklaşana dek kadına doğru yürüdü, sonra bilekliğinin üzerindeki sargıyı çözdü. "Shay'i ara."

"Müsait değil. Mesaj?.."

Tally kaşlarını çattı, ama sonra, "Evet," dedi. "Dinle Shay, bunun bugünkü on sekizinci mesajım olduğunu biliyorum, ama yanıt vermek zorundasın. Seni gizlice gözetlediğimiz için özür dilerim, ama..." Güvenlik görevlilerinin, hatta belki Özellerin dinliyor olabileceğini düşünen Tally daha fazla ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu gece kaçacaklarını açıklamazdı. "Ama senin için endişeleniyoruz. En kısa zamanda beni ara. Konuşmamız gerek... yüz yüze."

Tally mesajı bitirdi ve eşarby yine bileğine doladı. Shay, Ho ve Tachs –Kesiciler– büyük bir ortadan kaybolma numarası çekmişler, hiçbir mesaja yanıt vermemişlerdi. Muhtemelen Shay gizli ayini görüldüğü için surat asıyordu. Ama Tally Suçlulardan birinin onları bulup bu geceki kaçıştan bahsedeceklerini umuyordu.

Tally ile Zane, bütün akşamı herkesi hazır etmek için harcadılar. Suçlular eşyalarını toplamış, adanın çevresinde pozisyon almış, atölyeden Tally ile Zane'in serbest kaldığına dair işaret geldiğinde harekete geçmek üzere hazır bekliyorlardı.

Cam üfleyen kadın camı ısıtmayı bitirmişti. Parıldayan kütleyi fırından çıkarmış, uzun bir tüp kullanarak içine üflüyor, eriyik maddenin kabarak kıvrımlı bir şekil almasını sağlıyordu. Tally gönülsüzce manzaraya sırtını döndü ve ezicinin başına döndü.

“Ama ya güvenlik önlemleri?” diye itiraz ediyordu Fausto.

“Vücut ısımdan kurtulabilirim.”

“Nasıl?”

Zane şampanya kovasını tekmeledi. “Otuz saniye boyunca buzlu suda tutunca, elim bir metal kadar soğuk olur.”

“Evet, ama elin bir metal parçası *değil*,” diye bağırdı Tally. “Benimki de öyle. Sorun bu.”

“Bak Tally, ilk senin yapmanı istemiyorum.”

Tally başını iki yana salladı. “Ben *hiç* yapmayacağım Zane. Sen de öyle.”

“Tally haklı.” Fausto masadan yükselen metal dişlere bakıyor, onları üst yarıda çıkıntı yapan ikizleriyle karşılaştırıyordu. “Tasarımın harika, ama elini oraya sokmak delice. Hesabın bir santimetre yanlışsa ezici, kemiğe vuracak. Bunu atölye sınıfında anlatmışlardı. Şok dalgası kolun boyunca yayılır ve bulduğu her şeyi parçalar.”

“Hey, makine ıskalarsa beni yine onarırlar. Zaten ıskalamayacak. Senin için farklı bir kalıp bile yaptım Tally,” dedi Zane, bir başka hafıza kartını sallayarak. “Çünkü senin bilekliğinin daha küçük.”

“Yolunda gitmezse seni asla tedavi etmezler,” dedi Tally sessizce. “Şehir hastanesi bile dümdüz olmuş bir eli yeniden yapamaz.”

“Dümdüz olmuş *değil*,” dedi Fausto. “Kemiklerin sıvılaşacak Zane. Şok dalgaları onları *eritecek*.”

“Dinle Tally,” dedi Zane, uzanıp şampanya kovasındaki şişeyi alarak. “Bunu yapmayı ben de istemiyordum. Ama bu sabah kriz geçirdim, unuttun mu?” Tıpayı açtı.

“Ne geçirdin?” dedi Fausto.

Tally başını iki yana salladı. “Başka bir yol bulmalıyız.”

“Zaman yok,” dedi Zane, şişeden bir yudum alarak. “Ee, Fausto, yardım edecek misin?”

“Yardım mı?” diye sordu Tally.

Fausto yavaşça başını salladı. “Eziciyi çalıştırmak için iki el gerekiyor; kazayla elini makinenin içinde unutma diye, bir başka güvenlik önlemi. Tetikleri çekmek için ikimizden birine ihtiyacı var.” Fausto kollarını kavuşturdu. “Unut bunu.”

“Ben de yardım etmiyorum!” dedi Tally.

“Tally.” Zane iç çekti. “Bu gece şehirden ayrılmazsak o makinenin içine kafamı soksam da fark etmez artık. Bu baş ağrıları yaklaşık üç günde bir geliyor ve hepsi, bir öncekinden de şiddetli. Gitmek zorundayız.”

Fausto kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Zane ona döndü. “Bende bir sorun var Fausto. İşte bu yüzden bu gece gitmemiz lazım. Yeni Dumanlıların bana yardım edebileceğini düşünüyoruz.”

“Onlara neden ihtiyacın olsun ki? Sorunun ne?”

“Sorunum şu ki tedavi oldum.”

“Pardon?”

Zane derin bir nefes aldı. “Bazı haplar aldık, anlıyor musun...”

Tally inledi ve bir sınırı daha aşmakta olduklarını fark ederek sırtını döndü. İlk önce Shay, şimdi de Fausto. Tally, tedaviden bütün Suçluların haberinin olmasının ne kadar süreceğini merak etti. Bu, Tally ile Zane’in, ne tür risklere girmeleri gerekirse gereksin, şehirden kaçmalarını daha da gerekli kılacaktı.

Tally cam üfleyen kadını, gittikçe büyüyen bir mutsuzluk içinde izledi. Zane geçen ay başlarına gelenleri anlatırken –haplar, tedavi sayesinde zihinsel canlılıklarının

gittikçe artması ve Zane'in korkunç baş ağrıları- Fausto'nun şaşkınlığı azalmaya başlıyordu.

“Demek Shay sizin hakkınızda haklıydı!” dedi Fausto. “Bu yüzden bu kadar farklı oldunuz...”

Tally'ye hesap soran tek kişi Shay'di; ama tüm Suçlular değişiklikleri görmüş, ne olduğunu merak etmiş olmalıydı. Tally ile Zane'in sahip olduğu tuhaf, yeni canlılığı hepsi istiyordu. Artık Fausto, bir hapi yutmak kadar basit bir tedavi olduğunu bildiğine göre, belki eziciyi çalıştırma fikri eskisi kadar delice gelmiyordu ona.

Tally iç çekti. Belki de delice değildi. O sabah Zane'i hastaneye götürmekte gecikmiş, o kıymetli dakikalar boyunca dışarıda, yağmurda beklemiş, tek bir eh değil, Zane'in hayatını tehlikeye atmıştı.

Tally yutkundu. Fausto'nun kullandığı kelime neydi? Sıvılaştırmak mı?

Kadının elindeki cam nesne büyüyor, son derece narin ve parçalanırsa onarılması imkânsız görünen, üst üste binmiş kürelere dönüşüyordu. Kadın parlayan şekli dikkatle tutuyordu; bazı şeyler kırıldığında tekrar bir araya getirilemezdi.

Tally, David'in babası Az'ı düşündü. Dr. Cable, Az'ın anılarını silmeye çalıştığında, süreç onu öldürmüştü. Zihin, insan elinden daha da kırılıyordu ve hiçbirinin, Zane'in kafasının içinde neler olduğuna dair en ufak fikri yoktu.

Sol eline baktı, parmaklarını yavaşça gerdi. Elini ezicinin metal çenelerinin içine sokabilecek kadar cesur muydu? Belki...

“Yeni Dumanlıları bulabileceğimizden emin misin?” diyordu Fausto, Zane'e. “Onları bir süredir kimse görmedi sanıyordum.”

“Bu sabah karşılaştığımız çirkinler, geri döndüklerine dair işaretler olduğunu söyledi.”

“Ve onlar seni tedavi edebilir, öyle mi?”

O zaman Tally, Fausto’nun sesinde bir şey hissetti. Durumu kendi kendine, sesli olarak, yavaş yavaş, ama kesin bir biçimde anlamaya çalışıyordu ve sonunda eziciyi çalıştırmayı kabul edecekti. Aslında, korkunç bir yöntemle de olsa, son derece akla yakın geliyordu. Yabanda bir yerde Zane’in hastalığı için bir tedavi vardı ve onu o tedaviye yetiştiremezlerse Zane zaten ölmüş sayılırdı.

Bir eli riske atmak neydi ki?

Tally onlara döndü. “Ben yapacağım. Eziciyi ben çalıştıracam.”

Bir an için, şaşkınlığın yarattığı bir sessizlik içinde ona baktılar. Sonra Zane gülümsedi. “Güzel. Senin yapmanı tercih ederim.”

Tally yutkundu. “Neden?”

“Çünkü sana güveniyorum. Titremek istemem.”

Tally, gözlerinin dolmaması için çaba göstererek derin bir nefes aldı. “Sağ ol.”

Huzursuz edici bir sessizlik oldu.

“Emin misin Tally?” dedi Fausto sonunda. “Ben yapabildim.”

“Hayır. Ben yapmalıyım.”

“Eh, oyalanmanın anlamı yok.” Zane ceketini yere bıraktı. Bileğindeki eşarbi çözdü ve bilekliği örten eldiveni çıkardı. Çıplak sol eli, ezicinin karanlık kütesinin yanında küçük ve kırılgan görünüyordu. Zane elini yumruk yaparak kovaya soktu, buz gibi su vücut ısınıp alıp götürmeye başladığında irkildi. “Hazır ol Tally.”

Tally yerdeki sırt çantalarına baktı, göbek alıcısını taktığından emin olmak için karnını yokladı, atölyenin kenarındaki uçan-tahtaları bir kez daha kontrol etti; tahtaların altındaki teller ayrılmış, şehir ağıyla bağlantıları kesilmişti. Gitmeye hazırdılar.

Tally bilekliğine baktı. Zane'inki kırıldıktan sonra, iz sürücü sinyali kesilmiş olacaktı. Tally'ninkini hemen kırıp harekete geçmek gerekecekti. Şehrin kıyısına kadar bile uzun bir kaçış olacaktı.

İki düzine Suçlu, adanın dört bir yanında, yabana dağılmaya ve kovalayanları farklı yönlerle çekmeye hazır bir biçimde bekliyordu. Her birinde, özel bir renk karışımı –mor ve yeşil– içeren birer havai fişek vardı. Zane ile Tally özgür kalınca işareti yayacaklardı.

Özgür.

Tally, ezicinin kontrollerine baktı ve yutkundu. İki kol neşeli, parlak sarı plastikten yapılmıştı ve kumanda kolu biçimindeydi. İki kolda birer kalın tetik vardı. Onları kavradığında, her iki kol da tepeden geçen bir yörünge–altı uçağının gürlemesi gibi, öylesine duran makinenin gücüyle ellerinde ürperdiler.

Tally, tetikleri çektiğini hayal etmeye çalıştı, ama beceremedi. Ve itiraz da edemiyordu, tartışma zamanı geçmişti.

Zane, elini buz gibi suda, ona çok uzun gelen otuz saniye boyunca beklettikten sonra çıkardı.

“Metalin parçalanması ihtimaline karşı gözlerini kapat. Soğuk, metali kırılğan yapar,” dedi Zane normal bir sesle. Bu, Tally'nin artık bilekliğin ne duyduğunun önemli olmadığını anlamasını sağladı. Birileri onların neden bahsettiklerini anladığında, onlar bütün hızlarıyla Paslı Yıkımtıları'na doğru uçuyor olacaktı.

Zane bileğini masanın kenarına koydu ve gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Tamam. Yap şunu."

Tally derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu. Gözlerini kapattı ve, *tamam, yap şunu*, diye düşündü...

Ama parmakları Tally'ye itaat etmedi.

Zihni dönmeye başladı, yanlış gidebilecek her şey aklına üşüştü. Zane'i, sol kolu pelte olmuş halde hastaneye uçurduğunu, o anda, ne işler çevirdiklerini anlamış olan Özellerin içeri daldığını ve onları durdurduğunu hayal etti. Zane'in ölçümleri doğru yapıp yapmadığını, buzlu su yüzünden bilekliğin az da olsa daralmış olacağını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Tally bu düşünce üzerine durdu, belki de ona sorması gerekiyordu. Gözlerini açtı. Ezicinin sarı ışıklarının altında ıslak bileklik altın gibi parlıyordu.

"Tally... yap şunu!"

Soğuk, metali daraltırdı; ama sıcak... Tally atölyenin diğer yanında cam üfleyen kadına baktı. Kadın, gerçekleşecek üzere olan vahşi, korkunç şeyden habersiz ve mutluydu.

"Tally!" dedi Fausto usulca.

Sıcak, bilekliği genişletirdi...

Kadın kor kızıl camı ellerinde tutuyor, evirip çevirerek her yönden inceliyordu. *Eriyik camı nasıl tutuyordu?*

"Tally," dedi Fausto. "İstersen ben yaparım..."

"Dur biraz," dedi Tally, ellerini ezicinin kontrollerinden çekerek.

"Ne?" diye bağırdı Zane.

"Burada kalın." Tally, Fausto ve Zane'in itirazlarını duymazdan gelerek hafıza kartını ezicideki delikten çıkardı, koca torna tezgâhlarının ve fırınların yanından koşarak geçip atol-

yenin diğer yanına gitti. O yaklaşınca kadın sakın sakın başını kaldırdı, orta-güzel dinginliğiyle gülümsedi.

“Merhaba hayatım.”

“Merhaba. Bu çok güzel,” dedi Tally.

Kadın şimdi daha içten gülümsemişti. “Teşekkür ederim.”

Tally artık kadının ellerini görebiliyordu. Parlak, kırmızı ışıktaki gümüş rengi parlıyorlardı. “Eldiven takıyorsun, değil mi?”

Kadın güldü. “Elbette! O fırının içi oldukça sıcak, biliyorsun.”

“Böylece ısıyı hissedemiyor musun?”

“Bu eldivenleri taktığımda, hayır. Sanırım bu malzeme atmosferden geçen mekikler için icat edilmiş. İki bin derecelik bir sıcaklığı yüzeyinden yansıtabiliyor.”

Tally başını salladı. “Ve gerçekten inceler, değil mi? Oda-
nın karşısından baktığımda, elinde eldiven olduğunu anlamadım.”

“Bu doğru.” Kadın mutlulukla başını salladı. “Eldivenin içinden camın dokusunu hissedebiliyorsun.”

“Vay!” Tally şirin şirin gülümsedi. Şimdi, eldivenlerin bilekliklerin altına sığabileceğini görebiliyordu. “Bu eldivenlerden nerede bulabilirim?”

Kadın dolabı işaret etti. Tally dolabı açtı ve içinde düzine-
lerce eldiven olduğunu gördü. Yansıtıcı malzemeleri taze kar
gibi ısıldıyordu. İki tanesini aldı. “Hepsi aynı boy mu?”

“Evet. Esnek oldukları için her ele uyuyorlar ve dirseklere
kadar çıkıyorlar,” dedi kadın. “Yalnız, bir kez kullandıktan
sonra atmayı unutma. İkinci sefer kullanıldıklarında fazla işe
yaramıyorlar.”

“Sorun değil.” Tally eldivenleri sıkı sıkı tutarak d6nd6. Tetikleri çekmeyeceğini, ezicinin Zane’in elini kapmayacağını fark edince rahatlamıştı. Zihni tıkır tıkır işliyor, yeni ve daha iyi bir plan oluşturuyordu. şehrin kıyısına kadar g6t6rebilecekleri g6l6 bir ısıtıcıyı nereden bulabileceklerini biliyordu.

“Bir saniye Tally,” dedi kadın, sesinde huzursuz bir tınıyla.

Tally, kadının onu tanıdığını anlayınca olduğu yere ivilendi. Elbette, haberleri izleyen herkes Tally Youngblood’ın y6z6n6 tanıyordu artık. Eldivenlere ihtiyaç duyması için masum bir neden bulmak için zihnini alt6st etti, ama aklına gelen nedenlerin hiçbiri inandırıcı değildi. “Mm, evet?”

“İki tane sol eldiven aldın.” Kadın g6ld6. “Nasıl bir numara planlıyorsan, pek faydalı değil.”

Tally umursamadan k6staha g6l6msedi. *Sen 6yle sanıyorsun.* Ama dolaba d6nd6 ve iki tane de sağ eldiven aldı. İki eli de korumanın bir zararı dokunmazdı. “Yardımanın için teşekk6r ederim,” dedi.

“Sorun değil.” Kadın ona g6zel bir g6l6msemi bahşetti, sonra d6nd6 ve yine cam parçasının kıvrımlarına bakmaya başladı. “Dikkatli ol, yeter.”

“Endişelenme,” dedi Tally. “Ben her zaman dikkatliyim.”

REHİN

“Şaka mı yapıyorsun? Gecenin bir yarısı nereden bulacağız?” diye sordu Fausto.

“Bulamayız. Bu yüzden rehin almak zorundayız.” Tally sırt çantasını omuzladı ve tahtasının onu izlemesi için parmağını şıklattı. “Aslında, birkaç tane almalıyız. O yolu seçen ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi.”

“Rehin almak mı?” dedi Zane, koluna tekrar sardığı eşarabı kontrol ederek. “Çalmak mı demek istiyorsun?”

“Hayır, kibarca isteyeceğiz.” Tally sırttı. “Unutma Zane, biz Suçlularız. Ünlüyüz. Beni izle.”

Atölyenin dışında, tahtasına atladı ve adanın ortasına yöneldi. Parti kuleleri her zaman paraşütlerle, sıcak hava balonlarıyla, havai fişeklerle çevrili olurdu. Diğer ikisi onu izlemek üzere kendi tahtalarına çıktılar. “Sen diğer Suçlulara haber ver,” diye bağırdı Tally, Fausto’ya. “Onlara, planların değiştiğini söyle.”

Fausto onay için Zane’e baktı, sonra başını salladı. Ezici planının yerini daha az şiddet dolu bir plan aldığı için rahatlamıştı. “Kaç kişiyle gitmek istiyorsun?”

“Dokuz ya da on,” dedi Tally. “Yüksekten korkmayan birileri olsun. Diğerleri, planlandığı gibi uçan-tahtayla gidebilir.

Yirmi dakika içinde hazır oluruz. Şehir merkezinde buluşuruz.”

“Orada olacağım,” dedi Fausto ve gece göğüne doğru yöneldi.

Tally, Zane’e döndü. “Sen iyi misin?”

Zane, eldivenli elinin parmaklarını yavaşça gererek başını salladı. “İyi olacağım. Ama kendime gelmem için bir saniye ver.”

Tally, tahtasını Zane’inkine yaklaştırdı ve eldivensiz elini tuttu. “Yapmak istediğin şey cesurcaydı.”

Zane başını iki yana salladı. “Sanırım aptalcaydı.”

“Evet, belki. Ama atölyeye gitmeseydik, bu fikir aklıma gelmezdi.”

Zane gülümsedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse aklına geldiği için çok memnunum.” Yine sinirli sinirli elini gererek ileriye işaret etti. “Orada iki tane var.”

Tally onun gösterdiği yere baktı ve iki sıcak hava balonunun bir parti kulesinin üzerinde kocaman, kel kafalar gibi süzüldüğünü gördü. Onları yerinde tutan halatlar, güvenli havai fişeklerin titrek ışıklarını yansıtıyordu.

“Mükemmel,” dedi.

“Tek bir sorun var,” dedi Zane. “Uçan-tahtalarla o kadar yükseğe nasıl çıkacağız?”

Tally bir an düşündü. “Büyük dikkatle.”

Tally’nin hiç tırmanmadığı kadar yükseğe tırmandılar, parti kulesi boyunca ağır ağır yükseldiler; beton duvara uzansalar dokunabilirlerdi. Binanın içindeki metal, tahtanın kaldırıcılarını çalıştırmaya ancak yetecek kadar itme gücü sağlıyordu. Tally ayaklarının altında huzursuz edici bir tit-

reme hissediyordu. Tıpkı, minikken en yüksek trampelin en ucunda durduğu zaman hissettiği gibi. Ağır ağır geçen bir dakikadan sonra, balonlardan birinin kuleye bağlandığı yere ulaşılar. Tally çıplak eliyle kabloya dokundu, onun yağmur-la kayganlaşmış bağlantılarını hissetti. “Sorun yok. Metalden yapılmış.”

“Evet, ama yeterince metal var mı?” diye sordu Zane.

Tally omuzlarını silkti.

Zane gözlerini devirdi. “Bir de benim planımın riskli olduğunu düşündün. Tamam, ben aptal görünümlü olanı alacağım.” Kulenin çevresinde kayarak esintiyle oynayan diğer balona doğru yöneldi. O balonun, iki çıkık kulağı ve pembe naylona boyanmış iki kocaman gözüyle dev bir domuz kafası şeklinde olduğunu gören Tally sırtıttı.

En azından kendi balonu normal renklere sahipti: Yansıtıcı bir gümüş rengi vardı ve tam ortasından mavi bir şerit geçiyordu. Balonun sepetinden, şampanya mantarının açılırken çıkardığı, yanlış anlaşılması imkânsız ses geldi ve ardından kahkahalar... Çok uzakta değildi, ama oraya çıkmak tehlikeli olacaktı.

Bakışlarını kablonun üzerinde gezdirdi. Önce aşağı sarıyor, sonra yükselerek sepete bağlanıyordu. Kıvrımlı kablo Tally’nin aklına Paslı Yıkıntıları’ndaki macera trenini getirdi. Elbette, tren raylarında daha fazla metal vardı, sanki tam da uçan-tahta için tasarlanmıştı. Bu ince zincir, tahtanın manyetik kaldırıcılarının tutunabileceği bir şey sağlamayacaktı.

Ve macera treninin aksine, kablo devamlı hareket halindeydi; balon, içindeki havanın sıcaklığı düştükçe, yavaş yavaş alçalıyordu. Ama Tally, ocağı yakıldığında balonun aniden yukarı fırlayacağını, kablonun gerileceğini biliyordu. Ancak

Baloncular burada oyalanmaktan sıkılabilir, gece gezisine çıkmaya karar verebilir, kabloyu atıp Tally ile yer arasında hiçbir şey bırakmayabilirlerdi.

Zane haklıydı: Balon bulmanın en iyi yolu bu değildi, ama başka balonlar aramak ya da sepetteki Baloncuların sıkılıp inmeye karar vermelerini beklemek için zaman yoktu. Paslı Yıkıntıları'na şafaktan önce varmak istiyorlarsa, bir an önce kaçmaya başlamalıydı. Belki bu yeni plan işlerken, biri Shay'i bulabilirdi.

Tally kule duvarında daha da yükseğe tırmandı, kablonun halkası tahtanın altına, tam ortaya gelene kadar yükseldi. Parti kulesinden uzaklaştı ve ince bir ip üzerinde yürüyen cambaz gibi, uçan-tahtasını kabloun üzerinde dengeleyerek açıklığın üzerinde süzöldü.

Ağır ağır ilerledi. Kaldırıcılar geriliyor, titriyor, görünmez manyetik parmakları zinciri ittiriyordu. Birkaç kez tahta, halkalara sürtündü ve Tally ürperdi. Ağırlığı sıcak havayla yer çekimi arasındaki hassas dengeyi bozduğunda, balounun az da olsa alçaldığını gördü.

Tally, yarı yola gelene kadar indi, sonra balona doğru tırmanmaya başladı. Parti kulesinden uzaklaştıkça tahtası daha da fazla titriyordu, öyle ki, Tally kaldırıcıların dayanamayıp onu elli metre yüksekten yere düşüreceğini düşünmeye başladı. Bu yükseklikten düşerse, düşüş bilezikleri atlama yeğinden çok daha beter olurdu; bileklerinden tutup çektiklerinde muhtemelen omzu çıkardı.

Elbette, ezicinin yapacağı şeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değildi.

Ama kaldırıcılar dayanıyordu: Tahta yükselmeye devam etti, balounun sepetine doğru tırmandı. Tally arkasındaki parti

kulesinin balkonundan bağırlar duydu ve Zane'le ikisinin birileri tarafından görüldüğünü anladı. Bu ne tür bir oyundu?

Sepetin kenarında bir yüz belirdi ve şaşkın şaşkın aşağıya baktı.

“Hey, bakın! Biri geliyor!”

“Ne? Nasıl?”

Balondaki diğer üç güzel kenara çekilip Tally'ye baktılar. Ağırlıklarını tek bir yana vermeleri, kablonun sallanmasına sebep oldu. Tahtası ayaklarının altında tehlikeli bir biçimde sallanınca Tally bir küfür salladı.

“Olduğunuz yerde kalın!” diye bağırdı. “Yakıcının zincirini de çekmeyin!” Verdiği emirler şaşkın bir sessizlik yaratmıştı, ama en azından kıpırdanmayı bıraktılar.

Bir süre sonra, Tally'nin ürperen tahtası sepete oldukça yaklaşmıştı. Tally dizlerini kırdı ve sıçradı, mide bulandırıcı bir an boyunca serbest düşüşe geçti, sonra hasır korkuluğa tutundu. Uzanan eller onu yukarı çekti ve Tally sepetin içinde, gözlerini iri iri açmış dört Baloncu ile yüz yüze geldi. Ağırlığından kurtulan tahta arkasından yükseldi ve Tally onu içeri çekti.

“Vay! Bunu nasıl yaptın?”

“Uçan-tahtaların bu kadar yükseğe çıkabildiğini bilmiyordum!”

“Hey, sen Tally Youngblood'sın!”

“Başka kim olabilir?” Tally sırtıttı ve kenardan eğildi. Onun ve tahtasının ağırlığıyla balon ağır ağır iniyor, yer gittikçe yaklaşıyordu. “Şimdi, umarım bu şeyi indirmeme aldırmaazsınız. Ben ve arkadaşlarım küçük bir geziye çıkmalıyız.”

Balon, Garbo Malikânesi'nin önündeki çimenliğe indiginde, Fausto önderliğindeki bir grup Suçlu, uçan-tahtalar üzerinde gelmişti. Tally, Zane'in pembe kulaklı balonunun gelip yakma konduğunu, sıçrayarak yerleştiğini gördü.

"Henüz inmeyin!" dedi, rehin aldığı Balonculara. "Bu şeyin boşalıp havaya fırlamasını istemeyiz." Peris ile Fausto gelip sepete tırmanırken Baloncular beklediler.

"Kaç kişi alır Tally?" dedi Fausto.

Sepet hasırdan yapılmıştı. Tally elini hasır örgünün üzerinde dolaşırdı. Sağlam, hafif ve esnek bir şey istediğinizde hasır, hâlâ en iyi malzemeydi. "Her birine dörder kişi alalım."

Balonculardan biri, "Ee, ne yapıyorsunuz?" diye sorma cesaretini buldu.

"Bekle de gör," dedi Tally. "Haberler için sizinle röportaj yaptıklarında, her şeyi özgürce anlatın."

Ünlü olacaklarını fark eden dört Baloncu iri iri açılmış gözlerle ona baktılar.

"Ama bir saat kadar sessiz kalın. Yoksa küçük numaramız işe yaramaz ve eğlenceli bir hikâye olmaz."

İtaatkârca başlarını salladılar.

"Kabloyu nasıl çözüyorsunuz?" diye sordu Tally, tüm balona binme planlarına rağmen, şimdiye dek hiç binmediğini hatırlayarak.

"Kablo atmak için bu zinciri çekiyorsun," diye yanıt verdi Balonculardan biri. "Ve bir uçan-aracın gelip seni almasını istiyorsan şu düğmeye basıyorsun."

Tally gülümsedi. İhtiyaç duymayacakları tek özellik buydu.

Onun yüzündeki ifadeyi gören Balonculardan biri, "Hey," dedi, "gerçekten uzak bir yere gidiyorsunuz, değil mi?"

Tally, söyleyeceği şeyin haberlerde çıkacağını, sonra çirkin ve yeni-güzel nesilleri boyunca ağızdan ağza yayılacağını bilerek bir an duraksadı. Gerçeği söyleme riskine girmeye değine karar verdi. Bu dördü, isimlerinin Suçlu ünlülerle bir arada anılması şansını kaybetmek istemezdi, bu yüzden plan gerçekleşmeden yetkililerle konuşmazlardı.

“Yeni Duman’a gidiyoruz,” dedi Tally berrak, alçak bir sesle. Ona inanmayarak baktılar.

Sen bunu kemiredur, Dr. Cable, diye düşündü Tally mutluluk içinde.

Sepet sallandı ve Tally döndüğü zaman Zane’in içeri atlamış olduğunu gördü. “Size katılmama izin verir misiniz? Benim sepetimde dört kişi var,” dedi. “Bir başka grup da üçüncü bir balona el koyuyor.”

“Kalanlar bizim işaretimiz üzerine yola çıkmaya hazır,” dedi Fausto.

Tally başını salladı. O ve Zane balonla kaçtığı sürece, diğerlerinin nasıl gittiği önemli değildi. Kafasını kaldırıp başlarının üzerine sarkan yakıcıya baktı. Makine boşta çalışan jet motoru gibi mırıldanıyor, balondaki havayı tekrar ısıtmayı bekliyordu. Tally, yakıcının bileklikleri genişletmeye ya da en azından içlerindeki vericilere zarar vermeye yetecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

Ateşe dayanıklı eldivenleri cebinden çıkardı ve bir çiftini Zane’e uzattı.

“Çok daha iyi bir plan Tally,” dedi Zane, boş duran yakıcıya bakarak. “Uçabilen bir fırın. Serbest kaldığımızda şehrin kıyısına varmış olacağız.”

Tally ona gülümsedi, sonra Balonculara dönerek konuştu. “Pekâlâ, millet. Artık inebilirsiniz. Yardımınız için teşekkür-

ler. En az bir saat boyunca bundan kimseye bahsetmemeniz gerektiğini unutmayın.”

Baloncular başlarını salladılar ve teker teker sepetten aşağı atladılar, hafifleyip esintiyle sabırsızca sıçrayan sepete yer açmak için birkaç metre gerilediler.

“Hazır mısınız?” diye sordu Tally, domuz suratlı balona. İçindeki Suçlular başparmaklarını kaldırdılar. Biraz ötede üçüncü balon da iniyordu; yakında havalanırlardı. Ne kadar çok serseri balon olursa, o kadar iyiydi. Atladıklarında hepsi arabirim yüzüklerini sepetlerde bırakırsa güvenlik görevlileri meşgul bir gece geçireceklerdi.

“Hepimiz hazırız,” dedi Zane hafifçe. “Gidelim.”

Tally ufku taradı –Garbo Malikânesi’ne, parti kulelerine, Yeni–Güzel Şehri’nin ışıklarına baktı– tüm çirkin hayatı boyunca ulaşmaya can attığı dünyaya. Şehri bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

Elbette, Shay haber almamışsa Tally’nin dönmesi gerekecekti. Kendini kesmesi yalnızca tedavi olmak için gösterdiği bir çabaydı. Shay ondan nefret etse de, etmese de Tally’nin onu sonsuza dek geride bırakması imkânsızdı.

“Tamam, gidelim,” dedi, sonra fısıldadı, “özür dilerim Shay. Seni almak için döneceğim.”

Uzanıp yükselme zincirini çekti. Yakıcı gürleyerek parladı, tepelerinden kavurucu bir sıcaklık geçti, başlarının üstündeki balon şişmeye başladı.

“Hey!” diye bağırdı Peris. “Buradan gidiyoruz!”

Fausto bir tezahürat kopardı ve kabloyu attı, kablonun ağırlığından kurtulan sepet sallandı.

Tally, Zane ile göz göze geldi. Şimdi hızla yükseliyor, parti kulesinin tepesinin yanından geçiyorlardı. Balkondaki bir düzine güzel, sarhoş sarhoş el salladı onlara.

“Gerçekten gidiyorum,” dedi Zane yumuşak bir sesle. “Sonunda.”

Tally sırtıttı. Bu sefer Zane vazgeçemeyecekti. Tally ona izin vermeyecekti.

Balon, parti kulesini çabucak geride bıraktı ve Yeni-Güzel Şehri’nin tüm binalarından daha yükseğe ırmandı. Tally, ırmağın çepeçevre gümüş şeridini, Çirkinköy’ün karanlığını ve banliyölerin her yöne dağılmış donuk ışıklarını görebiliyordu. Kısa süre sonra, denizi görecek kadar yükseleceklerdi.

Yükselme zincirini bıraktı ve yakıcı sustu. Fazla yükselmek istemiyorlardı. Balonlar güvenlik görevlilerinin uçan-araçlarından kaçabilecek kadar hızlı değildi; bunun için tahtalara ihtiyaçları olacaktı. Kısa süre sonra aşağı atlamaları, uçan-tahtaları şehrin manyetik ağma tutunup onları yakalayanaya kadar serbest düşüşe geçmeleri gerekecekti.

Atlama yeleğiyle düşmek kadar basit değildi, ama Tally çok da tehlikeli olmadığını umuyordu. Aşağıya bakarak başını iki yana salladı ve iç çekti. Bazen hayatı her seferinde daha yüksekte düşmekten ibaretmiş gibi geliyordu.

Tally şimdi rüzgârın onları hızla sürüklediğini, balonu denizden uzağa doğru ittiğini görebiliyordu, ama tuhaf bir biçimde, çevrelerindeki hava kıpırtısız gibiydi. Elbette, balonun hava akımlarıyla birlikte hareket ediyordu, bu yüzden kendisi kıpırdamadan yerinde duruyormuş ve dünya altından kayıp gidiyormuş gibi geliyordu.

Paslı Yıkıntıları arkalarında uzaklaşıyordu, ama şehrin çevresi ırmaklarla, ırmak yatakları ise uçan-tahtaları destekleyecek mineral tortularıyla doluydu. Suçlular farklı farklı yönlere gitmeyi planlamıştı; rüzgâr onları nereye götürürse götürsün yıkıntılara nasıl döneceklerini hepsi biliyordu.

Tally ceketini, düşüş bileziklerini ve eldivenlerini sepetin zeminine bıraktı. Parıldayan yakıcı hâlâ ısı yaydığı için Tally fazla üşümüyordu. Sıcağa dayanıklı eldivenleri taktı, sol teki ni bilekliğinin altından geçirdi; dirseğinin üzerine, neredeyse koltuk altına kadar çekti. Zane de karşısında hazırlanıyordu.

Şimdi, bileklikleri alevlere uzatma zamanıydı.

Başını kaldırıp baktı. Yakıcı, sepete sekiz kollu bir çerçeveyle bağlanmıştı ve üstlerinde dev, metal bir örümcek gibi yayılıyordu. Tally bir ayağını korkuluğa dayadı ve yakıcının çerçevesine sıkı sıkı tutunarak kendini yukarı çekti. Tehlikeli bir biçimde tünemişken aşağıdan geçen şehre baktı ve balonun ani bir rüzgârla sallanmayacağını umdu.

Derin bir nefes aldı. “Fausto, işaret.”

Fausto başını salladı ve havai fişegini yaktı. Fişek tıslayarak, yeşil–mor alevler tükürmeye başladı. Tally işaretin yakındaki Suçlular tarafından tekrarlanmasını, sonra renkli ışıkların adaya yayılmasını izledi. Artık geri dönüş yoktu.

“Tamam, Zane,” dedi. “Bu şeyleri çıkaralım.”

YAKICI

Yakıcının dört ağız Tally'nin yüzünden ancak bir metre uzaktaydı ve hâlâ parladığı için soğuk gece havasını ısıtıyordu. Tally uzanıp bir tanesine çekinerek dokundu. Atölyedeki kadın doğruyu söylemişti. Tally ısıya dayanıklı kumaşın üzerinden yakıcıdaki çıkıntıları kaynak yerindeki birkaç kabartıyı hissedebiliyordu. Ama ısıyı hiç hissetmiyordu; yakıcı sıcak ya da soğuk değildi... Hiç ısı farklılığı yoktu. Gizemli bir histi; sanki elini, sıcaklığı vücut sıcaklığına eşit bir suya sokmuştu.

Yakıcının diğer yanına tırmanmış olan Zane'e baktı. "Bu şeyler gerçekten işe yarıyor Zane. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Zane, ikna olmamış gibi, kendi eldivenli sol eline baktı. "İki bin derece mi demiştin?"

"Evet." Gecenin bir yarısı cam üfleyen bir orta-güzel sanatçının ağzından çıkan her istatistiğe inanmak ne kadar doğruysa, bu da o kadar doğrudu. "İlk önce ben deneyeyim," diye önerdi.

"Hayatta olmaz. Birlikte yapacağız."

"Dramatize etme." Tally, Fausto'ya baktı. Yüzü, Zane'in elini ezicinin içine uzattığı zamanki kadar solgundu. "Ben işaret verince yakıcının ipini mümkün olduğunca kısa çek."

“Dur biraz!” dedi Peris. “Siz ne yapıyorsunuz?”

Tally, kimsenin Peris’e planı anlatmamış olduğunu fark etti. Peris ona kafası iyice karışmış gibi bakıyordu. Eh, şu anda açıklama yapmak için zaman yoktu. “Endişelenme, eldivenlerimiz var,” dedi Tally ve sol elini yakıcının üzerine koydu.

“Eldiven mi?” dedi Peris.

“Evet... özel eldivenler. Çek bakalım Fausto!” diye bağırdı Tally.

Bir sıcak dalgası çarptı, yakıcının masmavi alevi kör ediciydi. Tally gözlerini sıkı sıkı yumdu, cehennem alevi yüzünün derisine çöl rüzgârı gibi geldi. Başını yakıcı çerçevesinin altına eğdi ve Peris’in dudaklarının arasından çıkan dehşet çığlığını duydu.

Yarım saniye sonra, yakıcı durdu.

Tally gözlerini açtığı anda, gözlerinin önünde sarı benekler yüzdü. Ama parmakları esniyordu ve hâlâ sağlamdı.

“Hiçbir şey olmadı!” diye bağırdı. Gözlerini kırıştıtarak dans eden sarı beneklerden kurtuldu ve bilekliğin metalinin birazcık parladığını gördü. Ama daha büyük görünmüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Peris. Fausto sessiz olmasını söyledi.

“Tamam,” dedi Zane, elini yakıcının altına uzatarak. “Çabuk olalım. Artık bir şeyler peşinde olduğumuzu biliyorlardır.”

Tally başını salladı. Bileklik, kavurucu alevi hissetmiş olmalıydı. Tıpkı Dr. Cable’ın Duman yolculuğundan önce Tally’ye verdiği kolye gibi, muhtemelen zarar gördüğünde bir tür sinyal verecek şekilde tasarlanmıştı. Soğuk gece havasından bir nefes çekti, elini tekrar yakıcının üzerine koydu ve başını eğdi. “Tamam Fausto. Ben dur diyene kadar yak!”

Tally'nin üzerinden kavurucu bir sıcak dalgası daha geçti. Peris ona bakakalmıştı, dehşet dolu ifadesi yoğun ateş altında şeytani görünüyordu. Tally bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kaldı. Üstlerinde, balon şişmeye başladı ve aşırı ısınmış hava yüzünden yükseldiler. Sepet sallandı, Tally'nin yakıcının çerçevesini kavramış olan elini zorladı.

Cehennem ateşinden en çok etkilenen yer, yalnızca tişörtünün kapladığı sol omzuydu. Eldivenin koruduğu kısmın ilerisi, gerçekten kötü bir güneş yanığına maruz kalmış gibi kaşınıyordu. Amansız sıcak yüzünden sırtından ter akıyordu.

Tuhaf bir biçimde, fırının ısını en az hisseden yerleri eldivenli elleriydi, hatta ateşin tam ortasında duran sol eli. Alevlerin gizlediği bilekliğın kızardığını, sonra beyazladığını... yavaş yavaş genişlediğini hayal etti.

Hiç kesintisizmiş gibi süren bir dakikadan sonra bağırdı, "Tamam, dur!"

Yakıcı durdu ve Tally'nin çevresindeki hava hemen soğudu, gece aniden geri döndü. Tally, ayaklarını sepetin korkulugundan kaldırmadan, çöktüğü yerden doğruldu ve gözlerini kırıştırdı. Öfkeli alevler söndükten sonra ortalığın bu kadar sessiz ve kıpırtısız oluşuna şaşırmıştı.

Sinir uçları ne derse desin kararmış, kavrulmuş bir kol bulmayı bekleyerek elini yakıcıdan çekti. Ama beş parmağı da önünde kıpırdanıyordu. Bileklik kor beyaz parlıyordu, kenarında büyüleyici mavi benekler yüzüyordu. Tally'nin burnuna erimiş metal kokusu geldi.

"Çabuk, Tally!" diye bağırdı Zane, sepetin içine atlayarak. Kendi bilekliğini çekiştirmeye başladı. "Bileklikler soğumadan."

Tally korkuluktan atladı ve kendi bilekliğini çekiştirmeye başladı, ikisi için de birer çift eldiven getirdiğine sevinmiş-

ti. Bileklik kolundan aşağı kaydı, ama her zamanki yerinde takılıp kaldı. Tally gözlerini kısarak ısıldayan bilekliğe baktı ve genişleyip genişlemediğini görmeye çalıştı. Bileklik daha büyük gibiydi, ama belki de ısıya dayanıklı eldiven Tally'nin sandığından daha kalındı ve bu da bilekliğin genişlemesini anlamlı kılıyordu.

Tally sol elinin parmaklarını bir araya getirerek tekrar çekti; bileklik bir santimetre daha kaydı. Metal halkadan hâlâ ısı yayılıyordu, ama yavaş yavaş donuk kırmızıya dönüşüyor, ışığı soluyordu... Soğudukça Tally'nin elinin çevresinde büzülür, bileğini ezer miydi?

Tally dişlerini sıktı ve bir kez daha, tüm gücüyle çekti... ve bileklik kayıp çıktı; köz gibi, sepetin zeminine düştü.

“Evet!” Sonunda kurtulmuştu.

Tally başını kaldırıp diğerlerine baktı. Zane hâlâ çabalıyordu. Fausto ile Peris, Tally'nin buharlar saçıp tıslayarak sepetin zemininde yuvarlanan kızgın bilekliğinden kaçmak için sırıyorlardı. “Başardım,” dedi Tally usulca. “Çıktı.”

“Eh, benimki çıkmadı,” diye homurdandı Zane. Onun bilekliği, bileğinin en kalın yerine takılmıştı ve parıltısı solarak donuk kırmızıya dönüşüyordu. Zane bir küfür salladı ve sepetin korkuluğuna çıktı. “Bir daha yak.”

Fausto başını salladı ve yakıcıyı bir kez daha, uzun uzun yaktı.

Tally yüzünü sıcaktan çevirdi, şehre bakarak gözlerinin önündeki beneklerden kurtulmaya çalıştı. Yeşil kuşağı geçmişler, banliyölerin üzerine gelmişlerdi. Iş ışıklarının sanayi turuncusu ile benek benek fabrika kuşağının yaklaştığını görebiliyordu. Onun da ötesinde, şehrin kıyısını işaretleyen mutlak karanlık vardı.

Bir an önce atlamaları gerekiyordu. Birkaç dakika sonra şehrin altındaki metal ağı geçeceklerdi. Ağ olmazsa uçan-tahtaları çalışmaz, hatta düşüşlerini de durdurmazdı ve balondan atlamak yerine onu düşürmek zorunda kalırlardı.

Tally şişmiş balona baktı ve yükselmeye devam eden balonun aşağı inmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Belki daha hızlı inmek için balonu bir şekilde yırtarlarsa... ama yırtık bir balonun düşüşü ne kadar sert olurdu? Çalışan uçan-tahtaları olmadan, dördü bir ırmağa varana kadar yürümek zorunda kalır, güvenlik görevlilerine sönmüş balonu bulmaları ve iz sürmeleri için bol bol zaman verirlerdi.

“Hadi, Zane!” dedi Tally. “Acele etmemiz gerek!”

“Acele ediyorum! Tamam mı?”

“Bu koku ne?” dedi Fausto.

“Ne?” Tally sepetin içinde geriledi ve sıcak havayı kokladı. Bir şey yanıyordu.

ŞEHRİN KIYISI

“Yanıyoruz!” diye bağırdı Fausto. Geriye sıçradı ve yakıcının zincirini bırakıp sepetin zeminine baktı.

Tally o zaman kokuyu aldı; yanık hasır, tıpkı kamp ateşinin üzerine atılan otlar gibi kokuyordu. Ayaklarının altında bir yerde, Tally’nin kor kızıl bilekliği hasır sepeti yakmıştı.

Korkuluğun üzerine tünemiş olan Zane’e baktı; diğerlerinin panik dolu haykırışlarını duymazdan geliyor, parıldayan bileziğini sertçe çekiyordu. Peris ile Fausto ortalıklarda dolaşarak duruyor, kokunun kaynağını bulmaya çalışıyordu.

“Sakin olun!” dedi Tally. “Ne zaman istersek atlarız!”

“Ben atlayamam! Daha değil,” diye bağırdı Zane, bileklikle uğraşarak. Peris, uçan-tahtasını almaya tenezzül etmeden balondan atlayıverecekmiş gibi görünüyordu. Sonunda Tally’nin gözleri yakıcının parıltısının etkisinden kurtulmaya başlamıştı. Ayaklarına baktı. Orada, Baloncuların bıraktığı bir şişe vardı. Eldivenli eliyle şişeye uzandı; doluydu.

“Durun çocuklar,” dedi ve deneyimli bir hareketle folyoyu çıkardı, iki başparmağını mantarın altına yerleştirdi. Mantarı çıkardı ve karanlık boşluğa uçmasını seyretti. “Her şey kontrol altında.”

Şişeden köpükler çıktı ve Tally başparmağını şişenin ağzına kapattı. Şişeyi çalkadı ve sepetin zeminine köpükler saçıldı. Sönen alevlerden öfkeli bir cızırtı geldi.

“Başardım!” diye bağırdı Zane o anda. Bilekliği düştü ve Tally’nin ayaklarının altına yuvarlandı. Tally sakın sakın, şişenin kalanını bilekliğin üzerine boca etti. Çevresinde yükselen erimiş metal kokusuna, tuhaf bir tatlı koku karışmıştı; kaynayan şampanyanın kokusu.

Zane hayretle serbest kalan sol eline bakıyordu hâlâ. Isıya dayanıklı eldivenleri çıkardı ve sepetin kenarından aşağı fırlattı. “İşe yaradı!” dedi ve Tally’yi kollarına aldı.

Tally kahkaha atarak, şişenin yere düşmesine izin verdi ve kendi eldivenlerini çıkardı. “Bunu daha sonra yaparız. Buradan gidelim.”

“Tamam.” Zane tahtasını sepetin korkuluğunda dengeledi ve aşağıya baktı. “Lanet olsun, uzun bir düşüş olacak.”

Fausto sarkan bir ipi çekiştirdi. “Biraz sıcak hava boşaltayım, belki az da olsa alçalabiliriz.”

“Zaman yok,” diye bağırdı Tally. “Neredeyse şehrin kıyısına geldik. Ayrı düşersek yıkıntılardaki en yüksek binada buluşalım. Unutmayın: Düşerken tahtanızı bırakmayın!”

Hepsi, küçük mekânda çarpışarak sırt çantalarını omuzladılar, Zane ile Tally ceketlerini giyip düşüş bileziklerini taktılar. Fausto arabirim yüzüğünü çıkardı ve sepetin zeminine attı, tahtasını kapı ve bağırarak dışarı atladı. Fausto’nun ağırlığından kurtulan balon fırladı.

Zane hazır olduğunda döndü ve Tally’yi öptü. “Başardık Tally. Özgürüz!”

Sonunda burada, şehrin kıyısında, özgürlüğün eşiğinde oldukları düşüncesiyle başı dönen Tally, Zane’in gözlerinin içine baktı. “Evet. Başardık.”

"Aşağıda görüşürüz." Zane omzunun üzerinden uzak yüzüne baktı, sonra Tally'ye döndü. "Seni seviyorum."

"Aşağıda görüşür..." diye başladı Tally, ama kekeleyerek sustu. Bir an Zane'in söylediklerini zihninde tekrarlaması gerekmişti. Sonunda, "Ah... Ben de," demeyi başardı.

Zane güldü, sonra bağırarak korkuluğun üzerinden devrildi. Zane'in de atlamasının ardından iki yolcusuyla kalan sepet sallandı.

Zane'in beklenmedik sözleriyle bir anlığına şaşkına uğrayan Tally, gözlerini kırptırdı. Ama zihni açılsın diye başını iki yana salladı. Güzel-zihinli olmanın zamanı değildi; hemen atlaması gerekiyordu.

Sırt çantasının kayışlarını çekip sıkılaştırdı, uçan-tahtasını korkuluğun üzerine çıkardı. "Acele et!" diye bağırды Peris'e.

Peris oracıkta durmuş, kenardan aşağı bakıyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye bağırды Tally.

Peris başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Tahtan, düşüşünü durduracak, tek yapman gereken tutunmak!" diye bağırды Tally. "Atla gitsin! Kalanını yer çekimi halleder!"

"Düşüş değil Tally," dedi Peris. Tally'ye döndü. "Ben gitmek istemiyorum."

"Ne?"

"Şhirden ayrılmak istemiyorum."

"Ama kaç zamandır bunu bekliyorduk!"

"Ben beklemiyordum." Peris omuzlarını silkti. "Suçlu olmak, eğlenmek falan hoşuma gidiyordu, ama bu kadar ileri gideceğimizi hiç düşünmemiştim. Yani, evden sonsuza dek ayrılmak falan?"

"Peris..."

“Senin şehir dışına daha önce de gittiğini biliyorum, senin ve Shay’in. Zane ve Fausto da hep kaçmaktan bahsedip duruyordu. Ama ben sizin gibi değilim.”

“Ama sen ve ben, biz...” Sözcükler Tally’nin boğazına takıldı. Sonsuza dek arkadaşız, diyecekti, ama eski sözleri söylemek artık içinden gelmiyordu. Peris Duman’a hiç gitmemişti, Özel Durumlar’a hiç bulaşmamıştı, başı hiç derde girmemişti. Onun için her şey sorunsuz ilerlemişti. Çok uzun zamandır çok farklı hayatları yaşıyorlardı.

“Kalmak istediğinden emin misin?”

Peris yavaşça başını salladı. “Eminim. Ama yine de yardım edebilirim. Sizin için onları oyalarım. Mümkün olduğunca uzun süre havada kalırım, sonra da uçan-araç çağırma düğmesine basarım. Böylece gelip beni almaları gerekir.”

Tally itiraz edecek oldu, ama elinde olmadan Peris’in ameliyatından hemen sonra gizlice ırmağın karşı kıyısına geçmesini, Garbo Malikânesi’nde onu ziyaret etmesini hatırladı. Peris o kadar çabuk uyum sağlamıştı ki! Yeni- Güzel Şehri’ni başından beri sevmişti. Belki tüm bu Suçlu meselesi onun için bir şakadan ibaretti.

Ama onu şehirde yalnız başına bırakamazdı. “Peris, bir düşün. Çevrende bizler olmadan, artık canlı bir zihnin olmayacak. Güzel-zihnine geri döneceksin.”

Peris hüzünle gülümsedi. “Aldırmıyorum Tally. Benim zihnimin uyanması gerekmiyor.”

“Gerekmiyor mu? Ama bunun çok daha... iyi olduğunu hissetmiyor musun?”

Peris omuzlarını silktili. “Heyecan verici. Ama düzenle sonsuza dek savaşılamazsın. Bir noktada...”

“Pes etmek mi zorundasın?”

Peris başını salladı. Pes etmek aslında o kadar da kötü değilmiş gibi, savaşılmaya ancak eğlenceli olduğu sürece değermiş gibi, gülümsemeye devam ediyordu.

“Tamam. Kal o zaman.” Çok fazla konuşmaktan korkarak sırtını döndü. Ama aşağıya baktığında, tek gördüğü karanlıktı. “Ah, lanet olsun,” dedi alçak sesle.

Şehir sona ermişti. Atlamakta geç kalmıştı.

Birlikte karanlığa baktılar, rüzgâr onları gittikçe daha uzağa taşıyordu.

Sonunda Peris sessizliği bozdu. “Bir şekilde inecegiz, değil mi?”

“O kadar çabuk değil.” Tally iç çekti. “Muhtemelen güvenlik görevlileri bilekliklerimizi kızarttığımızı öğrenmiştir. Yakında bizi aramaya gelirler. Yem gibi oturuyoruz burada.”

“Ah... Senin işini bozmak istememişim.”

“Senin hatan değil. Ben çok bekledim.” Tally, Zane’in neler olduğunu öğrenip öğrenmeyeceğini merak ederek yutkundu. Tally’nin düşüp öldüğünü mü düşünecekti, yoksa Peris gibi korkup vazgeçtiğini mi?

Zane ne düşünürse düşünsün Tally, geleceklerinin, arkalarında bıraktıkları şehrin uzak ışıkları gibi kaybolup gittiğini görüyordu. Kim bilir onu bir daha yakaladıklarında Özel Durumlar beynine ne yapardı?

Peris’e baktı. “Gerçekten gelmek istediğini sanıyordum.”

“Dinle Tally. Neler olduğunu daha yeni öğrendim. Suçlu olmak heyecanlıydı ve siz benim arkadaşlarım, benim çetemdiniz. Ne yapmam gerekiyordu? Kaçma fikrine itiraz etmek mi? İtiraz etmek berbat.”

Tally başını iki yana salladı. “Senin zihninin canlı olduğunu sanıyordum Peris.”

“Öyleyim Tally. Ama bu gecekinden daha canlı olmak istemiyorum. Kuralları ihlal etmekten hoşlanıyorum, ama *orada* yaşamak?” Elini aşağıdaki yabana, soğuk ve düşman bölgeye, karanlık denizine doğru salladı.

“Neden daha önce söylemedin?”

“Bilmiyorum. Sanırım buraya gelene dek sizin... bir daha asla geri dönmemek hakkında bu kadar ciddi olduğunuzu fark edemedim.”

Tally güzel–zihinli olmanın neye benzediğini hatırlayarak gözlerini yumdu. Dünya yalnızca bir eğlence kaynağından ibaret, belirsiz ve bulanık olurdu; gelecek bilinmezdi. Birkaç numara çevirmenin herkesi canlı kılmaya yetmediğini düşündü Tally; zihninizin değişmesini istemeniz gerekiyordu. Belki bazı insanlar, daha ameliyat bulunmadan önce güzel–zihinli olmuşlardı.

Belki bazı insanlar bu düzende mutluydular.

“Ama şimdi sen benimle kalabilirsin,” dedi Peris, kolunu Tally’ye dolayarak. “Olması gerektiği gibi olur. Sen ve ben... hem güzel hem de birbirinin en iyi arkadaşı; sonsuza kadar.”

Tally başını iki yana salladı, üzerine mide bulandırıcı bir his çökmüştü. “Ben *kalmıyorum*. Bu gece beni geri götürseler bile, kaçmanın bir yolunu bulacağım.”

“Orada neden bu kadar mutsuzsun?”

Tally, karanlığa bakarak iç çekti. Zane ve Fausto çoktan yıkıntılara doğru yola çıkmış, Tally’nin de çok arkada kalmadığını düşünüyor olmalıydı. Tally bu fırsatın ellerinden kayıp gitmesine nasıl izin vermişti? Şehir her zaman sonunda onu eline geçiriyordu sanki. İçten içe, aslında Peris’e benziyor olabilir miydi?

“Neden mi mutsuzum?” diye tekrarladı Tally alçak sesle. “Çünkü şehir, seni *kendi* istediği şekle sokar Peris. Ve ben kendim olmak istiyorum. İşte bu yüzden.”

Peris onun omzunu sıktı ve hüzünle baktı. “Ama insanlar şimdi, eskiden olduğundan daha iyiler. Belki de bizi değiştirmek için iyi sebepleri vardı Tally.”

“Ben seçme hakkına sahip olmadığım sürece, onların sebeplerinin hiçbir anlamı yok Peris. Ve onlar kimseye seçme hakkı vermiyor.” Tally Peris’in elini omzundan attı ve arkaya, uzak şehre baktı. Bir dizi yanıp sönen ışık havada yükseliyor, bir uçan–araç filosu toplanıyordu. Tally Özellerin araçlarının, Pashıların eski helikopterleri gibi, dönen kanatlar sayesinde havada kaldığını, böylece şehir ağının ötesine uçabildiklerini hatırladı. Bilekliklerin gönderdiği son sinyalleri izleyerek bu tarafa geliyor olmalıydılar.

Bu balondan *hemen* inmek zorundaydı.

Fausto atlamadan önce iniş ipini bağlamıştı ve her geçen an balondan sıcak hava boşalıyordu. Ama bileklikleri yakarken aşırı ısınan balon o kadar yavaş alçalıyordu ki... yer hiç de yaklaşmış görünmüyordu.

Sonra Tally ırmağı gördü.

Altlarında uzanıyor, ay ışığını gümüş bir yılan gibi yansıtıyordu. Maden cevheri dolu dağlardan dolana dolana çıkıp denize doğru akıyordu. Irmak yatağında yüzyıllardır birikmekte olan metal tortusu olmalıydı. Uçan–tahtanın tutunmasına yetecek kadar. Belki Tally’nin düşüşünü durduracak kadar.

Belki Tally geleceğini geri alabilirdi.

Tahtasını yine korkuluğun üzerine çekti. “Ben gidiyorum.”

“Ama, Tally. Gidemezsin...”

“Irmak.”

Peris, iri iri açılmış gözlerle aşağıya baktı. “Çok küçük görünüyör. Ya ıskalarsan?”

“İskalamayacağım.” Tally dişlerini gıcırdattı. “Atlama yelekleriyle gösteri yapanları gördün, değil mi? Yalnızca kollarını ve bacaklarını kullanarak yön değiştirebiliyorlar. Benim kocaman bir uçan-tahtam var. Kanatlarım varmış gibi olacak!”

“Sen delisin!”

“Ben gidiyorum.” Tally çabucak Peris’i öptü, sonra bir bacağı korkuluktan aşırđı.

“Tally!” Peris onun elini yakaladı. “Ölebilirsin! Seni kaybetmek istemiyorum...”

Tally onu sertçe sarstı ve Peris korkuyla bir adım geriledi. Güzeller çatışmadan hoşlanmazdı. Güzeller riske girmezdi. Güzeller hayır demezdi.

Tally artık güzel değildi. “Çoktan kaybettin!” dedi.

Ve uçan-tahtasını da alıp kendini boşluğa bıraktı.

Üçüncü Kısım

DIŞARI

“... dünyanın güzelliği... iki ayrı çehreye sahiptir;
biri neşedir, öteki ise insanın yüreğini delen acı.”

Virginia Woolf

(*Kendine Ait Bir Oda*’dan alıntı)

İNİŞ

Tally sessizliğin içine düştü, kontrolsüzce dönmeye başladı.

Balondaki durgunluğun ardından, çevresinde hızla akıp geçen hava beklenmedik bir güce ulaştı, neredeyse tahtasını Tally'nin ellerinden koparıp alacaktı. Tally tahtasını sıkı sıkı göğsüne bastırdı, ama rüzgârın parmakları tahtayı kapmak için çabalamaya devam etti, açgözlülükle Tally'nin tek hayatta kalma umudunu çalmaya çalıştı. Tally parmaklarını tahtanın altında kenetledi, tekmeler atarak dönüşünü kontrol altına almaya çalıştı. Karanlık ufuk yavaş yavaş düzeldi.

Ama Tally baş aşağı duruyor; tahtasından asılmış, yıldızlara bakıyordu. Tepesinde, balonun karanlık küresini görebiliyordu. Sonra balonun alevi parladı; karanlık fonun önünde balona gümüş rengi bir parıltı vererek gökyüzünde dev, donuk bir aya benzemesine sebep oldu. Tally, Peris'in kovalayanları şaşırtmak için yükseldiğini düşündü. En azından yardım etmeye çalışıyordu.

Peris'in fikir değiştirmesi Tally'yi incitmişti, ama son hızla düşerken endişelenmek için zamanı yoktu.

Tally dönmeye çalıştı, ama uçan-tahta onun vücudundan daha genişti. Yelken gibi havayı kavırıyor, Tally'nin elinden

kurtulmaya çalışıyordu. Güçlü bir rüzgârda uçurtma uçurmayla benziyordu, yalnız Tally bu uçurtmanın kontrolünü kaybederse, bir dakika içinde yere yapışmış olacaktı.

Gevşemeye çalıştı, orada asılı kalmasına izin verdi. Bir şeyin bileğini çekiştirmekte olduğunu fark etti. Burada, boşlukta, tahtanın kaldırırcıları uçmak için faydasız olabilirdi, ama yine de düşüş bileziklerindeki metalle bağlantı halinde olacaktı.

Tally, bileziğini bağlantıyı arttıracak şekilde ayarladı. Tahtayı daha sağlam kavramayı başarinca sağ kolunu, hızla akıp geçen havaya doğru uzattı. Minikken, anne babasının yer aracında elini pencereden çıkarmak gibiydi. Avucunu düzleştirdiği zaman direnç arttı ve Tally kendini yavaş dönerken buldu.

Birkaç saniye sonra uçan-tahta, altındaydı.

Tally, aşağıda uzanan engin, karanlık ve aç yeryüzünü görünce yutkundü. Soğuk hava, ceketini aşip içine işliyordu.

Sanki ezelden beri düşüyordu, ama yer daha yakın görünmüyordu. Dolana dolana akan ırmak dışında, büyüklükleri karşılaştırabileceği başka şey yoktu ve ırmak da hâlâ kurdele büyüklüğünde görünüyordu. Tally avucunu uzatarak deneme yaptı ve altında ay ışığıyla aydınlanmış ırmağın saat yönünde dönmesini izledi.

Tally sırtıttı. En azından vahşi düşüşü üzerinde biraz kontrolü vardı.

O düşerken ırmağın gümüşsü şeridi, ilk önce yavaş yavaş, sonra hızla büyüdü; yeryüzünün karanlık ulku, Tally'ye doğru ilerleyen dev bir avcı hayvan gibi yaklaştı, yıldızlarla dolu gökyüzünü kapattı. Tally iki eliyle tahtasına tutunurken bacaklarını uzatarak yön değiştirebildiğini ve bu sayede ırmağın, tam altında kalmasını sağlayabildiğini gördü.

Sonra, son on saniye içinde, ırmağın ne kadar büyük, yüzeyinin ne kadar geniş ve çalkantılı olduğunu fark etti. İçinde hareket eden şeyler gördü.

İrmak, gittikçe artan bir hızda büyüdü...

Tahtanın kaldırıcıları çalıştığında, Tally yüzüne bir kapı çarpmış gibi hissetti. Burnu yamyassı olmuş, alt dudağı yarılmış, ağzı hemen kan tadıyla dolmuştu. Düşüş bilezikleri bileklerini zalimce çekti ve Tally'nin hızı, onu fren yapan uçan-tahtaya yapıştırdı, dev bir mengene gibi ciğerlerindeki havayı boşalttı. Tally nefes almak için çabaladı.

Uçan-tahta hızla yavaşlıyordu, ama yakamozlarla dolu dev bir ayna gibi, dört yöne uzanan ırmağın yüzeyi büyümeye devam ediyordu, ta ki...

Şaak!

Tahta, dev bir elin ayası gibi suya çarptı, Tally'nin vücudunu bir başka ezici sarsıntıyla yakaladı, Tally'nin kafasının içi bir ışık ve ses patlamasıyla doldu. Sonra kendini suyun altında buldu, kulakları donuk bir kükremeye dolmuştu. Tally tahtayı bıraktı ve yüzeye çıkmaya çalıştı. Suya çarparken ciğerleri boşalmıştı. Gözlerini, az da olsa aralayabildiğinde, yalnızca bulanık sudan sızan çok hafif bir ısıltı gördü. Kollarını zayıfça çırpı ve ışık yavaş yavaş yaklaştı. Sonunda yüzeye çıktı ve öksürdü, kesik kesik nefes aldı.

İrmak çevresinde çalkalanıyordu. Şiddetli akıntı her yönde beyaz köpükler yaratıyordu. Tally hızla köpeklemeye yüzdü, sırt çantasının ağırlığı onu suyun altına çekmeye çalışıyordu. Ciğerleri havayı içine çekti ve Tally ağzında kan tadıyla şiddetle öksürdü.

İki yanına baktığı zaman, hedefini tam on ikiden vurduğunu gördü: İrmağın tam ortasındaydı, iki kıyıya da elli metre

mesafedeydi. Tally bir küfür salladı ve bir şeyin bileziklerini
 çekiştirmesini bekleyerek yüzmeye devam etti.

Uçan-tahtası neredeydi? Onu çoktan bulmuş olmalıydı.

Kaldırıcıların çalışmaya başlaması çok uzun sürmüştü, Tally havada durmayı beklemişti, hızla ırmağa düşmeyi de
 ğil. Ama birkaç dakika düşündükten sonra neler olduğunu
 anladı. Irmak, beklediğinden daha derindi; yatağındaki mi-
 neraller çırpınan ayaklarının çok altındaydı. Uçan-tahtaların
 şehirdeki ırmağın ortasında bazen nasıl sallandığını hatırladı,
 mineral birikintilerinden o kadar uzakta oluyorlardı ki, kaldı-
 rıcılar tam güçle çalışmıyordu.

Neyse ki tahta, az da olsa Tally'nin düşüşünü yavaşlatmıştı.

Tally çevresine bakındı. Yüzemeyecek kadar suya gömülmüş olan tahta, muhtemelen dibe batmıştı ve akıntı onu Tally'den uzağa taşıyordu. Tally düşüş bileziklerinin çağrı menzili bir kilometreye çıkardı ve tahtanın burnunun suyun yüzeyine çıkmasını bekledi.

Suyun içinde, tıpkı hızla akan suda yüzen timsah sürüsü gibi, onunla birlikte batıp çıkan, boğum boğum, düzensiz şekiller vardı. Neydiler acaba?

Bir şey Tally'yi dürttü...

Tally hızla döndü. Timsah ya da uçan-tahta değil, yalnızca eski bir ağaç gövdesiydi. Yine de Tally, ona minnetle tutundu, yüzmek onu şimdiden yormuştu. Her yönde daha fazla ağaç, dallar, saz kümeleri, çürük yaprak yığınları vardı. Irmak, yüzeyinde her tür şeyi taşıyordu.

Yağmur, diye düşündü Tally. Üç gün süren sağanak, tepelerde sele neden olmuş, her bulduğunu ırmağa sürüklemiş, ırmağın derinliğini artırıp akıntıyı hızlandırmış olmalıydı. Tutunduğu kütük eski, çürük ve kararmıştı, ama kırıldığı

yerde birkaç yeşil kök görünüyordu. Sel onu yerden canlı canlı sökmüş müydü?

Tally'nin parmakları, ağacın kırıldığı yerde dolandı ve Tally ona doğal olması imkânsız derecede düz bir şeyin vurmuş olduğunu gördü.

Tıpkı uçan-tahtanın kenarı gibi.

Birkaç metre ötede, bir başka kütük yüzüyordu ve aynı keskin cisimle kesilmişti. Tally'nin düşüşü eski, çürük ağacı ikiye bölmüştü. Darbe yüzünden Tally'nin yüzü kanıyor, ağzına kan tadı geliyordu. Peki, uçan-tahta ne kadar zarar görmüştü?

Tally düşüş bileziklerinin kontrolleriyle oynayarak sinyali yükseltti, pilleri tüketecek düzeye getirdi. Akıntı onu indigi yerden daha da uzağa taşıyordu.

Uçan-tahta yüzeye çıkmadı ve bileklerinde bir çekiştirme hissi duymadı. Dakikalar geçtikçe, Tally tahtanın bozulduğunu, ırmağın dibinde hurda yığını gibi yattığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Bilezikleri kapattı ve kütüğe tutunarak kıyıya doğru ayak çırpmaya başladı.

İrmak kıyısı kayganlaşmıştı. Toprak, yağmurlarla ve karan ırmağın suyuyla çamur haline gelmişti. Tally kıyıdaki küçük bir koya girdi, kalçasına kadar gelen suyun içinde dalların ve sazların arasından geçti. Sel, yüzen her şeyi toplamış, bu noktaya atmıştı sanki.

Tally Youngblood dahil.

Sendeleyerek kıyıya çıktı, kuru toprağa çıkmaya can atıyordu, bütün içgüdüleri onu hızla akan sudan uzaklaşmaya zorluyordu. Bitkin düşmüş vücudu kurşunla dolmuş gibi

geliyordu ve Tally yamaçtan aşağı kayıp çamura bulandı. Sonunda pes etti ve buz gibi soğukta titreyerek çamurlu zeminde büzüldü. Yeni-güzel zamanlarından bu yana bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu, sanki ırmak vücudundaki canı alıp götürmüştü.

Tally sırt çantasındaki ateş yakıcıyı çıkardı ve titreyen parmaklarıyla kıyıya vurmuş bir kucak dal topladı. Ama üç gün yağmurda kalmaktan dallar o kadar ıslanmıştı ki ateş yakıcısının minik alevi yalnızca dalların boğuk bir sesle tıslamasını sağlayabildi.

En azından ceketini hâlâ çalışıyordu. Pillerin bitmesini umursamadan, ceketin ısıtıcısını iyice açtı ve tortop oldu.

Tally uykusunun gelmesini bekledi, ama ateşinin yükseldiği çirkin günlerindeki gibi, vücudunun titremesi durmuyordu. Yeni-güzeller hemen hemen hiç hastalanmazdı. Ama son bir ay boyunca Tally kendini fazla yormuştu; hemen hemen hiçbir şey yemeden, üşüyerek, sırf adrenalin ve kahve sayesinde ayakta kalarak, son yirmi dört saat içinde sıırıslık olmadiğı tek bir saat geçirmedi.

Yoksa, tedavi sonunda onu da, Zane'i etkilediğı gibi mi etkiliyordu? Hap beynine zarar mı veriyordu, artık tıbbi tedavi umudu olmayacak mıydı?

Tally'nin kafası zonkluyordu, kafasında hararetili düşünceler dönüp duruyordu. Uçan-tahtası yoktu, yürümek dışında Paslı Yıkıntıları'na ulaşma umudu yoktu. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Dünyada, yaban hayatı, dondurucu soğuk ve Tally Youngblood dışında hiçbir şey yoktu. Bileğindeki bilekliğin eksikliği bile, ıpki eksik bir dişin geride bıraktığı boşluk gibi, tuhaf geliyordu.

En kötüsü de Zane'in yanında olmamasıydı. Son bir aydır her gece onunla kalmıştı ve hemen her günün çoğunu

da birlikte geçirmişlerdi. Zorunlu sessizlikleri sırasında bile, Tally onun daimi varlığına, tanıdık dokunuşuna, sözsüz sohbetlerine alışmıştı. Aniden Zane yok olmuştu ve Tally düşüş esnasında bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Bu anı, sonunda yabana ulaşmalarını, sonunda şehirden kurtulmalarını bin kez hayal etmişti. Ama o hayallerin hiçbirinde, Zane'siz burada olmak yoktu.

Ama işte buradaydı, yapayalnız.

Tally uzun süre uyanık yattı, balondaki o son birkaç çılgın anı tekrar tekrar aklından geçirdi. Daha erken atlayabilseydi ya da şehir ağı sona ermeden aşağıya bakmayı akıl edebilseydi keşke. Zane'in söylediklerinden sonra duraksamamalıydı, birlikte özgür olmak için tek şanslarının bu kaçış olduğunu bilmeliydi.

Bir kez daha, işler berbat olmuştu ve hepsi Tally'nin suçuuydu.

Sonunda bitkinlik, endişelerine üstün geldi ve Tally huzursuz bir uykuya daldı.

YALNIZ

Rüyasında güzel bir prenses vardı.

Yüksek bir kuleye kapatılmıştı ve bu kulenin akıllı duvarları prensese her şeyi verebiliyordu: Yiyecek, muhteşem arkadaşlarla dolu bir çete, harika giysiler. Ve en iyisi de, duvarda bir ayna vardı, bu yüzden prenses gün boyunca güzelliğini seyredebiliyordu.

Kulenin tek sorunu, çıkış yolu olmamasıydı. Mühendisler, asansör bir kenara, merdiven bile koymayı unutmuşlardı. Prensese orada kısıtlı kalmıştı.

Prensese bir gün sıkıldığını fark etti. Kulenin manzarası –hafif eğimli tepeler, beyaz çiçeklerle dolu tarlalar, derin, karanlık bir orman– onu büyülüyordu. Baş belası kızların genellikle yaptığı gibi, aynadaki yansımasından çok pencereden dışarı bakarak zaman geçiriyordu.

Ve hiçbir prensin gelmeyeceği –en azından cidden geç kalacağı– oldukça açıktı.

Bu yüzden yapılabilecek tek şey atlamaktı.

Duvardaki delik, prensese, düşerken onu tutması için, harika bir şemsiye verdi. Bir de, çiçek tarlasında ve ormanda giymesi için yepyeni, harika bir elbiseyle gerekirse kuleye dönebilmesi için pirinç bir anahtar. Ama gururla gülün prensese

anahtarı şömineye attı, çünkü bir daha asla kuleye dönmek zorunda kalmayacağından emindi. Aynaya bir kez bile bakmadan, balkona çıktı ve kendini boşluğa bıraktı.

Sorun şuydu ki, aşağıya epey yol vardı –prensese beklediğinden çok daha fazla– ve şemsiyenin kesinlikle işe yaramaz olduğu ortaya çıktı. Yere düşerken, prenses bir atlama yeleği, paraşüt ya da şemsiyeden daha iyi *herhangi bir şey* istemesi gerektiğini fark etti.

Hızla yere çarptı ve acılar içinde, kafası karmakarışık, işlerin nasıl bu hale gelebildiğini merak ederek orada yattı kaldı. Yakınlarda, onu yerden kaldıracak prens yoktu, yeni elbisesi berbat olmuştu ve gururu yüzünden, kuleye girmenin yolu yoktu.

En kötüsü de burada, yabanda ayna yoktu, bu yüzden prenses aslında gerçekten güzel olup olmadığını, düşüşün, masalı tamamen değiştirip değiştirmediğini merak etmeye başladı.

Tally berbat kâbustan uyandığında, güneş gökyüzünü yarılamıştı.

Kendini çamurun yapış yapış kucağından zorla çekerek, zahmetle ayağa kalktı. Gece, bir noktada, ceketin şarjı bitmişti. Pili olmadığında, ceket Tally'nin derisine yapışan soğuk bir şeyden ibaretti, ırmağa daldığı zamanki kadar ıslaktı ve tuhaf kokuyordu. Tally ceketini çıkardı ve güneşin onu kurutacağını umarak bir kayanın üzerine serdi.

Gökyüzü günlerden sonra ilk kez bulutsuzdu. Ama hava açılırken soğuk ve acıtıcı olmuştu. Yağmurla gelen, göreceli olarak ılık hava, yine yağmurlarla gitmişti. Ağaçlar kırıyla parıldıyordu; ayaklarının altındaki çamur ısılıyor, ince don tabakası ayaklarının altında çitirdiyordu.

Ateşi düşmüştü, ama Tally ayağa kalktığında başı döndü, bu yüzden sırt çantasının yanında diz çöküp içindekilere baktı. Sahip olduğu her şeye... Fausto her zamanki Dumanlı kamp araçlarının bir kısmını toparlamayı başarmıştı: Bir bıçak, su filtresi, konum bulucu, ateş yakıcı, güvenli maytaplar ve bir düzine çorba paketi. Suyu alınmış yiyeceklerin Duman'da ne kadar değerli olduğunu hatırlayan Tally üç ay yetecek kadar yiyecek almıştı ve neyse ki hepsi su geçirmez plastikle sarılmıştı. Ama Tally getirdiği iki rulo tuvalet kâğıdını gördüğünde inledi. Tuvalet kâğıtları sırlıskılamdı ve şişip ezilerek beyaz yumrulara dönüşmüşlerdi. Onları kayanın üzerine, ceketin yanına koydu, ama kurutmaya değdiklerinden bile kuşkuluydu.

İç çekti. Dumanlı günlerinde bile, yaprak kullanmaya asla alışamamıştı.

Tally zavallı dal yığını buldu ve önceki gece, *bunun* ne kadar aptalca olduğunu fark etmeyecek kadar çılgına dönmüş bir halde, ateş yakmaya çalışmasını hatırladı. Balonun peşinden gelen Özel Durum araçları karanlıkta ateşi kolaylıkla görebilirdi.

Bu sabah gökyüzünde, onu aradıklarına dair işaret yoktu, ama Tally ırmakla arasına biraz mesafe koymaya karar verdi. Ceketinde çalışan bir ısıtıcı olmadığından, o gece ateş yakması gerekecekti.

Ama her şeyin bir önceliği vardı ve öncelik yemektiydi.

Tally arındırıcıyı doldurmak için bata çıka ırmağa indi. Derisinin üzerinde ve giysilerinde kurumuş çamur her adımda ufanıp dökülüyordu. Tally hayatı boyunca bu kadar kirlenmemişti, ama daha sonra ısınabileceği bir ateş olmadan buz gibi suda yıkanmak içinden gelmiyordu. Ateş, yeni-güzel

bağıışıklık sistemi sayesinde geçmiş olabiliirdi; ama burada, yabanda sağılığını riske atmak istemiyordu.

Sonra, Tally endişelenmesi gerekenin sadece kendi sağığı olmadığını fark etti. Zane de orada bir yerdeydi, belki onun kadar yalnızdı. O ve Fausto hemen hemen aynı zamanda atlamışlardı, ama aralarına kilometrelerce mesafe girmiş olabiliirdi. Zane yıkıntılara giderken, yanında kimsecikler yokken kriz geçirmişse...

Tally bu düşünceyi aklından çıkardı. Şu anda Zane ya da başka herhangi biri için yapabileceğı tek şey yıkıntılara ulaşmaktır. Ve bu, yemek hazırlamak ve değıştiremeyeceğı şeyler için endişelenmeyi bırakmak demektir.

Arındırıcının balçıkla tıkanmış girintisinden yeterince saf su çıkarabilmesi için onu iki kez doldurması gerekti. Tally bir paket TaylandEriştesi seçti ve arındırıcıyı kaynamaya bıraktı; biraz sonra fokurdayan sudan şişen eriştelerin ve baharatların kokusu yükseldi.

Arındırıcı çınlayarak yemeğın hazır olduğunu bildirdiğinde, Tally'nin ağılıktan midesi kazanıyordu.

TaylandEriştesi'ni bitirdiğinde, artık aç gezmenin bir anlamı olmadığını hatırladı ve hemen ardından bir paket de BaharatlıErişte kaynatı. Bileklikleri çıkarmak ve zihnini canlı tutmak için açlık gerekli olabiliirdi, ama bileklik gitmişti ve Tally'nin zihnini canlı tutacak, soğuk ve tehlikeli, koca bir yaban vardı. Burada güzel uyuşukluğuna dalma şansı pek yoktu.

Kahvaltıdan sonra, konum bulucu kötü haberler verdi. Tally'nin, bir önceki gece aşığı mesafeye inanması için hesaplarını iki kez kontrol etmesi gerekti. Okyanustan esen rüzgâr balonu epey doğuya, Paslı Yıkıntıları'nın aksi yönüne sürüklemiş, ırmak akıntıları ise onu epey güneye taşımıştı.

Dümdüz yürürse, yıkıntılara bir haftalık yolu vardı. Ve düz bir yoldan yürümek imkânsızdı: Şehrin uzağından dolanması, onları havadan arayanlardan saklanmak için ormanda kalması gerekecekti.

Tally, Özellerin onu aramaya ne kadar devam edeceklerini merak etti. Şansı varsa, uçan-tahtasının ırmakta kaybolduğunu öğrenmezlerdi. Böylece Tally'nin yaya olarak yolculuk yaptığını bilemeyecekler, uçmaya devam ettiğini düşüneceklerdi. Buna göre Tally, ırmağın ya da doğal bir mineral damarının yakınında kalmak zorundaydı.

Tally ırmak kıyısından ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyiydi.

Acınası kampını mutsuzluk içinde topladı. Sırt çantasında yolculuk için fazlasıyla yiyecek vardı ve uzun yağmurlardan sonra tepeler hazır suyla dolu olacaktı, ama Tally şimdiden kendini yenik gibi hissediyordu. Sussy ile Dex'in söylediklerine bakılırsa, Yeni Dumanlılar yıkıntılarda kalıcı bir kamp kurmamıştı. Her an gidebilirlerdi ve Tally'nin bir haftalık yolu vardı.

Tek umudu, Zane ile Fausto'nun geride kalması, Tally'nin gelmesini beklemeleriydi. Onun yakalandığını, düşüş esnasında öldüğünü ya da basitçe korkup vazgeçtiğini düşünmedikleri sürece...

Hayır, dedi Tally kendi kendine, Zane onun vazgeçtiğini düşünmezdi. Endişelenebilirdi, ama Tally, Zane'in ne kadar uzun sürerse sürsün, onu bekleyeceğini biliyordu.

Hâlâ nemli olan ceketi beline bağlayıp sırt çantasını yüklenirken iç çekti. Diğerlerinin nerede olduğunu merak etmenin anlamı yoktu; tek seçeneği yıkıntılara doğru yürümek ve oraya vardığında onu bekleyen birini bulacağına güvenmekti.

Başka gidecek yeri yoktu.

Orman yolu engebeli, her adım ayrı bir savaştı. Duman'da yaşarken Tally, daha çok uçan-tahta ile yolculuk etmişti. Açık arazide yürümesi gerektiğinde, ağaçların arasında açılmış patikaları kullanmıştı. Ama bu, bakir, düşman ve amansız doğaydı. Yoğun çalılar Tally'nin ayaklarına takılıyor, onu düşürmeye çalışıyor; önüne gür çalılıklar, bilek burkan kökler ve açılmaz dikenli duvarlar fırlatıyordu.

Ağaçların arasında, sağanak hâlâ yankılanıyordu. Çam iğneleri kırağıyla ısıldıyordu ve günün sıcaklığı kırağıyı ağır eritiyor; soğuk, ıslı ıslı pustan daimi bir yağmur yaratıyordu. Muazzam bir buz sarayı gibiydi, ağaçların arasından gün ışığından mızraklar düşüyor, pusun içinde dumandan geçen lazer ışınları gibi görünüyordu. Ama ne zaman Tally bir dalı sallayacak olsa, dal buz gibi damlalardan oluşan yükünü Tally'nin başına bırakıyordu.

Duman'a giderken, Pashlaların biyolojik mühendislik eseri otlar tarafından harap edilmiş kadim ormandan geçişini hatırlıyordu. En azından o düz arazide yürümek, bu yoğun çalılıkların arasında yürümekten daha kolaydı. Bazen, Pashlaların doğayı yok etmek için neden bu kadar çaba harcadığını neredeyse anlıyordunuz.

Doğa can sıkıcı olabiliyordu.

Tally yürüdükçe, ormanla mücadelesi kişiselleşiyor gibiydi. Üzerine takılan dikenler sanki onun farkındaydı, konum bulucu ne derse desin, Tally'yi kendilerinin istediği tarafa yönlüyorlardı. Yoğun çalılar rahatlatıcı bir biçimde açılıyor; Tally'yi, yolundan saptıran anlamsız, açık patikalara götürüyorlardı. Düz bir çizgi üzerinde ilerlemek imkânsızdı. Burası

doğaydı; araziye hiç aldırmadan dağları yarıp geçen, çölleri aşan bir Paslı ana yolu değil.

Ama akşam çökerken, Tally yavaş yavaş belirli bir patikayı izlediğine ikna olmaya başladı. Bin sene önce Paslı öncesi insanların kullandığı doğal patikalara benziyordu.

Tally, David'in Duman'da ona anlattıklarını, Paslı-öncesi patikalarının çoğunun başta hayvanlar tarafından açıldığını hatırladı. Geyikler, kurtlar ve vahşi köpekler bile, el değmemiş çalılarla mücadele ederek yürümekten hoşlanmıyordu. Tıpkı insanlar gibi, hayvanlar da nesiller boyunca aynı yolları kullanarak ormanda patikalar açıyorlardı.

Elbette, Tally hayvanların açtığı patikaların yalnızca David'in görebildiği şeyler olduğunu düşünmüştü her zaman. Yabanda büyüdüğünden, David de Paslı öncesi insanlarından farksızdı. Ama gölgeler çevresinde uzarken, yabanda tekinsiz bir çatlağa denk gelmiş gibi, Tally yürüdüğü patikanın gittikçe daha rahatladığını ve düzleştiğini fark etti.

Midesi kazınmaya başladı. Ağaçlardan damlayan suların gelişigüzel sesleri aklına takılmaya, sanki onu izleyen biri varmış gibi Tally'nin sinirlerini bozmaya başladı.

Muhtemelen yalnızca kusursuz yeni-güzel görüşü sayesinde, oradan geçen hayvanların belirsiz izlerini seçebiliyordu. Duman'da, sandığından daha fazla beceri edinmiş olmalıydı. Bu bir hayvan patikasıydı. Kuşkusuz burada *insan* yaşayamazdı. Şehrin bu kadar yakınında, Özeller tarafından yıllar önce görülebilecekleri bir yerde değil. Duman'da bile, kimse şehrin dışında yaşayan başka topluluk tanımıyordu. İnsanlık iki yüzyıl önce doğayı rahat bırakmaya karar vermişti.

Yalnızım, diye hatırlatmak zorunda kalıyordu Tally kendi kendine. Burada başka kimse yoktu. Ama, tuhaf bir biçimde,

ormandaki tek insan olmanın onu daha fazla mı, yoksa daha az mı korkuttuğuna karar veremiyordu.

Sonunda, gökyüzü solup pembeleşirken, Tally durmaya karar verdi. Güneşin bütün gün ısıttığı, belki ateş için birkaç da dal kuruttuğu bir açıklık buldu. Zorlu yürüyüşü yüzünden terlemişti, tişörtü üzerine yapışmıştı ve ceketini bir kez bile giymemişti, ama güneş battıktan sonra havanın yine buz gibi olacağını biliyordu.

Kuru dal bulmak kolaydı. Tally en hafifini, en az su çekmiş olanını bulmak için birkaç küçük odunu elinde tarttı. Du-man'da öğrendiği her şeyi hatırlıyordu, kaçışından bu yana en ufak güzel-zihinlilik kalmamıştı. Şehirden ayrıldıktan sonra tedavi, Tally'nin beynine kalıcı bir biçimde yerleşmişti.

Ama yığını tutuşturmadan önce duraksadı, paranoyak düşünceleri aklına gelince elini kıpırdatmadı. Orman sesleri sürüyordu -damlayan sular, ötüşen kuşlar, küçük hayvanların ıslak yapraklar arasında koşturması- ve ağaçların arasındaki karanlık boşluklardan bir şeyin onu izlediğini düşünmek hiç zor değildi.

Tally iç çekti. Belki de hâlâ güzel-zihinliydi, boş orman hakkında mantıksız hikâyeler uyduruyordu. Burada, yalnızlığı uzadıkça Tally, Pashıların ve onlardan önce yaşayanların görünmez şeylere neden inandıklarını, çevrelerindeki doğal dünyayı mahvederken ruhları yatıştırmak için neden dua ettiklerini anlıyordu.

Eh, Tally ruhlara inanmazdı. Onun endişelenmesi gereken tek şey Özellerdi ve onlar Tally'yi ırmak boyunun kilometrelerce arkasında arıyor olacaktı. Tally dalları dizerken karanlık çöktü. Şimdiden hava buz gibi olmuştu. Burada, yabanda, ateşinin bir kez daha çıkmasını göze alamazdı.

Ateş yakıcı elinde canlandı ve Tally, dallar parlayana dek onu ateşe tuttu. Ateşi gittikçe daha büyük dallarla besledi ve sonunda, odunların en küçüğünü yakacak kadar büyüdüğünde, kurusun diye diğerlerini de kenarına dizdi.

Kısa süre sonra ateş, Tally'nin çekilip topuklarının üzerine çökmesine yetecek kadar güçlenmişti. Tally, günlerdir ilk kez, sıcaklığın iliklerine işlediğini hissetti.

Alevlere bakarken gülümsedi. Doğa zorluydu, tehlikeli olabiliyordu, ama Dr. Cable, Shay ya da Peris'in aksine –genel olarak insanların aksine– mantıklıydı. Yüzünüze fırlattığı sorunları mantıkla çözebiliyordunuz. Üşürseniz ateş yakardınız, bir yere gitmeniz gerekiyorsa yürürdünüz. Tally, uçan-tahtayla ya da tahtasız, yıkıntılara gidebileceğini biliyordu. Ve oradan sonra, zamanla Zane'i ve Yeni Duman'ı bulacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Bu gece iyi uyuyacağını fark etti mutlulukla. Zane yanında olmasa bile, yabandaki ilk özgür gününü atlatmıştı, hâlâ canlı ve tek parçaydı.

Ateşin közlerinin, parlayıp sönmesini izleyerek ve eski dostların yanında olmanın verdiği sıcaklık gibi içini ısıtmasını hissederek uzandı. Bir süre sonra gözkapakları titremeye başladı, sonra kapandı.

Feryatlarla uyandığında, güzel düşler görüyordu.

Başta, ormanda yangın çıktığını sandı.

Alevler ağaçların arasında süzülüyor, açıklığa kızgın gölgeler düşürüyor; havada vahşi, yanan böcekler gibi uçuşuyordu. Her yönden cıgıllıklar, anlamsız sözcüklerle dolu insanlık dışı bağırışlar yükseliyordu.

Tally sendeleyerek doğruldu ve doğrudan kendi ateşinin kalıntılarına daldı. Tekmelediği közler her yöne küçük kıvılcımlar saçtı. Tally botlarının tabanına kızgın igneler saplanmış gibi hissetti ve közlerin arasında ellerinin ve dizlerinin üzerine düşecek gibi oldu. Yakından öfke dolu tiz bir cıgıllık geldi. Bir insan şekli, elindeki meşaleyi kaldırarak ona doğru koştu. Meşale her adımda tıslıyor, kıvılcımlar saçıyordu, sanki alev onu taşıyan kişiyi ilerlemeye zorlayan canlı bir yaratıktı.

Şekil, önünde, ateş ışığında parlayan uzun, cilalı bir soppaya benzer bir şey savuruyordu. Tally tam zamanında geri sıçradı ve silah vınlayarak havayı yarıp geçti. Tally sırtüstü yere yuvarlandı ve dağılmış közlerin acısını belinde hissetti. Ayaga fırlayarak döndü ve ağaçlara doğru koştu. Elinde sopa taşıyan bir başka şekil yolunu kesti.

Adamın yüzü sakalla gizlenmişti, ama titrek meşale ışığında bile, Tally onun bir çirkin olduğunu görebiliyordu; şiş-

mandı, burnu kocamandı, alnının solgun derisi hastalıktan delik deşikti. Refleksleri de çirkinlere özgüydü: Sopasını savurması ağır ve tahmin edebilirdi. Tally savrulan silahın altından yuvarlandı ve adamın dizlerine tekme atarak ayaklarını yerden kesti.

Adamın bedeninin yere düşerken çıkardığı gülmeyi duyduğunda Tally ayağa kalkmış koşuyor, dalları yararak geçiyor, ormanın en karanlık kısmını arıyordu.

Arkasından çığlıklar yükseldi, kovalayanların meşaleleri ilerideki ağaçlara titrek gölgeler düşürdü. Tally neredeyse körlemesine çalıların arasına daldı, koşarken düşecek gibi oldu, ıslak dallar yüzüne çarptı. Bir sarmaşık bileğine dolandı, Tally'nin dengesini bozdu ve onu yere fırlattı. Tally düşerken iki elini öne uzattı ve bir bileğinin bukulmesiyle içinde yakıcı bir acı patlaması hissetti.

Bir anlığına yaralı elini öbürüyle kavradı ve çirkin avcılara baktı. Tally kadar hızlı değildiler, ama ormanın içinde eğilerek, dolanarak, beceriyle hareket ediyorlardı. Ağaçların arasında yollarını karanlıkta bile bulabiliyorlardı. Meşalelerinin aydınlığı Tally'nin yattığı yerin çevresine akıp yerleşti. Tiz çığlıklar bir kez daha Tally'yi kuşattı.

Ama onlar *neydiler*? Ufak tefek görünüyorlardı ve Tally'nin bilmediği bir dilde birbirlerine sesleniyorlardı. Sanki Paslı öncesi hayaletleri mezarlarından kalkmıştı...

Her ne olurlarsa olsunlar, bu soru üzerinde düşünmeye zaman yoktu. Tally ayağa kalktı ve iki meşale arasındaki boşluğa doğru atıldı.

O yaklaşırken iki avcı ona doğru geldi: Sakallı adamlardı, çirkin yüzleri yara bereyle doluydu. Tally, meşalelerinin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakından, aralarından geçti.

Çılgınca savrulan bir sopa omzuna çarptı ve sekti, ama Tally ayaklarının üzerinde kalmayı başardı ve kendini bir yamaçtan aşağıya, karanlığa doğru sendelerken buldu.

İki adam bağırarak onu izledi ve ileriden başka çığlıklar geldi. Kaç kişiydiler? Yerden bitiyorlardı sanki.

Aniden ayakları soğuk suya girdi ve Tally, kayarak sığ bir dereye düştü. Arkasında, en yakındaki iki adam yamaçtan aşağı yuvarlandı, onlar ağaçlara ve dallara çarptıkça meşaleleri kıvılcımlar tükürüyordu. Koca ormanın tutuşmaması şaşırtıcıydı.

Tally ayağa kalktı ve dere yatağından aşağıya koştu. Dere yatağı, çalıları yarıp geçtiği için şükrediyordu. Kaygan, kayalık zeminde sendeledi, ama iki kıyıdan onu izleyen alev alev gözleri geride bıraktığını gördü. Bir tür açıklığa ulaşabilse, kendisinden daha ufak ve yavaş çirkinleri atatabileceğini biliyordu.

Arkasından su şırıltıları geldi, sonra bir homurtu ve o bilinmeyen dilde bir küfür yağmuru. İçlerinden biri düşmüştü. Belki de Tally başaracaktı.

Elbette, yiyecekleri ve su arındırıcısı açıklıkta, çığlıklar atan, sopa savuran çirkinlerin arasında kalan sırt çantasındaydı. Onu kaybetmişti.

Düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ve koşmaya devam etti. Düşüşü yüzünden bileği halâ zonkluyordu. Kırılıp kırılmadığını merak etti.

Tally'nin önünde bir kükreme yükseldi. Dere, Tally'nin ayak bileklerinin çevresinde kaynamaya, yer sarsılmaya başladı. Sonra, aniden ayaklarının altındaki yer kayboldu...

Tally düşerken, kükremenin arkasında kaldığını fark etti, ama artık çok geçti, bir çağlayanın tepesinden aşağı atlamış-

tı. Boşluktaki uçuşu yalnızca bir an sürdü, sonra suya düştü. Onu buz gibi bir soğukla kuşatan derin, çalkalanan bir birikintinin içindeydi. Sesler, aniden alçak bir uğultuya dönüştü. Tally karanlığa ve sessizliğe doğru daldığını, yavaş yavaş tepetaklak döndüğünü hissetti.

Bir omzu dibe sürtündü ve Tally kendini yukarı itti. Nefes nefese yüzeye çıktı, parmakları kayalık bir yüzey bulana kadar suyu pençeledi. Kayaya tutunarak kendini sığığa çekti, öksürerek ve titreyerek, emekleye emekleye sudan çıktı.

Yakalanmıştı.

Çevresinde meşaleler yüzüyordu. Çalkalanan sulardaki yansımaları, bir ateşböceği sürüsüne benziyordu. Tally başını kaldırdı ve en az bir düzine çirkinin derenin dik kıyılarından kızgınlıkla onu izlemekte olduğunu gördü. Meşale ışıkları, solgun, çirkin yüzlerini daha da iğrençleştiriyordu.

Önünde, derenin içinde bir adam duruyordu, şişman göbeği ve koca burnu, Tally'nin açıklıkta devirdiği adam olduğunu gösteriyordu. Adamın çıplak dizinde, Tally'nin tekmediği yer hâlâ kanıyordu. Adam haykırarak ve kaba sopasını havaya kaldırdı.

Tally, ona inanamayarak baktı. Gerçekten de vuracak mıydı? Bu insanlar, hiçbir neden yokken yabancıları öldürüyor muydu?

Ama beklediği darbe inmedi. Adam ona bakarken, yüzündeki ifade yavaş yavaş korkuya dönüştü. Meşaleyi Tally'ye doğru uzattı ve Tally yüzünü saklayarak geriledi. Adam Tally'nin önünde tek dizinin üzerine çöktü ve daha yakından baktı. Tally ellerini indirdi.

Adam, meşale ışığında, yumuşak bakışlı gözlerini kısarak, kafası karışmış bir halde Tally'yi inceledi.

Onu *tanımış* mıydı?

Tally dikkatle, adamın yüzünden akıp giden ifadeleri izledi: Gittikçe büyüyen bir korku ve kuşku, sonra korkunç bir şey olduğuna dair ani bir fark ediş...

Adamın elindeki meşale dereye düştü ve boğuk bir cızırtı ve pis kokulu bir duman çıkararak söndü. Adam bir kez daha, bu kez acı çekiyormuş gibi bağırdı ve belli bir sözcüğü tekrar edip durdu. Sonra diz çöktü ve yüzünü suyun içine daldırır-casına eğildi.

Diğerleri onu taklit etti, elleri ve dizleri üzerinde çöktüler, meşaleleri düşüp yerde titreşti. Hep bir ağızdan aynı feryadı tekrarladılar. Sesleri çağlayanın kükremesini bastırıyordu neredeyse.

Tally kesik kesik öksürdü ve neler olduğunu anlamaya çalışarak, dizleri üzerinde doğruldu.

Çevresine bakındığında, ilk kez bütün avcılarının erkek olduğunu fark etti. Giysileri özensizdi, Dumanlıların el yapımı giysilerinden çok daha kabaydı. Hepsinin yüzlerinde ve kollarında sağlıklı olmadıklarını gösteren izler vardı ve uzun sakalları keçeleşmiş, dolaşmıştı. Saçları hayatları boyunca hiç taranmamış gibi görünüyordu. Ortalama bir güzele göre daha solgundular, güneşe aşırı duyarlı derilerle doğan nadir miniklerin çilli, pembemsi derilerine sahiptiler.

Hiçbiri Tally ile göz göze gelmedi. Yüzlerini ya elleriyle kapatmış ya da yere bastırmışlardı.

Sonunda, içlerinden biri sürünerek öne çıktı. Zayıftı ve derisi korkunç şekilde kırıışmıştı. Saçları ve sakalı beyazdı. Tally, Duman zamanlarından, yaşlı çirkinlerin böyle görüldüğünü hatırlıyordu. Ameliyat olmadığı zaman bedenler, tıpkı insanların terk ettiği binalar gibi, eskiyip yıpranıyordu. Adam,

ya korkudan ya da hastalıktan, titreyerek hareket ediyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, gözlerini Tally'ye dikip baktı.

Sonunda, çağlayanın gürültüsünün üzerinden zar zor duyulabilen bir sesle konuştu. "Tanrı dilini biraz bilirim."

Tally gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Ateş görünce, yabancı sandık. Tanrı değil."

Tüm diğerleri susup, yerde titreşen meşalelerini görmezden gelerek korkuyla beklediler. Tally bir çalının çıtırdayarak tutuştuğunu gördü, ama meşalenin yanında çökmüş olan adam korkudan kıpırdamıyordu.

Demek aniden onları korkutan Tally'ydi, öyle mi? Bu insanlar deli miydi?

"Tanrılar daha önce hiç ateş kullanmadı. Lütfen anla." Adamın bakışları Tally'den af diliyordu.

Tally sallanarak doğruldu. "Mm, tamam. Sorun değil."

Yaşlı çirkin çöktüğü yerden öyle ani doğruldu ki Tally geriledi, neredeyse çalkalanan gölete geri düşecekti. Adam tek bir sözcük bağırdı ve avcılar sözcüğü tekrarladı. Bağırarak, onları bir büyü'nün etkisinden kurtarmıştı sanki; ayağa kalktılar, düşürdükleri meşalelerin yaktığı küçük ateşleri ezerek söndürdüler.

Tally aniden, sayıca azınlıkta kaldığını hissetti yine. "Ama, hey," diye ekledi, "bir daha... sopa yok, tamam mı?"

Yaşlı adam dinledi, eğildi ve bilinmeyen dilde bağırarak birkaç sözcük söyledi. Avcılar hemen harekete geçtiler: Bazıları sopalarını ağaçlara dayayıp bir tekmeyle ikiye böldü; diğerleri parçalanana kadar yere vurdu ya da silahlarını karanlığa fırlattı.

Yaşlı adam, ellerini açarak Tally'ye döndü. Onay beklediği açıktı. Kendi sopası iki parçaya bölünmüş, Tally'nin ayaklarının dibinde yatıyordu. Diğerleri de boş ellerini açarak havaya kaldırdılar.

“Evet,” dedi Tally. “Böylesi çok daha iyi.”

Yaşlı adam gülümsedi.

Ve sonra Tally adamın yaşlı, yumuşak gözlerinde tanıdık bir ışıltı gördü. Tally'nin güzel yüzünü ilk gördüklerinde, Sussy ile Dex'in yüzünde beliren ifadenin aynısı; aynı huşu ve memnun etme arzusu, aynı içgüdüsel büyülenmişlik, yüz yıllık estetik mühendisliğin ve bir milyon yıllık evrimin kesin sonucu.

Tally diğerlerine baktı ve hepsinin, onun bakışlarından kaçtığını gördü. Tally'nin iri, bakır benekli gözlerine bakamıyorlardı, Tally'nin güzelliğiyle yüzleşemiyorlardı sanki.

Tanrı, demişti adam. Gökyüzündeki görünmez süper kahramanları için kullandıkları, eski Pahlı sözcüğü.

Bu onların dünyasıydı, bu hastalıklı, şiddet dolu, ham, kaba yabanilik; bu hayvani hayatta kalma mücadelesi. Tıpkı bu insanlar gibi, bu dünya da çirkindi. Güzel olmak, başka bir yerden olmak demekti.

Burada, Tally bir *Tanrı*ydı.

GENÇ KAN

Avcıların kampına ulaşmaları bir saat aldı. Meşaleler söndüğünden grup zifiri karanlıkta patikaları izliyor, buz gibi suların içinden geçiyor, ama tek söz etmiyordu.

Rehberleri tuhaf bir kabalık ve beceri karışımı ile hareket ediyordu. Adamlar ufak tefek ve yavaştı, hatta birkaçı sakattı, bütün ağırlıklarını tek bacaklarına verip ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı. Hiç banyo yapmamışlar gibi kokuyorlardı ve ayakkabıları o kadar kötüydü ki ayakları yara içindeydi. Ama ormanı biliyorlardı, dolaşık çalıların arasında zarafetle hareket ediyorlar, karanlıkta Tally'ye kusursuzca yol gösteriyorlardı. Avcılar yön-bulucu kullanmıyorlar, hatta durup yıldızlara bile bakmıyorlardı.

Tally'nin bir önceki gün beslediği kuşkular doğru çıkmıştı. Bu tepeler insan yapımı patikalarla kaplıydı. Gün ışığında yarı fark ettiği patikalar karanlıkta büyülü bir biçimde açılıyordu sanki. Tally'ye yol gösteren yaşlı adam durmadan dönüyor, başka yollara sapıyordu. Grup, sıra halinde ilerliyor, yapıkların arasında bir yilandan daha fazla ses çıkarmıyordu.

Anlaşılan avcılarının düşmanları vardı. Şamatalı saldırılarından sonra Tally, onların bu kadar sessiz ve sinsice hareket edebileceğini aklından bile geçiremezdi. Ama şimdi, sözcükler yerine cıklamalar ve kuş ötüşüne benzer seslerle, sıra bo-

yunca mesajlar gönderiyorlardı. Tally ne zaman görünmez bir köke ya da sarmaşığa takılsa canları sıkılmış görünüyorlardı ve sonuç olarak Tally bir dizi küfür sıralayınca endişeleniyorlardı. Tally silahsız kalmanın hoşlarına gitmediğini fark etti. Belki de silahlarını kırdıklarına pişman olmuşlardı.

Kör talih, diye düşündü Tally. Avcılar şimdi ne kadar dost canlısı görünürlerse görünsünler, Tally onların silahlarından kurtulduklarına memnun olmuştu, ne de olsa her an fikir değiştirebilirlerdi. Çünkü, suya düşüp günler boyunca biriken çamurdan kurtulmuş olmasa, şimdi yaşıyor olacağından kuşkuluydu.

Avcıların düşmanları her kimse, kinleri ciddiydi.

Tally köye varmadan kokusunu aldı. Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu.

Yalnızca odun kokusundan ya da Dumanlıların yemek için öldürdükleri tavşanlardan ve tavuklardan hatırladığı, kesilmiş hayvanların nafoş kokusundan ibaret değildi. Avcıların kampının kıyısındaki koku çok daha kötüydü, Tally'ye Dumanlıların kullandığı açık hava tuvaletlerini hatırlatıyordu. Kampın, Tally'nin bir türlü alışamadığı bir özelliğı buydu. Neyse ki köy, görüş alanına girdiğinde koku geçti.

Kamp büyük değildi; çamur ve sazlardan inşa edilmiş bir düzine kulübe, her birine bağlanmış birkaç uyku keçi, yıldız ışığında düzensiz gölgeler düşüren sebze sıraları. Her şeyin ortasında büyük bir depo vardı, ama Tally'nin görebildiğı kadarıyla başka büyük bina yoktu.

Köyün sınırları, nöbetçi ateşleri ve silahlı korumalarla işaretilenmişti. Köylerine varan avcılar, kendilerini güvende hissederek seslerini yükselttiler, bağıra çağıra köye bir ziyaretçi getirdiklerini haber verdiler.

Kulübelerden insanlar çıkmaya başladı, köy yavaş yavaş uyandıkça şamata arttı. Tally kendini, meraklı yüzlerle dolu, gittikçe büyüyen bir kalabalığın merkezinde buldu. Çevresinde bir halka oluşmuştu, ama yetişkin köylüler asla fazla yaklaşmıyordu. Sanki Tally'nin güzelliğinin oluşturduğu güç alanı onları uzak tutuyordu. Gözlerini ondan kaçırıyorlardı.

Diğer yandan, minikler daha cesur davranıyorlardı. Bazıları ona dokunmaya bile cüret ediyorlardı. Fırlayıp onun gümüşsü ceketine el sürüyor, sonra kalabalığın içine kaçıyorlardı. Burada, yabanda çocuk görmek tuhaftı. Büyüklerin aksine, minikler Tally'ye neredeyse normal görünüyordu. Çok küçük olduklarından kötü beslenme ve hastalık henüz derilerinde iz bırakmamıştı ve elbette, şehirde bile, kimse on altı yaşına kadar ameliyat olmuyordu. Tally, miniklerde asimetrik yüzler ve kısık gözler görmeye alıştı. Hem, bu halleriyle de sevimliydi.

Tally diz çöktü ve elini uzattı, miniklerin en cesurunun huzursuzluk içinde avucunu okşamasına izin verdi.

Aynı zamanda, ilk kez kadınları da gördü. Hemen hemen her erkek sakallı olduğundan, iki cinsi birbirinden ayırmak kolaydı. Kadınlar kalabalıkta geride duruyor, en küçük miniklerle ilgileniyor, Tally'den yana bakmaya cesaret edemiyorlardı. Birkaçı, köyün ortasındaki kararmış çukurda ateş yakıyordu. Tally, erkeklerin hiçbirinin onlara yardım etmeye zahmet etmediğini fark etti.

Tally okulda, Pashi-öncesi âdetlerine göre, erkeklere ve kadınlara farklı görevler verildiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Ve genelde berbat işler kadınlara kalıyordu. O küçük numara bazı Pashılar bile bağlı kalmışlardı. Düşünce, Tally'nin midesini bulandırdı ve benzer kuralların Tanrılar için de geçerli olmadığını umdu.

Bu, Tanrı fikrinin tam olarak nereden geldiğini merak etti. Ateş yakıcı ve diğer araçlar sırt çantasındaydı, avcılarla birlikte yola koyulmadan önce almıştı. Ama henüz hiçbiri o mucizeleri görmemişti. Tek bir bakış yeterli olmuştu. Tally'nin mitoloji bilgisine göre, ilahi olmak, güzel bir yüzden daha fazlasını gerektiriyordu.

Gördükleri ilk güzel o değildi, elbette. En azından bazıları Tally'nin dilini biliyordu. İleri teknoloji hakkında da bir şeyler biliyor olabilirlerdi.

Kalabalığın kıyısından biri bağırdı ve kalabalık, Tally'nin önünde aralandı, sessizleşti. Halkanın içine, soğuk havaya rağmen gömleksiz duran bir adam girdi. Yanlış anlaşılması imkânsız bir özgüvenle hareket ederek doğrudan Tally'nin ilahi güç alanına girdi ve bir kol boyu uzakta durdu. Neredeyse Tally'yle aynı boydaydı, bu insanların arasında dev gibi kalıyordu. Aynı zamanda güçlü görünüyordu, kaslı ve zorluydu, ama Tally adamın reflekslerinin onunkilerle boy ölçüşemeyeceğini tahmin etti. Ateş ışığı altında, adamın gözleri korkudan çok, merakla ışıldıyordu.

Adamın kaç yaşında olabileceğine dair Tally'nin en ufak fikri yoktu. Yüzünde, orta-güzel kırışıkları vardı, ama derisi diğerlerinin çoğundan daha iyi durumdaydı. Çoğundan daha mı gençti? Ya da yalnızca daha sağlıklı mı?

Tally aynı zamanda, adamın bıçak taşıdığını fark etti. Gördüğü ilk metal alet oydu. Bıçağın kabzası, plastiğin mat siyahlığı ile parlıyordu. Tally tek kaşını kaldırdı. Bıçak, şehir yapımı olmalıydı.

"Hoş geldin," dedi adam.

Demek o da Tanrı dili konuşuyordu. "Sağ ol. Mm, demek istediğim, teşekkür ederim."

"Geleceğini bilmiyorduk. Daha günler vardı."

Tanrılar ziyarete gelmeden önce haber mi veriyordu? “Ah, pardon,” diye mırıldandı Tally, ama yanıtı adamı şaşırtmıştı. Belki de Tanrıların özür dilemesi beklenmiyordu.

“Kafamız karıştı,” dedi adam. “Ateşini gördük ve yabancı olduğunu sandık.”

“Evet, bunu anladım zaten. Kimse zarar görmedi.”

Adam gülümsemeye çalıştı, ama sonra kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. “Hâlâ anlamıyoruz.”

Bir de bana sor.

Adamın aksam biraz farklıydı, kıtadaki bir başka şehrin aksam gibi, ama tamamen ayrı bir uygarlıktan değil. Diğer yandan, sormak istediği sorular için doğru sözcükleri bulamıyor gibiydi. Sanki Tanrılarla sohbet etmeye alışık değildi. Muhtemelen aradığı soru: *Burada ne işin var*, idi.

Bu insanlar ilahi olmaktan her ne anlıyorsa, Tally’nin tariflerine pek uymadığı açıktı. Ve Tally’nin içinde bir his vardı; Tanrı olmadığına karar verirlerse, geriye tek bir seçenek, yabancı olduğu seçeneği kalacağına dair bir his...

Ve yabancıların kafasına sopa indiriyorlardı.

“Bizi affet,” dedi adam. “Adını bilmiyoruz. Benim adım Andrew Simpson Smith.”

Tuhaf bir durum için tuhaf bir isim, diye düşündü Tally. “Benim adım Tally Youngblood.”*

“Genç Kan,” dedi adam, biraz daha mutlu görünerek. “Demek sen genç bir Tanrısın.”

“Ah, evet, sanırım. Yalnızca on altı yaşımdayım.”

Andrew Simpson Smith gözlerini yumdu. Rahatladığı açıktı. Tally, onun da pek yaşlı olmadığını düşündü. Kafası karışınca, baştaki kasıntılı tavrı kaybolmuştu ve henüz doğru

* *Young blood*, İngilizcede ‘genç kan’ anlamına gelir. [Ç. N]

düzgün sakalı yoktu. Çizgileri ve çiçek hastalığından kaynaklanan birkaç çukuru görmezseniz yüzü, David'in yaşlarında, belki on sekizinde bir çirkininkine ait olabilirdi.

"Sen... buranın lideri misin?" diye sordu Tally.

"Hayır. Şef o." Kovalamaca sırasında Tally'nin yere devirdiği koca burunlu, dizi yaralı, şişman avcıyı işaret etti. Sopasıyla Tally'nin kafasını kırmaya hazırlanan adama. Harika!

"Ben kutsal adamım," diye devam etti Andrew. "Tanrıların dilini babamdan öğrendim."

"Gerçekten iyi konuşuyorsun."

Adam, çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben... teşekkür ederim." Bir kahkaha attı, sonra yüzünden sinsi denebilecek bir ifade geçti. "Sen düştün, değil mi?"

Tally yaralı bileğini tuttu. "Evet, kovalamaca sırasında."

"Gökyüzünden mi?" Adam, büyük bir hayretle, boş ellerini açarak çevresine bakındı. "Uçan-aracın yok. Demek ki düştün."

Uçan-araç? İşte bu ilginçti. Tally omuzlarını silkti. "Aslında, bu konuda beni yakaladın. Gerçekten de gökten düştüm."

"Ahh!" Her şey yine yoluna girmiş gibi, adam rahat bir nefes aldı. Kalabalığa birkaç şey söyledi ve insanlar anlamış gibi mırıldandılar.

Tally gevsemeye başladı. Onun yeryüzündeki varlığı mantıklı bir açıklama kazanınca, hepsi daha mutlu görünmeye başlamıştı. Gökyüzünden düşmesini anlayabilirlerdi. Ve Tally'nin şansı varsa genç Tanrılardan, daha farklı bir davranış şekli bekliyor olurlardı.

Andrew Simpson Smith'in arkasında, ateş çıtırdarak yanmaya başladı. Tally yiyecek kokusu aldı ve kesilmek üzere yakalanmış bir tavuğun gıdıklamasını duydu. Görünüşe göre, ilahi bir ziyaret, gece yarısı ziyafeti için yeterli sebepti.

Kutsal adam bir kolunu ateşe doğru uzattı ve kalabalık yine aralanıp onlara yol açtı. “Düşüş hikâyeni anlatır mısın? Sözlerini bizimkilerin anlayabileceği dile çeviririm.”

Tally iç çekti. Bitkindi, şaşkındı ve yaralıydı, bileği hâlâ zonkluyordu. Tek istediği kıvrılıp uyumaktı. Ama çağlayanda sırlısıklam olduktan sonra, ateş sıcak ve davetkâr görünüyordu ve Andrew’un yüzündeki ifadeye direnmek zordu.

Koca köyü hayal kırıklığına uğratamazdı. Burada duvar ekranları yoktu, haberler ya da uydu bağlantıları yoktu ve kuşkusuz futbol turnuvaları az yapılıyordu. Tıpkı Duman’da olduğu gibi bu, anlatılan hikâyeleri değerli kılıyordu ve muhtemelen gökten yabancıların düşmesi pek sık olan bir şey değildi.

“Tamam,” dedi Tally. “Bir hikâye, ondan sonra yatıyorum.”

Tüm köy ateşin çevresinde toplandı.

Alevlerin üzerine uzatılan uzun şişlerden kızarmış tavuk kokuları gelmeye başladı. Közlerin arasına toprak çömler sokuldu ve içlerinde beyaz renkte ve maya kokulu bir şey yavaş yavaş kabarmaya başladı. Erkekler ön sıraya oturup gürültülü gürültülü yemeye, yağlı ellerini sakallarına silmeye başladılar, ta ki sakalları ateş ışığında parlamaya başlana dek. Minikler ayak altında deli gibi koştururken kadınlar yemeklerle ilgileniyordu. Büyük çocuklar karanlıktan topladıkları dallarla ateşi besliyorlardı. Ama Tally’nin konuşacağı işaret edildiğinde, herkes yerleşti.

Belki onunla yemeklerini paylaştıkları, belki de genç Tanrılar o kadar ürkütücü gelmediği için, köylülerin çoğu şimdi Tally ile göz göze gelmeye cesaret edebiliyordu, hatta bazıları

hikâyeyi beklerken özür dilercesine onun güzel yüzünü seyreliyordu.

Andrew Simpson Smith, çeviri yapmak üzere, gururla Tally'nin yanına oturdu.

Tally, buraya kadarki yolculuğunu, bu insanların anlayabileceği şekilde nasıl açıklayabileceğini merak ederek boğazını temizledi. Görünüşe göre uçan-araçlardan ve güzellerden haberleri vardı. Ama Özelleri biliyorlar mıydı? Ameliyatı?.. Suçluları?.. Duman'ı?..

Canlı ve açık bir zihin ile sisli bir zihin arasındaki farkı?..

Tally, hikâyesinden bir şey anlayacaklarından kuşkuluydu.

Boğazını yine temizledi, çevresindeki insanların beklenti dolu bakışlarından kaçınmak için gözlerini yere dikti. Yorgun hissediyordu, uykusu bölündüğü için neredeyse güzel-zihinli olmuştu. Şehirden, şu anda oturduğu ateşin başına kadarki yolculuğu bir düştü sanki.

Bir düş... Bu düşünceye gülümsedi ve yavaş yavaş hikâyesi için gereken sözler dudaklarından dökülmeye başladı.

"Bir zamanlar genç ve güzel bir Tanrıça varmış," dedi Tally, sonra sözleri köylülerin diline çevrilirken bekledi. Andrew'un ağzından çıkan tuhaf heceler, ateş ışığıyla aydınlanmış sahneyi daha da düşsel kılıyordu, öyle ki Tally hikâyeyi zorlanmadan anlatmaya başladı.

"Gökyüzünde, yüksek bir kulede yaşıyormuş. Çok güzel bir kuleymiş, ama aşağıya, dünyaya inmenin yolu yokmuş. Ve bir gün, genç Tanrıça, aynada kendini seyretmekten daha iyi şeyler yapabileceğine karar vermiş..."

İNTİKAM

Tally yabancı kokular ve seslerle uyandı: Ter ve sabah nefesi, alçak bir horultu ve burun çekme korusu, küçük ve kalabalık bir mekânın nemli sıcaklığı.

Karanlıkta kıpırdandı ve ondan bir hareket dalgası yayıldı, birbirine dolanmış bedenler yine birbirine yer için açmak yer değiştirdi. Kürk battaniyelerin altında, huzur ve rahatlık veren sıcaklık Tally'nin duyularına işledi. Yıkanmamış insanların boğucu kokusu ve Tally'nin çişinin geldiği gerçeği dışında, neredeyse bir güzel düşü gibiydi.

Gözlerini açtı. Dumanın dışarı çıkması için çatıya açılmış bir delikten ibaret olan bacadan ışık sızıyordu. Güneşin açısına bakarak anladığı kadarıyla öğlen olmak üzereydi, kimse erken kalkmamıştı. Bu şaşırtıcı değildi, ziyafet şafağa dek sürmüştü. Tally'nin hikâyesi bittikten sonra herkes kendi hikâyesini anlatmış, uykusu gelen Tanrıyı kimin uyanık tutacağı konusunda yarışmışlardı ve Andrew Simpson Smith baştan sona, yorulmak bilmeksizin çeviri yapmıştı.

Sonunda yatağa gitmesine izin verdiklerinde Tally, burada “yatak” denen şeyin yabancı bir kavram olduğunu görmüştü. Bu kulübeyi yirmi kişiyle daha paylaşması gerekmişti. Görünüşe göre bu köyde kış gecelerinde ısınmanın

yolu, kürk battaniyelerin altında, yığınlar halinde yatmaktan geçiyordu. Tuhaf bir geceydi, ama Tally'yi bir dakika daha uyanık tutmaya yetecek kadar değildi.

Bu sabah çevresi uyuyan, yarı giyinik, birbirlerine ve hayvan postlarına dolanmış bedenlerle doluydu. Ama kayıtsız temaslarının cinsel bir tarafı yoktu. Yalnızca, yığın halinde uyuyan kedi yavruları gibi, ısınmanın bir yoluydu.

Tally doğrulup oturmaya çalıştı ve ona dolanmış bir kol buldu. Andrew Simpson Smith'in koluydu. Ağzı yarı açılmış adam, alçak sesle horlamakla meşguldü. Tally adamın ağırlığını üzerinden attı ve Andrew uyanmadan dönüp kolunu diğer yanında uyuyan yaşlı adamın üzerine uzattı.

Yarı karanlıkta ilerlerken Tally, kalabalık kulübeyi baş döndürücü bulmaya başladı. Bu insanların uçan-tahtaları, duvar ekranları, sifonlu tuvaletleri, hatta muhtemelen metal aletleri icat etmediklerini biliyordu, ama *mahremiyeti* icat etmemiş birilerinin bulunabileceği aklıma hiç gelmemişti.

Uyuyan insanların üzerinden geçti; kollara, bacaklara takıla takıla kapıya ulaştı. Eğilerek, minnetle parlak güneşe ve taze havaya çıktı.

Buz gibi hava çıplak kollarındaki ve yüzündeki tüyle-ri diken diken etti, her nefes ciğerlerine buz taşıyordu sanki. Tally ceketini kulübede bıraktığını fark etti, ama onca uyuyan bedenin arasından sıkışa sıkışa geçmektense titremeyi tercih ederek kollarını kendine dolamakla yetindi. Burada, soğukta, dün geceki düşüşte incinen bileğinin zonkladığını hissediyordu ve gün boyunca yürümekten kasları tutulmuştu. Belki de kulübedeki insan sıcaklığı o kadar da kötü değildi, ama her şeyin bir sırası vardı.

Tuvaleti bulmak için burnunu rehber alması gerekti. Bir çukurdan ibaretti ve boğucu koku Tally'nin ilk defa, kışın

kaçtığına memnun olmasına sebep oldu. İnsanlar yazın burada nasıl yaşıyordu?

Tally daha önce de açık hava tuvaletlerini kullanmıştı elbette. Ama Dumanlılar, şehrin geri dönüşüm fabrikalarından ödünç aldıkları, kendi kendine üreyen nanoları kullanarak atıklarını işliyorlardı. Nanolar lağımı bozuyor, doğrudan toprağa karıştırıyordu ve bu da Tally'nin yediği en güzel domateslerin üretilmesinde kullanılıyordu. Daha da önemlisi, tuvaletlerin kokmasını engelliyordu. Doğayı ne kadar seviyor olurlarsa olsunlar, Dumanlıların hemen hepsi şehirde doğmuştu. Onlar teknolojik bir uygarlığın çocuklarıydı ve kötü kokulardan hoşlanmıyorlardı.

Bu köy ise bambaşka bir meseleydi. Neredeyse, yüksek teknolojinin doğmasından önce yaşayan, mitolojik Paslı öncesi insanlarına benziyorlardı. Bu insanlar nasıl bir kültürden gelmişti? Okulda, Paslıların herkesi ekonomik yapılarına dahil ettiklerini ve başka yaşam tarzlarını yok ettiklerini öğrenmişti ve bundan hiç bahsedilmemiş olsa da, Tally Özellerin de hemen hemen aynı işi yaptıklarını biliyordu. O zaman, bu insanlar nereden gelmişti? Paslı uygarlığı yıkıldıktan sonra mı bu yaşam tarzına dönmüşlerdi? Yoksa ondan önce de yabanda mı yaşıyorlardı? Hem, Özeller neden onları rahat bırakmıştı?

Bu soruların yanıtı ne olursa olsun Tally, tuvalet çukuru ile yüzleşemeyeceğini fark etti, bunu yapamayacak kadar şehirliydi. Ormanın biraz daha içlerine yürüdü. Duman'da bunun kınandığını bilse de, genç Tanrıların burada özel hakları olduğunu umuyordu.

Tally köyün kenarında bekleyen iki nöbetçiye el salladığında, adamlar biraz huzursuzlukla başlarını salladılar, gözle-

rini kaçırdılar ve sopalarını beceriksizce arkalarına sakladılar. Avcılar hâlâ Tally'ye karşı tetikteydi. Sanki, ona vurmaya çalıştıkları için neden hâlâ başlarının belaya girmediğini merak ediyorlardı.

Ağaçların arasında birkaç metre ilerledikten sonra köy görüş alanından çıktı, ama Tally kaybolmak konusunda endişelenmiyordu. Esintiler hâlâ tuvalet çukurundan rahatsız edici yoğunlukta kokular getiriyordu ve yön duygusunu kaybederse bekçilere seslenebilecek kadar yakındaydı hâlâ.

Parlak güneş altında gecenin kırağısı eriyor, yoğun bir sise dönüşüyordu. Orman, Tally'nin anne babasının eski evinin, içinde kimse yokken yaptığı gibi, yumuşak hışırtılar çıkarıyordu. Yaprakların gölgeleri ağaçların silüetlerini bozuyor, bütün şekilleri belirsizleştiriyor, her esintiyle Tally'nin göz ucunda hareket yaratıyordu. Dün hissettiği, izleniyor olduğu duygusu geri dönmüştü. Tally uygun bir yer buldu ve çabucak işedi.

Ama hemen geri dönmedi. Bu düşünceye kapılmak anlam-sızdı. Birkaç dakikalık mahremiyet burada bir lükstü. Yalnız kalmak isteyen âşıkların ne yaptığını, köyde sırlarını uzun süre korumayı başaranlar olup olmadığını merak etti.

Son bir ay içinde, her anını Zane'le geçirmeye alışmıştı. Şu anda onun eksikliğini hissediyordu; vücudu, onun yanındaki sıcaklığını özliyordu. Ama iki düzine yabancıyla yatak odasını paylaşmak tuhaf ve beklenmedik bir telafi olmuştu.

Tally aniden sinirlerinin bozulduğunu hissetti ve yerinde dondu. Göz ucuyla, bir şeyin yer değiştirdiğini görmüştü; doğal güneş ışığı oyunlarının, yaprakların ve rüzgârın parçası olmayan bir şeyin... Ağaçların arasını taradı.

Ormanda bir kahkaha duyuldu.

Bu, Andrew Simpson Smith'in kahkahasıydı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çalıların arasına çökmüştü.

"Neden beni gözetliyorsun?" diye sordu Tally.

"Gözetlemek mi?" Andrew, daha önce böyle bir sözcüğü hiç duymamış gibi konuşmuştu. Tally, bu kadar az mahremiyet olan bir yerde, insanların gizlice gözetleme kavramını icat bile etmediklerini düşündü. "Sen bizim yanımızdan ayrılırken uyandım Genç Kan. Belki seni görürüm dedim..."

Tally tek kaşını kaldırdı. "Ne yaparken görürsün?"

"Uçarken," dedi Andrew, mahcup mahcup.

Tally elinde olmadan güldü. Bir önceki gece, açıklamak için ne kadar çabalarsa çabalasın, Andrew Simpson Smith uçan-tahta sürme kavramını anlayamamıştı. Tally, genç Tanrıların pek sık uçan-araç sürmediklerini açıklamıştı, ama farklı uçan-araç türleri olduğu fikri Andrew'un kafasını karıştırmıştı.

Tally'nin alaycı tavrı onu incitmiş gibiydi. Belki de Tally'nin, sırf onu tedirgin etmek için özel güçlerini sakladığını düşünüyordu.

"Pardon, Andrew. Ama dün gece söylediğim gibi, ben uçamıyorum."

"Ama hikâyende, arkadaşlarına katılacağını söylemiştin."

"Evet. Ama sana söylediğim gibi, tahtam bozuldu. Hem de su altında kaldı. Korkarım yürümek zorunda kalacağım."

Andrew bir an şaşırdı, belki de ilahi aletlerin bozulabileceği fikri onu hayrete düşürmüştü. Sonra, aniden gülümsedi ve minik gibi görünmesine sebep olan eksik dişini gösterdi. "O zaman ben sana yardım ederim. Oraya birlikte yürürüz."

"Ah, gerçekten mi?"

Andrew başını salladı. “Smithler kutsal adamlardır. Ben Tanrıların hizmetkârıyım. Tıpkı eskiden babamın olduğu gibi.”

Son sözleri söylerken sesi ifadesizleşti. Tally, Andrew’un yüzünü okumanın ne kadar kolay olduğuna bir kez daha şaşırdı. Köylüler duygularını hemen belli ediyorlardı. Sanki, yatak odalarında olduğu gibi, duygularında da mahremiyeti keşfetmemişlerdi. Birbirlerine hiç yalan söyleyip söylemediklerini merak etti.

Elbette, bazı güzeller bir noktada onlara yalan söylemişti. Tanrıymış!

“Baban ne zaman öldü Andrew? Fazla olmamış, değil mi?”

Andrew, Tally sihirle onun düşüncelerini okumuş gibi, hayretle baktı. “Daha bir ay oldu, en uzun geceden hemen önce.”

Tally, en uzun gecenin ne olduğunu merak etti, ama Andrew’un sözünü kesmedi.

“Birlikte yıkıntıları arıyorduk. Büyük Tanrılar, onların inceleyebilmesi için eski ve Paslı yerler bulmamızdan hoşlanıyor. Ve bir gün yabancılara rastladık.”

“Yabancı mı? Benim olduğumu sandığınız gibi mi?”

“Evet. Ama bulduğumuz genç bir Tanrı değildi. Öldürmek için baskın yapan bir gruptu. İlk biz onları gördük, ama köpekleri kokumuzu almıştı. Ve babam yaşlıydı. Kırk sene yaşamıştı,” dedi gururla.

Tally yavaşça nefes verdi. Tally’nin sekiz büyük-geçkini de hayattaydı ve hepsi yüzlü yaşlarını sürüyordu.

“Kemikleri zayıflamıştı.” Andrew fısıldarcasına konuşuyordu. “Dere kıyısında koşarken bileğini burktu. Onu geride bırakmak zorunda kaldım.”

İnsanın bileğini burktuğu için ölebileceği fikri karşısında başı dönen Tally yutkundu. “Ah... Çok üzüldüm.”

“Ben onu bırakmadan önce bıçağını bana verdi.” Andrew bıçağı kınından çekti ve Tally onu önceki geceden daha iyi görebildi. Çentik çentik kenarı olan, eskimiş, atılabilir bir mutfak bıçağıydı. “Artık kutsal adam benim.”

Tally yavaşça başını salladı. Andrew’u elinde ucuz bir bıçakla görünce, bu insanlarla ilk karşılaşmasının nasıl sona erebileceğini hatırlamıştı. Sonu neredeyse Andrew’un babasının sonu gibi olacaktı. “Ama neden?”

“Neden mi Genç Kan? Çünkü onun oğluyum.”

“Hayır, o değil,” dedi Tally. “Yabancılar neden babanı öldürmek istesin? Ya da herhangi birini?”

Andrew, bu tuhaf bir soruymuş gibi alnını kırıştırdı. “Onların sırasıydı.”

“Onların neyi?”

Andrew omuzlarını silkti. “Biz yazın öldürmüştük. Onlar intikam alacaktı.”

“Siz... onlardan birini... öldürmüştünüz, öyle mi?”

“Biz onlardan intikam aldık. Bahar başında onların öldürdüğü biri karşılığında.” Soğuk soğuk gülümsedi. “O baskına ben de katıldım.”

“Yani, onlara ödetmiş oldunuz. Ama bütün bunlar ne zaman başladı?”

“Başlamak?..” Andrew, donuk metalinde bir şey okumaya çalışıyormuş gibi, bıçağın yüzeyine baktı. “Her zaman böyleydi. Onlar yabancı.” Gülümsedi. “Eve getirdiklerinin öldürülecek biri değil, sen olduğunu görünce sevindim. Böylece, sıra hâlâ bizde ve babamın intikamı alınırken baskına katılabilirim.”

Tally'nin dili tutulmuştu. Saniyeler içinde, Andrew Simpson Smith yaslı bir oğuldan bir tür... vahşiye... dönüşmüştü. Adamın parmakları daha da soğumuştur, bıçağın kabzasını öyle sıkı kavramıştı ki kanı çekilmişti.

Tally gözlerini silahtan kaçırdı ve başını iki yana salladı. Onu uygar olmayan biri olarak düşünmek adil değildi. Andrew'un anlattığı şey, uygarlığın kendisi kadar eskiydi. Okulda, bu tür kan davalarını anlatmışlardı. Üstelik Paslılar daha da kötüydü; kitle savaşını icat etmişler, gittikçe daha ölümcül teknolojiler yaratmışlardı ve sonunda gezegeni yok etmelerine ramak kalmıştı.

Yine de Tally, bu insanların tanıdığı herkesten ne kadar farklı olduklarını göz ardı edemezdi. Kendini Andrew'un yüzündeki sert ifadeye, elindeki bıçak sapından aldığı tuhaf zevke bakmaya zorladı.

Sonra Dr. Cable'in sözlerini hatırladı. *İnsanlık kanser gibidir ve tedavi biziz. Şehirler, şiddeti bitirmek üzere inşa edilmişti ve ameliyatın bir parçası, güzellerin beyninden bunu siliyordu. Tally'nin içinde büyüdüğü dünya, bu korkunç döngüye karşı bir engeldi. Ama türün doğal durumu burada, Tally'nin tam önündeydi. Tally şehirden kaçarken, belki de buna doğru koşuyordu.*

Elbette, Dr. Cable yanılmamışsa ve bir başka yol bulunuyorsa...

Andrew bakışlarını bıçaktan kaldırdı ve bıçağı kınına sokarak ellerini açtı. "Ama bugün değil. Bugün, arkadaşlarını bulmana yardım edeceğim." Gülümsedi.

Tally yavaşça nefes verdi. Bir anlığına, içinden Andrew'un yardımını reddetmek geldi. Ama başvuracak başka kimse yoktu ve burasıyla Paslı Yıkıntıları arasında uzanan orman

gizli patikalar ve doğal tehlikelerle doluydu. Üstelik birçok insanın onu bir “yabancı” sanması olasılığı vardı. Kana susamış baskıncılar tarafından kovalanmasa bile, buz gibi yabanda bileğini burkması bile ölümcül olabilirdi.

Andrew Simpson Smith’e ihtiyacı vardı, o kadar. Ve Andrew bütün hayatını, Tally gibi insanlara yardım etmeyi öğrenmeye adanmıştı. Tanrılara.

“Tamam Andrew. Ama bugün gidelim. Acelem var.”

“Elbette. Bugün.” Andrew yeni çıkmaya başlamış sakallarını sıvazladı. “Arkadaşlarının beklediği bu yıkıntılar?.. Nerede?”

Tally, hâlâ doğunun ne tarafta olduğunu gösterecek kadar alçak olan güneşe baktı. Birkaç dakika düşündükten sonra kuzeybatıya, şehre ve onun ötesindeki Paslı Yıkıntıları’na doğru işaret etti. “Şu tarafta, yaklaşık bir haftalık yürüyüş mesafesinde.”

“Bir hafta?..”

“Yedi gün demek.”

“Evet, Tanrıların takvimini biliyorum,” dedi Andrew ki-birle. “Ama koca bir *hafta*?”

“Evet. Çok uzak değil, değil mi?” Önceki gece avcılar, yorulmak nedir bilmeden yürümüştü.

Andrew başını iki yana salladı. Yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. “Ama bu, dünyanın kıyısının da ötesinde demek.”

TANRILARIN BESİNİ

Öğle vakti yola çıktılar.

Onları uğurlamak için tüm köy toplanmış, yolculuk için armağanlar getirmişlerdi. Armağanların çoğu taşınamayacak kadar ağırdı ve Tally ile Andrew onları kibarca reddetti. Ama Andrew kendi çantasını, onlara sunulan korkutucu görünüşlü kurutulmuş et parçalarıyla doldurdu. Tally o yağlı şeylerin yiyecek olduğunu anladığında dehşetini saklamaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı. Onun kabul ettiği tek armağan, minik hayran kulübünün, diğerlerinden yaşça büyük üyelerinin sunduğu, tahta ve deriden yapılmış sapandı. Tally, kendi miniklik günlerinde sapan kullanmak konusunda oldukça becerikli olduğunu hatırlıyordu.

Şef yolculuk için iyi dileklerini sundu ve böylesine genç ve güzel bir Tanrının kafasını yarmasına ramak kaldığı için son bir özür ekledi. Onun konuşmasını Andrew çevirmişti. Tally, büyüklerine bu yanlış anlamadan bahsetmeyeceğine söz verince şef rahatlamış göründü. Sonra Andrew'a, avcıların hatasını telafi ettiği için genç kutsal adama sunulmuş bir minnet işareti olarak dövülmüş bakırdan bir bilezik verdi.

Armağanı görünce Andrew gururla kızardı ve onu havaya kaldırdığında kalabalık tezahürat yaptı. Tally, burada sorun

yarattığını fark etti. Tıpkı kıyafet balosuna yarı-resmi elbiseyle gitmek gibi, beklenmedik ziyareti köyün düzenini bozmuştu, ama Andrew'un ona yardım etmesi herkesin biraz rahatlamasını sağlamıştı. Görünüşe göre, Tanrıları yatıştırmak bir kutsal adamın en önemli görevidi. Tally, şehir güzellerinin köylülere ne kadar müdahale ettiğini merak etti.

Köyün sınırlarını geçtikleri zaman ve peşlerinde koşuşturan minikler endişeli anneler tarafından geri çağırıldıktan sonra Tally, birkaç ciddi soru sormaya karar verdi. "Ee, Andrew, kaç Tanrı tanıyorsun... ah, yani, bizzat?"

Andrew olmayan sakalını sıvazlayarak düşündü. "Babamın ölümünden bu yana senden başka Tanrı gelmedi. Kimse benim kutsal adam olduğumu bilmiyor."

Tally başını salladı. Tahmin ettiği gibi, Andrew hâlâ babasının yerini doldurmaya çalışıyordu. "Evet. Ama aksanın oldukça iyi. Dilimi konuşmayı babandan öğrendin, değil mi?"

Andrew sinsice gülümsedi. "Babam onlara hizmet ederken Tanrılarla hiç konuşmamam, yalnızca dinlemem gerekiyordu. Ama bazen bir Tanrıyı bir yıkıntıya ya da tuhaf, yeni bir kuşun yuvasına götürürken konuşurdum."

"Ne kadar iyi. Ee... ne hakkında konuşurdunuz?"

Andrew bir an, sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. "Hayvanlar hakkında konuşuyorduk. Ne zaman çiftleştiklerini ve ne yediklerini."

"Yerinde bir sohbet." Her şehir zoologu, saha çalışmasına yardım edecek Paslı-öncesi insanların oluşturduğu bir orduya bayılırdı. "Başka?.."

"Daha önce söylediğim gibi, bazı Tanrılar yıkıntıları sorardı. Onları oraya götürürdüm."

Arkeologlar da aynıydı. “Elbette.”

“Bir de doktor vardı.”

“Kim? *Doktor mu?*” Tally olduğu yerde kalakaldı. “Söyle bana Andrew, bu doktor gerçekten... korkunç mu görünüyordu?”

Andrew kaşlarını çatı, sonra güldü. “Korkunç?.. Hayır. Senin gibi, o da güzel, bakması zor.”

Tally rahatlayarak ürperdi, sonra gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı. “Bana bakmayı pek zor bulmuyor gibisin.”

Andrew bakışlarını yere indirdi. “Özür dilerim Genç Kan.”

“Hadi ama Andrew, kastettiğim bu değildi.” Andrew’un omzunu hafifçe tuttu. “Yalnızca şaka yapıyorum. Bana dilediğin gibi... mm, her neyse. Ve bana Tally de, tamam mı?”

“Tally,” dedi Andrew, ismi tekrar ederek. Tally elini indirdi ve Andrew onun dokunduğu yere baktı. “Sen diğer Tanrılardan farklısın.”

“Kesinlikle öyle olduğunu umuyorum,” dedi Tally. “Ee, bu doktor denen adam, normal görünüyor mu? Yani, güzel demek istiyorum? Ya da en azından... Tanrı gibi?”

“Evet. Diğerlerinden daha sık geliyor. Ama hayvanlar ya da yıkınımlarla ilgilenmiyor. Yalnızca köyün âdetlerini soruyor: kimler cilveleşiyor, kim hamile; hangi avcı, şefe meydan okuyup onu dövüşe çağırabilir.”

“Evet.” Tally sözcüğü hatırlamaya çalıştı. “Bir antro...”

“Antropolog diyorlar ona,” dedi Andrew.

Tally tek kaşını kaldırdı.

Andrew sırtı. “Babam hep keskin kulaklarım olduğunu söylerdi. Diğer Tanrılar bazen doktora takılırdı.”

“Hah!” Anlaşılan köylüler, ilahi ziyaretçileri hakkında, Tanrıların fark ettiğinden daha fazlasını biliyorlardı. “Demek

sen gerçekten hiç... korkunç görünen... Tanrılarla karşılaşmadın, öyle mi?"

Andrew'un gözleri kısıldı ve yine yürümeye başladı. Bazen soruları yanıtlaması çok uzun sürüyordu. Sanki acele etmek, köylülerin icat etmeye tenezzül etmedikleri bir başka şeydi. "Hayır, karşılaşmadım. Ama babamın dedesi, tuhaf silahları ve şahine benzeyen yüzleri olan, Tanrıların isteklerini yerine getiren yaratıklar hakkında hikâyeler anlatırdı. İnsan biçimine bürünüp tuhaf tuhaf hareket ediyorlarmış."

"Böcek gibi mi? Hızlı ve kesik kesik?.."

Andrew'un gözleri irileşti. "Demek gerçekten varlar, öyle mi? Uzeller?.."

"Uzel?.. Ah... Biz onlara Özel diyoruz."

"Tanrılara meydan okuyan herkesi öldürüyorlar."

Tally başını salladı. "Onlar gerçekten var."

"Ve insanlar ortadan kaybolduğunda, bazen onları Uzellerin aldığını söylüyorlar."

"Onları almak mı?" Nereye, diye düşündü Tally.

Sustu, bakışlarını önündeki orman patikasına dikti. Andrew'un babası Özel Durumlar'la karşılaşmışsa, demek ki şehrin, köyden yıllardır, hatta muhtemelen daha uzun süredir haberi vardı. Bu insanları istismar eden bilim adamları, bunu yıllardır yapıyorlardı ve otoritelerini sağlamlaştırmak için Özelleri çağırmaktan da kaçınmıyorlardı.

Tanrılara meydan okumak riskli bir işti anlaşılan.

Bütün gün boyunca yürüdüler, tepelerde epey mesafe kattılar. Tally, Andrew'un yardımı olmadan köylülerin patika-

larını seçebilir olmuştu. Sanki gözleri ormanı daha iyi görmeyi öğreniyordu.

Gece çökerken, kamp kurabilecekleri bir mağara buldular. Tally ateş için odun toplamaya başladı, ama Andrew'un onu şaşkınlıkla izlediğini görünce durdu. "Ne oldu?"

"Ateş?.. Yabancılar görecekt!"

"Ah, evet. Özür dilerim." Tally, üşüyen parmaklarını ısıtmak için ellerini birbirine sürterek iç çekti. "Ee, bu intikam olayı yolda geçen soğuk gecelere değiyor, öyle mi?"

"Üşümek, ölmekten iyidir Tally," dedi Andrew, sonra omuzlarını silkti. "Belki yolculuğumuz o kadar uzun sürmez. Yarın dünyanın kıyısına varırız."

"Evet, elbette." Yürüyüş sırasında Andrew, Tally'nin dünya tanımına ikna olmamıştı: Çapı kırk bin kilometre olan, havasız bir boşlukta asılı duran, herkesin üzerinde kalmasını sağladığı bir yer çekimi bulunan gezegen. Elbette,onun bakış açısından, kulağa oldukça delice geliyordu. İnsanlar eskiden dünyanın yuvarlak olduğuna inandıkları için tutuklanıyordu, okulda öyle demişlerdi ve genelde tutuklama işini yapanlar kutsal adamlardı.

Tally iki paket İsveçKöftesi aldı. "En azından sıcak yemek yapmak için ateş yakmamız gerekmiyor."

Andrew yaklaşıp Tally'nin arındırıcıyı doldurmasını izledi. Bütün gün kurutulmuş et kemirip durmuştu ve 'Tanrıların besini'nden deneme fikri onu epey heyecanlandırmıştı. Arındırıcı çınlayıp Tally kapağını kaldırdığında, su çekip şişmiş İsveçKöftelerinden yükselen buharı görünce ağzı açık kaldı. Tally yemeği ona uzattı. "Hadi, ilk önce sen ye."

Israr etmesi gerekmedi. Köyde, her zaman önce erkekler yiyordu ve kadınlar ile minikler artıklarla yetiniyordu. Tally

bir Tanrıydı elbette ve bazı açılardan ona, erkekmiş gibi davranıyorlardı, ama bazı alışkanlıklar zor unutulurdu. Andrew arındırıcıyı ondan aldı ve elini içine sokup bir köfte kaptı. Çılgık atarak elini çekti.

“Hey, elini yakma,” dedi Tally.

“Ama, ateş nerede?” diye sordu usulca, parmaklarını emerek. Arındırıcıyı kaldırıp altında ateş olup olmadığına baktı.

“Bu elektronik bir alet ... çok küçük bir ateş var. Yemek çubukları kullanmak istemediğinden emin misin?”

Andrew bir süre, çubukları beceriksizce denedi ve bu arada İsveçKöfteleri soğudu. Sonunda ellerini kullanarak yemeye başladı. Çiğnerken, yüzünden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. “Hmm...”

“Sorun nedir?”

“Tanrılarının besininin... bir şekilde, daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Hey, bu, Tanrılarının suyu alınmış besini, tamam mı?”

Andrew bitirdikten sonra Tally yemeğini yedi, ama BahratlıErişte dün geceki ziyafetten sonra hiç de etkileyici gelmedi. Duman’da geçirdiği günlerden, yabanda yiyeceklerin ne kadar lezzetli geldiğini hatırlıyordu. Topraksız tarımla yetiştirilmiş sebzeler, tazeyken bile etkileyici olmuyorlardı. Andrew’a katılmak zorundaydı, suyu alınmış yemek kesinlikle ilahi değildi.

Tally onun yanına kıvrılıp uyumak istemediğinde kutsal genç adam şaşırdı, ne de olsa mevsimlerden kıştı. Tally mahremiyetin tanrısal bir şey olduğunu açıkladı –Andrew anlamazdı– ama Tally diş macunu tabletini çiğneyerek mağarada uyuyacak bir köşe seçerken Andrew yine de surat astı.

Tally gecenin bir yarısı yarı donmuş bir halde uyandı ve kabalığına pişman oldu. Kendi kendine kızdığı uzun, sessiz bir iç konuşmadan sonra iç çekti ve emekleyerek gidip Andrew'un arkasına sokuldu. Zane değildi, ama bir başkasının sıcaklığı, sıkıntı ve yalnızlık içinde titreyerek taş zeminde yatmaktan iyiydi.

Şafak vaktinde, bir kez daha uyandığında, mağara duman kokusuyla doluydu.

DÜNYANIN KIYISI

Tally bağırmaya çalıştı, ama bir el ağzını sıkı sıkı kapatmıştı.

Yarı karanlıkta yumruk savurmak üzereyken, içgüdüleri yapmamasını söyledi. Onu tutan Andrew'du. Tally, onun *kokusunu* alabildiğini fark etti. İki gece yan yana uyuduktan sonra, beyninin arkası onun kokusunu tanımaya başlamıştı.

Gevşedi ve Andrew elini çekti.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Tally.

“Yabancılar. Ateş yakacak kadar kalabalıklar.”

Tally bir an düşündü, sonra başını salladı: Kan davası yüzünden, ancak büyük ve silahlı bir grup, köylerinin güvenliğinden uzakta ateş yakmaya cesaret edebilirdi.

Tally dumanlı havayı kokladı ve kavrulmuş et kokusu aldı. Kulağına bet sesli konuşmalar geldi. Tally ile Andrew uykuya daldıktan sonra yakınlarına kamp kurmuş olmalıydılar ve şimdi kahvaltılarını hazırlıyorlardı.

“Ne yapacağız?”

“Sen burada kal. Ben, yalnız birini bulabilir miyim diye bakacağım.”

“Ne yapacaksın?” diye tısladı Tally.

Andrew babasının bıçağını çekti. “Bu, sayıyı eşitlemek için bir fırsat.”

“Sayı mı? Nedir bu, futbol maçı mı?” diye fısıldadı Tally. “Öldürüleceksin! Dedğin gibi, kalabalık olmalılar.”

Andrew kaşlarını çatı. “Sadece yalnız bulduğum birini öldüreğim. Ben aptal değilim.”

“Çıkar bunu aklından!” Tally, Andrew’u yakaladı ve parmaklarını bileğinde kilitledi. Andrew çekilmeye çalıştı, ama onun kas gücü Tally’nin ameliyat sonrası gücüyle boy ölçüşemezdi.

Andrew ona dik dik baktı, sonra yüksek sesle konuştu. “Kavga edersek, bizi duyarlar.”

“Bak sen! Şşş!”

“Bırak beni!” Andrew sesini daha da yükseltmişti. Tally, onun gerekirse bağırmaktan çekinmeyeceğini fark etti. Şerefini korumak için düşmanlarını avlaması gerekiyordu. Bu, ikisinin canını da tehlikeye atmak anlamına gelse bile. Elbette, yabancılar Tally’nin güzel yüzünü gördüğünde muhtemelen onu incitmezlerdi, ama yakalanırlarsa Andrew öldürülürdü, ki sesini kesmezse olacak olan buydu. Tally’nin, onun bileğini bırakmaktan başka seçeneği yoktu.

Andrew tek söz etmeden döndü ve elinde bıçağıyla, mağaradan dışarı süründü.

Tally sersem sersem karanlıkta oturdu ve kavgalarını tekrar düşündü. Ona ne diyebilirdi? Yıllardır süren bir kan davasını, fısıltıyla yapılan hangi itirazlar sona erdirebilirdi? Umut-suz bir durumdu.

Belki, bundan daha derine gidiyordu. Tally bir kez daha Dr. Cable’ın, insanlığın savaşı tekrar tekrar keşfettiğini, sonunda yine Pash’ya dönüştüğünü iddia eden sözlerini hatırladı.

ladı, gezegenin ne olduğunu bilseler de, bilmeseler de, insan türü gezegenin kanseriydi. O zaman, ameliyat dışında, *bunun* tedavisi neydi?

Belki haklı olan Özellerdi.

Tally üzüntü, açlık ve susuzluk içinde mağarada çömeliip bekledi. Andrew'un su matarası boştu ve onun geri dönmesini beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tabii geri döne-se...

Nasıl Tally'yi bırakıp gidebilirdi?

Elbette, kendi yaralı babasını, öldürüleceğini bile bile, soğuk bir derede yatarken bırakmıştı. Belki, böyle bir deneyimden sonra, herkes intikam almak isterdi. Ama Andrew, babasını öldüren adamı öldürmeye çalışmıyordu, herhangi bir yabancıyı öldürmeye gitmişti, kim olursa olsun fark etmezdi. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Yemek kokuları yavaş yavaş azaldı. Tally sürünerek mağaranın ağzına gittiğinde, yabancı kampından ses gelmiyordu. Yalnızca rüzgârla hışırdayan yaprakların sesi vardı.

Sonra ağaçların arasından birinin geldiğini gördü...

Andrew'du. Yerlerde sürünmüş gibi, her yanı çamurla kaplıydı, ama elinde tuttuğu bıçak temiz görünüyordu. Tally ellerinde de kan göremedi. Andrew yaklaştığında, yüzünde hayal kırıklığı olduğunu gördü. Rahatlamıştı. "Ee, şansın ya-ver gitmedi mi?" dedi.

Andrew başını iki yana salladı. "Henüz babamın intikamı alınmadı."

"Ne kötü! Artık gidelim."

Andrew alnını kırıştırdı. "Kahvaltı yok mu?"

Tally kaşlarını çatı. Bir dakika önce herhangi bir yabancıya pusu kurup öldürmeye can atıyordu, şimdiyse dondurması elinden alınan minik gibi bakıyordu.

“Kahvaltı için çok geç oldu,” dedi Tally ve çantasını omzuna taktı. “Dünyanın kıyısına ne taraftan gidiliyor?”

Akşamüstüne kadar sessizlik içinde yürüdüler. Sonunda, Tally'nin guruldayan midesi onları durmaya zorladı. Tally ikisi için SebzeliPilav hazırladı. Sahte et yiyecek ruh hali içinde değildi.

Andrew, memnun etmeye can atan köpek yavrusu gibiydi, oyun olsun diye yemek çubuklarını kullanmaya çalıştı ve beceriksizliği hakkında şakalar yaptı. Ama Tally'nin içinden gülümsemek gelmedi. Andrew intikam almak için gittiğinde iliklerine işleyen üşüme hissi geçmemiştir.

Elbette, Andrew'a kızması pek de adil değildi. Muhtemelen Tally'nin kayıtsız cinayete duyduğu tiksintiyi anlayamazdı. Intikam döngüsünün içine doğmuştur. Tıpkı yığınlar halinde uyumak ve ağaç kesmek gibi, bu da onun Paslı-öncesi hayatının bir parçasıydı. Tally'nin tuvalet çukuru karşısında duyduğu tiksintiyi anlamadığı gibi, bunu da anlayamazdı.

Tally köylülerden farklıydı, en azından insanlık tarihi boyunca bu kadarı değişmişti. Belki de bir umut vardı.

Ama Andrew'la bunu tartışmak, hatta ona gülümsemek bile Tally'nin içinden gelmiyordu.

“Ee, dünyanın kıyısının ötesinde ne var?” diye sordu sonunda.

Andrew omuzlarını silkti. “Hiçbir şey.”

“Bir şey olmalı.”

“Dünya sona eriyor işte.”

“Oraya hiç gittin mi?”

“Elbette. Her oğlan gider. Erkek olmadan bir sene önce.”

Tally kaşlarını çatdı, bir erkek kulübü daha, diye düşündü. “Peki, neye benziyor? Geniş bir ırmak mı? Bir tür uçurum mu?”

Andrew başını iki yana salladı. “Hayır. Ormana benziyor. Başka her yer gibi. Ama orası son. Orada küçük adamlar var ve daha ileri gitmeni engelliyor.”

“Küçük adamlar, ha?” Tally, çirkin okulunda, kütüphane duvarında gördüğü eski bir haritayı hatırladı. Haritanın üzerindeki boş yerlere, süslü bir el yazısı ile, ‘Burada Ejderhalar Var’ yazılmıştı. Belki de bu, dünyanın kıyısı, köylülerin zihinlerindeki dünya haritasının sınırından başka bir şey değildi. İntikam ihtiyaçları gibi, sınırın ötesini göremiyorlardı basitçe. “Eh, benim için dünyanın sonu olmayacak.”

Andrew yine omuzlarını silkti. “Sen Tanrısın.”

“Evet, bu benim işte. Ne kadar yolumuz kaldı?”

Andrew başını kaldırıp güneşe baktı. “Gece çökmeden orada oluruz.”

“Güzel.” Tally, Andrew Simpson Smith’e sokulmuş olarak bir soğuk gece daha geçirmek istemiyordu.

Takip eden birkaç saat boyunca yabancılardan işaret görmediler, ama sessizlik alışkanlık olmuştu bir kere. Tally, Andrew’a artık kızgın olmadığına karar verdiğinde bile, tek söz etmeden kilometrelerce yol yürüdüğünü gördü. Tally’nin sessizliği Andrew’un moralini bozuyor gibiydi ya da belki o sabah adam öldüremediği için surat asıyordu hâlâ.

Baştan sona kötü bir gün oluyordu.

Andrew, “Çok yaklaştık,” dediğinde, arkalarında gölgeler uzuyor, yavaş yavaş akşam oluyordu.

Tally su içmek için durdu ve ufku taradı. Gökten düştüğünden beri gördüğü tüm diğer orman manzaralarına benziyordu. Belki ağaçlar burada biraz daha seyrek, açıklıklar daha genişti ve kışın gittikçe şiddetlenen soğukunda çimenlerden yoksundu. Ama dünyanın sonu denince insanın aklında canlanacak bir şeye benzemiyordu.

Yollarına devam ederlerken Andrew, ağaçların arasında birtakım işaretler ararmış gibi yavaşlamıştı. Zaman zaman uzak tepelere bakarak yol işaretlerini gösteriyordu. Sonunda durup, iri iri açılmış gözlerle ormana baktı.

Tally'nin odaklanması için bir dakika gerekti, sonra bir ağaçtan sarkan şeyi gördü. Oyuncak bebeğe benziyordu, insan şeklinde bir dal ve kuru çiçek bohçası, bir yumruktan daha büyük değildi. Esintiyle, dans eden minik biri gibi sallanıyordu. Tally, uzaklara doğru dizilmiş diğer bebekleri de görebiliyordu.

Elinde olmadan gülümsedi. "Küçük adamlar bunlar mı?"

"Evet."

"Demek *senin* dünyanın kıyısı burası, öyle mi?" Yoğun çalılar, ötüşen kuşlarla dolu ağaçlar, Tally'ye hiç de farklı gelmemişti.

"Benimkinin değil. Dünyanın kıyısı burası. Kimse ötesine geçmedi."

"Ya, ne demezsin!" Tally başını iki yana salladı. Muhtemelen bebekler, bir sonraki kabilenin sınırlarını işaret ediyordu. Yakındaki bebeklerden birinin yanına bir kuşun tünediğini, bebeği –muhtemelen yiyecek bir şey olup olmadığını merak ederek– incelediğini gördü.

İç çekti ve omzundaki çantayı düzeltip en yakındaki bebeğe yaklaştı. Andrew takip etmedi, ama batıl inancının yanlış-

lığı kanıtlandığında arkadan yetişirdi. Tally, yüzyıllar önce, eninde sonunda dünyanın kıyısından aşağı düşeceklerini düşünerek, denizcilerin derin okyanuslara yelken açmaya korktuklarını hatırladı. Ta ki biri deneyene kadar. Sonra, orada başka kıtalar olduğu anlaşılmıştı.

Diğer yandan, Andrew'un onu izlememesi daha iyi olurdu belki. Tally'nin ihtiyaç duyduğu son şey, ne pahasına olursa olsun intikam almaya kararlı bir yol arkadaşıydı. Dünyanın kıyısının ötesindeki insanların, Andrew'un babasının ölümlüyle bir ilgisinin olmadığı kesindi, ama Andrew için bir yabancının bir diğerinden farkı yoktu.

Tally yaklaştıkça bebekleri daha iyi gördü. Birkaç metre mesafeyle asılmışlardı ve bir açık hava partisinin biçimsiz süsleri gibi, bir tür sınırı gösteriyorlardı. Tally bebeklerin başlarının tuhaf açılarla sarkmış olduğunu gördü. Hepsi, boyunlarına dolanmış, kaba sicimlerden ilmeklerle asılmıştı. Köylülerin bu minik adamları neden ürkütücü bulduğunu anlayabiliyordu: Yavaş yavaş, sırtından soğuk bir ürperti geçmeye başladı...

Sonra karıncalanma hissi parmaklarına geçti.

Başta, Tally kolunun uyuştüğünü düşündü. Batma hissi omuzlarından aşağı yayılıyordu. Kan dolaşımını düzeltmek için sırt çantasını düzeltti, ama karıncalanma devam etti.

Birkaç adım sonra, Tally bir ses duydu. Sanki topraktan bir gürleme geliyordu, o kadar pes bir sesteki ki bu, kemiklerinde hissedebiliyordu. Ses, derisinin üzerinde oynuyor, çevresindeki dünya titriyordu. Gözleri sesle eşzamanlı olarak titreşirmiş gibi, görüş alanı bulanıklaştı. Öne doğru bir adım daha attı ve ses yükseldi. Şimdi, kafasının içi bir böcek sürüsüyle doluymuş gibi geliyordu.

Burada yanlış bir şeyler vardı.

Tally dönmeye çalıştı, ama kaslarının tutmadığını anladı. Aniden sırt çantası taşla dolu gibi ağır gelmeye başlamıştı ve ayaklarının altındaki yer bataklığa dönmüştü. Geri geri sendelemeyi başardı ve o uzaklaştıkça ses azaldı.

Ellerinin titrediğini fark etti; belki de yine ateşlenmişti.

Yoksa burası yüzünden miydi?

Tally kolunu öne uzattı ve parmak uçlarındaki titreme arttı, tedavi edilmemiş güneş yanığı gibi kaşınmaya başladı. Hava uğulduyor, eli bebeklere ne kadar yaklaşırsa o kadar kötüleşiyordu. Sanki Tally'nin etini itiyorlardı.

Dişlerini sıkıttı ve meydan okurcasına öne bir adım attı, ama uğultu yine kafasını doldurdu ve görüş alanını bulanırdı. Bir sonraki nefeste boğazı, hava solunamayacak kadar elektrikliymiş gibi kasıldı.

Tally sendeleyerek bebeklerden uzaklaştı, sesler azaldığında dizlerinin üzerine çöktü. Derisi hâlâ karıncalanıyor, sanki giysilerinin altında bir karınca sürüsü dolaşıyordu. Tally ilerlemeye çalıştı, ama bedeni reddetti.

Sonra yine Andrew'un kokusunu aldı. Onun güçlü elleri Tally'yi yerden kaldırdı ve yarı taşıyarak yarı sürükleyerek bebek sınırından uzaklaştırdı. Duyu karmaşası yavaş yavaş kayboldu.

Tally, titreşimin yankılarından kurtulmaya çalışarak başını iki yana salladı. Tüm bedeni titriyordu. "O uğultu, Andrew... bir arı kovarı yutmuşum gibi hissediyorum."

"Evet. Arı gibi uğulduyor." Andrew, kendi ellerine bakarak başını salladı.

"Neden bana söylemedin?" diye bağırdı Tally.

“Ama söyledim. Sana küçük adamlardan bahsettim. Geçemeyeceğini söyledim.”

Tally kaşlarını çatı. “Daha ayrıntılı anlatabilirdin.”

Andrew alnını kırıştırdı, sonra omuzlarını silk. “Burası dünyanın kıyısı. Her zaman böyleydi. Nasıl olur da bilmezsin?”

Tally hayal kırıklığı içinde homurdandı, sonra iç çekti. En yakındaki bebeğe baktığında, sonunda daha önce gözden kaçırdığı şeyi gördü. Bebek, dallardan ve kuru çiçeklerden yapılmış gibi görünüyordu –doğal malzemeler– ama yıpranma işareti yoktu. Tally’nin görebildiği bütün bebekler yepyeniydi, sağanak yağmur altında günlerce asılı kalmış el yapımı şeyler gibi değildi. Eğer yağmurlardan sonra her biri yenilenmemişse, bebekler dallardan daha sağlam bir şeyden yapılmıştı.

Belki, plastik gibi bir şeyden.

Ve içlerinde çok daha karmaşık bir şey vardı: İnsanları engelleyecek kadar güçlü, ama ağaçlara ve kuşlara zarar vermeyecek kadar akıllı bir güvenlik sistemi; insanların sinir sistemine saldıran, köylülerin dünyasının çevresine aşılmaz bir sınır çizen bir şey.

Tally o zaman, Özellerin köylülerin var olmasına neden izin verdiğini anladı. Onlar, yabanda yaşayan bir avuç insandan ibaret değildi; birinin en sevdiği antropoloji projesiydi, bir tür koruma bölgesi. Ya da... Paslılar onlara ne diyordu?

Burası bir toplama kampıydı.

Ve Tally içinde kısıtlı kalmıştı.

KUTSAL GÜN

“Buradan geçmenin bir yolunu bilmiyor musun?” diye sordu Andrew sonunda.

Tally iç çekerek başını iki yana salladı. Parmaklarını uzattığı zaman titreşimi bulunduğu yerden hissedebiliyordu. Tıpkı, son bir saat içinde denedikleri tüm diğer noktalarda olduğu gibi. Görebildiği kadarıyla, bebeklerin oluşturduğu sıra kesintisizce uzanıyordu ve hepsi çalışıyor gibiydi.

Dünyanın kıyısından geri çekildi ve ellerindeki diken batmasına benzer duygu dindi. İlk deneyiminden sonra bebek sınırının karıncalanma aşamasından daha ilerisini sınamamıştı –bu kadarı yetmişti– ama diğer bebeklerin de en az, onu dizlerinin üzerine çöktüren bebek kadar etkili olduğundan kuşkusu yoktu. Şehir makineleri uzun süre dayanabiliyordu ve ağaçların arasında bol bol güneş enerjisi vardı.

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Andrew.

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

“Bana... ötede ne olduğunu gösterebilirsin diye ummuştum.”

Tally kaşlarını çattı. “Daha fazlası olduğu konusunda bana inanmadığını sanıyordum.”

Andrew başını şiddetle iki yana salladı. “Sana inanıyorum Tally. Eh, havasız boşluk ve yer çekimi konusunda değil, ama ötede bir şey olmalı. Yaşadığın şehir gerçek olmalı.”

“Eskiden yaşadığım,” diye düzeltti Tally, yine parmaklarını uzatarak. Karıncalanma hissi parmaklarında ilerledi. Bir saat boyunca elinin üzerinde oturmuş gibi, tuhaf bir histi. Tally geriledi ve kolunu ovaladı. Bu sınırdan ne tür teknoloji kullanıldığına dair en ufak fikri yoktu, ama durmaksızın sınamak sağlıklı olmayabilirdi. Kalıcı sinir hasarı riskine girmenin anlamı yoktu.

Küçük bebekler orada asılı duruyor, esintiyle dans ederek Tally’le âdeta alay ediyorlardı. Tally burada, Andrew’un dünyasında kısıtlı kalmıştı.

Çirkin günlerinde çevirdiği numaraları, geceleri gizlice yurttan çıkıp ırmağı geçişini, hatta Peris güzelleştikten sonra onun malikânesindeki partiyi basışını hatırladı. Ama çirkin yetenekleri burada işe yarayacak diye bir kural yoktu. Dr. Cable ile yaptığı sohbette öğrendiği gibi, şehir kandırılması kolay bir yerdi. Güvenlik, çirkinlerin yaratıcılığını teşvik etmek üzere tasarlanmıştı, birilerinin sinir sistemini yok etsin diye değil.

Ama bu sınır, tehlikeli Paslı-öncesi köylülerini şehirden uzak tutmak için konulmuştu; kampçıları, doğa yürüyüşçülerini ve doğada gezintiye çıkmış başkalarını korumak için. Bu bebekler, Tally’nin bıçağının ucuyla kendilerini dürtüklemesine boyun eğmezdi.

Çirkin numaralarını düşününce, Tally’nin eli sırt çantasındaki sapana gitti. Dünyanın kıyısını kandırmak için pek olası bir yol gibi görünmüyordu, ama belki doğrudan yaklaşım bir denemeye değerdi.

Pürüzsüz, düz bir taş buldu ve sapana taktı, kayışı geri çekerken deri gıcırdadı. Tally taşı salıverdi, ama en yakındaki bebeği bir metreyle ıskaladı. “Sanırım formumu yitirmişim.”

“Genç Kan!” dedi Andrew. “Bu akıllıca mı?”

Tally gülümsedi. “Dünyayı kırmamdan mı korkuyorsun?”

“Hikâyeler, onları buraya, hiçliğin sınırlarını belirlemek üzere Tanrıların koyduğunu söylüyor.”

“Evet, pekâlâ. Onlar daha çok ‘Uzak Durun’ işaretleri gibi. Ya da ‘İçeride Kalm’ gibi, sanırım yerinizden ayrılmamanızı sağlamak için. Dünya çok daha geniş bir yer, güven bana. Bu yalnızca, sizin bunu öğrenmemeniz için bir hile.”

Andrew bakışlarını kaçırdı ve Tally onun yine itiraz edeceğini düşündü, ama Andrew itiraz etmek yerine diz çöktü ve yumruğu büyüklüğünde bir taş aldı. Kolunu arkaya attı, nişan aldı ve taşı fırlattı. Tally, taş Andrew’un elinden çıkar çıkmaz, hedefi tam on ikiden vuracağını anladı. Taş en yakındaki bebeğe çarptı ve bebeğin dönerek uzaklaşmasına sebep oldu, boynundaki ilmek sıkılaştı, sonra bebek, aksi yönde dönerek geri geldi.

“Cesur bir davranıştı,” dedi Tally.

Andrew omuzlarını silkti. “Dediğim gibi Genç Kan, söylediğine inanıyorum. Belki de burası gerçekten dünyanın kıyısı değil. Eğer bu doğruysa, ötede ne olduğunu görmek istiyorum.”

“Tebrik ederim.” Tally öne adım attı ve elini uzattı. Değişiklik yoktu. Parmak uçları havadaki potansiyel enerjiyle karıncalanıyordu. Elini geri çekti. Elbette, yabanda yıllarca dayanmak üzere, yani dolu fırtınalarından, aç hayvanlardan, şimşeklerden sağlam kurtulmak üzere tasarlanmış bir sistem, birkaç taşla üstesinden gelinecek değildi.

“Küçük adamlar hâlâ işlerini görüyorlar.” Uyuşukluk gitsin diye parmaklarını ovuşturdu. “Burayı nasıl aşacağımızı bilmiyorum Andrew. Ama iyi denemeydi.”

Andrew, Tanrıların işine meydan okuduğu için kendi kendine şaşırmış gibi, boş eline bakmaktaydı. “Dünyanın kıyısını aşmak istemek tuhaf bir şey, değil mi?”

Tally güldü. “Hayatıma hoş geldin. Ama seni bunca yolu boş yere yürüttüğüm için üzgünüm.”

“Hayır, Tally. Görmek güzeldi.”

Tally onun yüzündeki, şaşkınlık ve yoğunluk karışımı olan ifadeyi okumaya çalıştı. “Neyi görmek? Kalıcı sinir hasarına uğramamı mı?”

Andrew başını iki yana salladı. “Hayır. Sapanını.”

“Pardon?..”

“Çocukken buraya geldiğimde, küçük adamların içimde kıvrandığını hissettim ve koşa koşa eve dönmek istedim.” Şaşkın şaşkın Tally’ye baktı. “Ama sen onlara taş atmak istedin. Her çocuğun bildiği bazı şeyleri bilmiyorsun, ama bu *gezegenin* şeklinden çok eminsin. Öyle davranıyorsun ki, sanki...” Şehir dili hakkındaki bilgisinin sınırına gelince sustu.

“Dünyayı farklı gözle görüyormuşum gibi mi?”

“Evet,” dedi Andrew, yoğun ifadesi daha da derinleşerek. Büyük olasılıkla, insanların gerçekliği tamamen farklı açılardan görebilecekleri Andrew’un şimdiye kadar aklına gelmemiştii, diye düşündü Tally. Yabancıların saldırılarından canlı kurtulma ve yaşamalarına yetecek kadar yiyecek bulma çabaları arasında, muhtemelen felsefi anlaşmazlıklara ayıracak fazla zamanları yoktu.

“Evet, öyle bir his,” dedi Tally, “buradan çıktığın zaman, demek istediğim, dünyanın kıyısını aştığın zaman anlayabile-

ceğin türden bir his. Konu açılmışken, ne yöne gidersek giderlim hep bu küçük adamlara rastlayacağımız konusunda emin misin?”

Andrew başını salladı. “Babam bana, dünyanın yedi günlük yürüyüş mesafesi genişliğinde bir halka olduğunu öğretti. Burası, köyümüze en yakın kenarı. Ama babam bir kez dünyanın tüm çevresini dolaştı.”

“İlginç. Sence bir çıkış yolu mu arıyordu?”

Andrew kaşlarını çatı. “Bana söylemedi.”

“Eh, sanırım çıkış yolu bulamadı. Peki, ben nasıl dünyanızdan çıkıp Paslı Yıkıntıları’na ulaşacağım?”

Andrew bir süre sessiz kaldı, ama Tally onun yine hiç acele etmeden, uzun uzun düşündüğünü anlayabiliyordu. Sonunda, “Bir sonraki kutsal günü beklemen gerek,” dedi.

“Bir sonraki ne?”

“Kutsal günler, Tanrıların ziyarete geldikleri günlerdir. Uçan-araçlarla gelirler.”

“Ah, öyle mi?” Tally iç çekti. “Bunu hâlâ anlamadın mı, bilmiyorum Andrew, ama benim burada olmamam gerekiyordu. Büyük Tanrılardan biri görürse, başım belada demektir.”

Andrew bir kahkaha attı. “Beni aptal mı sandın, Tally Genç Kan? Kule hakkındaki hikâyeni dinledim. Dışlandığını anlıyorum.”

“Dışlanmak?..”

“Evet Genç Kan. Bu işareti taşıyorsun.” Parmaklarını Tally’nin sol kaşında gezdirdi.

“İşaret?.. Ah, evet...” Köylülerle karşılaştığından beri ilk kez, Tally dövmesini hatırladı. “Demek bunun bir anlamı olduğunu düşünüyorsun.”

Andrew, gözlerini Tally'nin kaşından kaçırarak dudağını ısırdı. "Emin değilim, elbette. Babam bana bu tür şeyleri öğretmedi. Ama benim köyümde, biz yalnızca hırsızlık yapanları işaretleriz."

"Evet, elbette. Ama sen benim bir şekilde işaretlendiğimi düşündün, öyle mi?" Andrew mahcup mahcup başını kaldırdı ve Tally gözlerini devirdi. Köylülerin onu görünce kafasının karışmasına şaşırمامak gerekirdi; dövmenin bir tür utanç işareti olduğunu düşünmüşlerdi. "Dinle, bu bir tür moda. Ya da, mm... şöyle anlatayım. Yalnızca arkadaşlarımla birlikte, kendimizi eğlendirmek için yaptığımız bir şey. Bazen hareket ettiğini fark etmişsindir, değil mi?"

"Evet. Kızdığın, gülümsediğin ya da derin derin düşündüğün zamanlarda."

"Doğru. Fh, buna biz 'canlı olmak' diyoruz. Her neyse, ben dışlanmadım. Kaçtım."

"Ve anladığım kadarıyla, seni eve geri götürmek istiyorlar. Tanrılar geldiğinde, ormana doğru yürürken uçan-araçlarım geride bırakıyorlar, anlıyorsundur..."

Tally gözlerini kırıştırdı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Büyük Tanrılardan araç çalmama yardım edeceksin, öyle mi?"

Andrew omuzlarını silkti.

"Sana kızmazlar mı?"

Andrew, olmayan sakalını sıvazlayarak düşünürken iç çekti. "Dikkatli olmalıyız. Ama ben Tanrıların kusursuz olmadıklarını fark ettim. Ne de olsa sen kulelerinden kaçmışsın."

"Vay vay, kusurlu Tanrılar." Tally güldü. "Peki baban ne düşünürdü Andrew?"

Andrew başını iki yana salladı. “Emin değilim. Ama o burada değil. Artık kutsal adam benim.”

O gece, sınırın yakınında kamp kurdular. Andrew, geceleri kimsenin –ne yabancı ne de başkaları– bebeklerin bu kadar yakınına gelmeye cesaret edemeyeceğini söylemişti. Burası batıl bir dehşet mekânıydı. Üstüne üstlük, kimse uyandığında ya da karanlıkta işlemeye gittiğinde beyninin kızarmasını istemiyordu.

Ertesi sabah acele etmeden, yabancıların av arazilerinden uzak durarak farklı bir yoldan Andrew’un köyüne döndüler. Yolculuk üç gün sürdü. Bu arada Andrew, köylü ilmi ile Tanrılardan öğrendiği bilimsel bilgileri sentezleyerek oluşturduğu orman bilgisini sergiledi. Suyun devrini anlıyordu, biraz da besin zincirini, ama yer çekimi hakkında bir gün boyunca tartıştıktan sonra Tally pes etti.

Köye yaklaştıklarında, bir sonraki kutsal güne hâlâ bir hafta kadar zaman vardı. Tally, Andrew’dan içine saklanabileceği bir mağara bulmasını istedi: Tanrıların uçan–araçlarını bıraktıkları açıklığın yakınında bir mağara. Gözlerden uzak kalmaya karar vermişti. Köylülerin hiçbiri onun geri döndüğünü bilmezse büyük Tanrılar geldiğinde onu ele veremezlerdi. Hem, bir kaçağı barındırdıkları için kimsenin suçlanmasını istemiyordu.

Andrew, Genç Kan’ın dünyanın kıyısını aştığını ve öteye geçtiğini söylemeyi planlayarak eve gitti. Anlaşılan köylüler yalan söylemeyi biliyorlardı, en azından kutsal adam biliyordu.

Hem, Tally eline bir uçan–araç geçirdiğinde, Andrew’un hikâyesi doğru olacaktı. Tally araç kullanmak konusunda usta değildi, ama her çirkinin on beş yaşında aldığı aynı gü-

venlik dersini almıştı: Düz, dengeli uçmayı ve acil durumda inmeyi öğreten dersi. Bazı çirkinlerin sık sık numara yaparken uçan-araç kullandıklarını ve kolay olduğunu söylediklerini biliyordu. Elbette, onlar yalnızca şehir ağının üzerinde uçan, ahmak-korumalı araçları çalışıyorlardı.

Yine de, uçan-tahta sürmekten ne kadar zor olabilirdi ki?

Tally mağarada günlerin geçmesini beklerken, diğer Suçluların ne durumda olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Kendi hayat mücadelesini verirken onları unutmak kolay olmuştu. Ama şimdi, bütün gün oturup gökyüzünü izlemekten başka yapacak hiçbir işi yoktu ve Tally kendini, yavaş yavaş endişe etmekten çok delirmeye başlarken buldu. Suçlular, Özellerin elinden kurtulmuş muydu? Yeni Dumanlıları bulmuşlar mıydı? Ve en önemlisi de Zane nasıldı? Maddy'nin, sorunu her ne ise, onu iyileştirdiğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Zane'in balondan atlamadan önceki son dakikalarını hatırlıyordu, söylediği son sözleri. Tally'nin kopuk kopuk anılarının hiçbirinde, o an gibi bir yaşanmışlık yoktu. Her tür numaranın ötesinde canlı bir zihne aitti, sanki dünya sonsuza dek değişecekmiş gibi hissetmişti.

Ve şimdi, Zane'in hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

Zane ile diğer Suçluların da onun için endişelendiğini, yakalanıp yakalanmadığını, düşerek ölüp ölmediğini merak ettiklerini düşünmek Tally'nin ruh haline hiç iyi gelmiyordu. En azından bir hafta önce, onu Paslı Yıkıntıları'nda bulmayı beklemiş olmalıydılar. Şimdi, en kötüsünü düşünüyorlardı muhtemelen.

Zane'in, pes edip Tally'nin öldüğüne karar vermesi ne kadar alırdı acaba? Sınırı hiç aşamazsa?.. Kimsenin umudu sonsuza dek sürmezdi.

Kendi kendini deli etmediği zamanlarda Andrew'un kısıtlı dünyası hakkında da düşünüp taşınyordu. Nasıl ortaya çıkmıştı? Duman acımasızca yok edilmişken neden köylülerin burada yaşamasına izin veriliyordu? Belki de köylülerin burada kısıtlı kaldığı, eski efsanelere inandığı, eski kan davalarına takılı kaldıkları gerçeği yüzündendi. Oysa Dumanlılar, şehirler ve ameliyat hakkındaki gerçeği biliyorlardı. Ama, uygarlığın asıl amacı insanların vahşi, yıkıcı eğilimlerini frenlemek iken zalim bir kültürün yaşamasına neden izin veriyorlardı?

Andrew her gün ziyaret ediyor, suyu alınmış Tanrı besinlerinin yanında yemesi için Tally'ye yemiş ve birkaç kök sebze getiriyordu. Tally pes edip deneyene kadar kurutulmuş et şeritleri getirmekten vazgeçmedi. Etin tadı görüldüğü gibiydi –deniz yosunu kadar tuzlu ve eski bir ayakkabıdan da sert– ama Tally onun diğer getirdiklerini minnetle kabul etti.

Karşılığında Tally ona evi hakkında hikâyeler anlatıyordu, özellikle de Tanrıların şehrinin yalnızca ilahi mükemmellikten oluşmadığını gösteren hikâyeler. Çirkinleri ve ameliyatı, Tanrıların güzelliğinin yalnızca teknolojik bir numara olduğunu açıkladı. Andrew büyü ile teknoloji arasındaki farkı kavrayamıyordu, ama dikkatle dinliyordu. Babasından paranoyaya kaçmayan bir şüphecilik miras almıştı. Görünüşe göre, babasının Tanrılarla ilgili deneyimi, yaşlı kutsal adamı her zaman saygın kılmamıştı.

Ama Andrew can sıkıcı bir arkadaş da olabiliyordu. Bazı parlak zekâ sıçramaları sergiliyordu, ama başka zamanlarda, dünyanın düz olduğunu sanan birinden beklenebilecek kadar kalın kafalı olabiliyordu; özellikle de konu, erkek hâkimiyeti olduğunda. Tally bunu oldukça sinir bozucu buluyordu. Daha anlayışlı olması gerektiğini biliyordu, ama Andrew'a ancak bir yere kadar tahammül edebiliyordu; kadınların hiz-

metkâr olduğunu varsayan bir kültüre doğmuş olmak, her şeye baş sallamanın doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Ne de olsa Tally, kabullenmek üzere yetiştirildiği her şeye sırtını dönmüştü: Çabasız bir hayat, kusursuz güzellik, güzel-zihnilik. Andrew'un da kendini geliştirmesi gerektiğine inanıyordu.

Tally'nin güzel dünyasının çevresindeki engeller, ağaçlara asılmış küçük bebekler kadar açık olmayabilirdi, ama onlardan kaçmak da aynı ölçüde zordu. Peris'in balondan yabana bakarken nasıl korkup vazgeçtiğini hatırladı. Aniden, atlamaya ve bildiği her şeyi geride bırakmaya isteksiz olmuştu. Dünyadaki herkes doğdukları yere göre şekil alıyor, inançları ile sınırlanıyordu, ama kendi beyninizi büyütmeyi en azından denemeliydiniz. Yoksa, bu toplama kampında yaşayan ve bir avuç sahte Tanrıya tapan insanlardan bir farkınız kalmazdı.

Tam beklendiği zamanda, şafakta geldiler.

Tepeden iki aracın kükremesi geldi: Özellerin kullandığı, onu havada taşımak için dört kaldırıcı pervanesi bulunan türden araçlar. Yolculuk etmek için gürültülü bir yöntemdi; çıkardığı rüzgâr, ağaçları fırtınaya tutulmuş gibi savuruyordu. Tally mağarasının ağzından, iniş alanında dev bir toz bulutu kalktığını gördü ve sonra pervanelerin sesi, yerini korkmuş kuş ötüşlerine bıraktı. İki hafta boyunca yalnızca doğa seslerini dinledikten sonra, güçlü makinelerin sesi Tally'nin kullaklarına tuhaf gelmişti, bir başka dünyaya aitlermiş gibi.

Şafak ışığında, sessizce açıklığa doğru ilerledi. Yaklaşmasını her sabah prova ettiğinden, yoldaki her ağacı iyice tanımıştı. Bu kez, büyük Tanrılar tüm numaralarını bilen ve kendine has birkaç numarası olan biriyle yüzleşeceklerdi.

Açıklığın kenarına saklanarak izledi. Dört orta-güzel arabaların bagajlarını boşaltıyor; kazma aletleri, uçan-kameralar ve numune kafesleri çıkartıp el arabalarına yüklüyorlardı. Bilim adamları, bol kışlık kıyafetlere bürünmüşlerdi, boyunlarına asılı saha dürbünleri, kemerlerine takılı su mataralarıyla kampçılara benziyorlardı. Andrew onların hiçbir zaman bir günden fazla kalmadıklarını söylemişti, ama yabanda haftalar geçirmek üzere hazırlanmış gibi görünüyorlardı. Tally, hangisinin doktor olduğunu merak etti.

Andrew dört güzelin arasında çalışıyor, aletlerini düzenlemelerine yardım ediyor, yardımsever bir kutsal adam gibi davranıyordu. El arabalarının hepsi yüklendiğinde, o ve bilim adamları arabaları iterek ormana girdiler ve Tally'yi uçan-araçlarla baş başa bıraktılar.

Tally sırt çantasını omuzladı ve dikkatle açıklığa yaklaştı.

Planın en zorlu kısmı buydu. Tally, uçan-araçların ne tür güvenlik önlemleriyle donatıldığını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Bilim adamlarının çocuklara karşı güvenli bakıcılardan, miniklerin araca atlayıp uymasını önleyen basit programlardan daha fazlasını kullanmayı akıl etmediğini umuyordu. Kuşkusuz, bilim adamları köylülerin, Tally gibi bir şehir çocuğunun yapacağı türden numaraları bilmediğinden emindi.

Bölgede kaçaklar olduğuna dair uyarılmamışlarsa...

Bu saçmaydı elbette. Tally'nin tahtası olmadan burada kısıklı kaldığını kimse bilmiyordu ve şehirden ayrıldığı gecedен bu yana uçan-araç görmemişti. Özeller onu arıyorsa, buraya bakmıyor olmalıydılar.

Araçlardan birinin yanına vardı ve açık bagaj kapısından içeri baktı. Hafif esintiyle kıpırdanan paketleme köpüğü par-

çalarından başka bir şey yoktu. Birkaç adım sonra, yolcu kabininin penceresine geldi. Orası da boştu. Kapı koluna uzandı.

Arkasından biri seslendi.

Tally yerinde dondu. İki hafta boyunca yerde yatmaktan giysileri yırtılmış ve kirlenmişti, uzaktan köylü sanılabilirdi. Ama arkasına döndüğü zaman, güzel yüzü onu ele verecekti.

Ses, köylülerin dilinde seslendi yine, ama bir geç-güzelin sert otoritesine sahipti. Ayak sesleri yaklaştı. Tally uçan-araç mı dalmalıydı, yoksa kaçmaya mı çalışmalıydı?

Adam yaklaşırken sözler solup gitti. Bu kadar kirli olmasına rağmen, Tally'nin şehir kıyafetlerini tanıdı.

Tally arkasına döndü.

Bu adam da diğerleri gibi, saha dürbünü ve bir mataraya sahipti ve geçkin yüzü şaşkınlık içindeydi. Başka bir uçan-araçla gelmiş, diğerlerinden daha ağır hareket etmiş olmalıydı, Tally'yi yakalamasının sebebi buydu.

"Gözlerime inanamıyorum!!" diye bağırdı adam, dil değiştirek. "Burada ne işin var?"

Tally, yüzünde boş bir ifadeyle gözlerini kırıştıtarak duraksadı. "Balona binmiştik."

"Balon mu?"

"Bir tür kaza oldu. Ama tam olarak hatırlamıyorum..."

Adam öne doğru bir adım attı, sonra parmaklarıyla burnunu tıkadı. Tally güzel görünebilirdi, ama bir vahşi gibi kokuyordu. "Sanırım yoldan çıkan balonlar hakkında haberler görmüştüm, ama bu iki hafta önceydi! Sen bu kadar uzun süredir burada yaşamış olamaz..." Tally'nin yırtık giysilerine baktı ve burnunu yine tıkadı. "Ama sanırım yaşamışsın."

Tally başını iki yana salladı. "Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum."

“Zavalıcılık.” Şaşkınlığından sıyrılan adam, geç-güzel ciddiyetine büründü. “Artık sorun yok. Ben Dr. Valen'im.”

Tally, doktorun bu adam olması gerektiğini düşünerek iyi bir güzel gibi gülümsedi. Hem, bir kuş gözlemcisi köylü dilini bilemezdi muhtemelen. Grubun başında bu adam vardı.

“Sanki *ezelden beri* burada saklanıyorum,” dedi Tally. “Dışarıda şu, deli insanlar var.”

“Evet, oldukça tehlikeli olabiliyorlar.” Adam, genç bir şehir güzeline bunca zamandır burada canlı kalmasına hâlâ inanamıyormuş gibi, başını iki yana salladı. “Onlardan uzak durduğun için şanslısın.”

“Onlar kim?”

“Onlar... çok önemli bir araştırmanın parçası.”

“Araştırma mı? Ne araştırması?”

Adam güldü. “Bu oldukça karmaşık. Belki de birilerine seni bulduğumuzu haber vermeliyim. Eminim herkes senin iyi olduğunu öğrenmeye can atıyordur. Adın ne?”

“Burada ne araştırması yapıyorsunuz?”

Adam, bir yeni-güzelin eve dönmek hakkında sızlanmak yerine sorular sormasına canı sıkılmış gibi, gözlerini kırptırdı. “Eh, biz... insan doğasının bazı temel özelliklerine bakıyoruz.”

“Elbette. Şiddet gibi mi? Ya da intikam.”

Adam kaşlarını çatı. “Evet, bir anlamda. Ama sen nasıl?..”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bir anda, her şey açıkça anlaşılmıştı. “Şiddet konusunda araştırma yapıyordunuz, bu yüzden bir grup şiddet dolu, zalim insana ihtiyacınız vardı, değil mi? Sen antropolog musun?”

Adamın yüzü hâlâ şaşkıındı. “Evet, ama aynı zamanda doktorum. Tıp doktoru. İyi olduğundan emin misin?”

Tally aniden bir şeyi fark etti. “Sen beyin doktorusun.”

“Aslında, nörolog deniyor.” Dr. Valen temkini elden bırakmayarak uçan–aracın kapısına döndü. “Ama şu mesajı göndermeliyim. Adını duyamadım.”

“Ben söylemedim.”

Tally’nin ses tonunu duyunca adam dondu kaldı.

“O kapıya dokunma,” dedi Tally.

Adam yine ona döndü. Geç–güzel hâkimiyeti silinip gitmişti. “Ama sen...”

“Güzel miyim? Bir daha düşün.” Gülümsedi. “Adım Tally Youngblood. Zihnim oldukça çirkin. Ve aracını alıyorum.”

Doktorun vahşilerden epey korktuğu anlaşıldı, güzel olanlarından bile.

Uçan–araçlardan birinin bagajına kilitlenmesine itiraz etmeden izin verdi ve diğerinin havalanma şifrelerini söyledi. Aslında Tally’nin kıramayacağı türden bir şifresi yoktu, ama zamandan tasarruf etmesini sağlamıştı. Hem, şifreleri verirken Dr. Valen’in yüzünde beliren ifade gerçekten çok hoştu. Adam, onun tanrılığı karşısında huşu duyan köylülerle uğraşmaya alışık. Ama Tally’nin bıçağına bir kez bakmış ve emirleri kimin verdiğini anlamıştı.

Adam Tally’nin birkaç sorusunu daha yanıtladı. Ta ki, bu bebek hattının amacının ne olduğuna dair Tally’nin aklında en ufak kuşku kalmayana kadar. Ameliyatın ilk geliştirildiği, ilk deneklerin alındığı yer burasıydı. Beyin lezyonlarının amacı şiddeti ve çatışmayı engellemekti. Ne de olsa bitmek tükenmek bilmeyen kan davalarını sürdüren insanlardan daha iyi denek bulunamazdı. Tıpkı bir odaya kapatılmış amansız düşmanlar gibi, küçük adamlardan oluşan bir halkanın için-

de kısıtlı kalmış kabileler, insanların kan dökmesinin kaynağı hakkında ne bilmek istiyorsanız size anlatabiliyordu.

Tally başını iki yana salladı. Zavallı Andrew... Tüm dünyası bir deneydi ve babası, kesinlikle hiçbir amacı olmayan bir çatışmada ölmüştü.

Tally, havalanmadan önce bir an duraksadı ve kontrolleri tanımaya çalıştı. Şehir araçlarındakilerle aynı görünüyorlardı, ama Tally bu aracın ahmak-korumalı olmadığını hatırlamak zorundaydı, eğer bir dağa çarpmasını söylerseniz, bunu gerçekleştirebilirdi. Yıkıntıların yüksek kulelerinin arasında dik-katli olması gerekecekti.

Yaptığı ilk şey, haberleşme sistemine bir tekme indirmek oldu; arabanın, şehir yetkililerine nerede olduğunu söylemesini istemiyordu.

“Tally!”

Bağırış üzerine irkildi ve ön pencerelerden dışarı baktı. Gelen Andrew'du ve yalnızdı. Tally sürücü kapısından çıktı, Andrew'a sessiz olmasını işaret etti ve diğer aracı göstererek, “Doktoru kilitledim,” diye fısıldadı. “Sesini duymasın. Burada ne işin var?”

Andrew diğer uçan-araca baktı. Bir Tanrının oraya kapatılmış olması fikriyle gözleri irileşmişti. Fısıldadı, “Beni, onun nerede olduğuna bakmaya gönderdiler. Hemen peşimizden geleceğini söylemişti.”

“Eh, gelmiyor. Ben de gitmek üzereyim.”

Andrew başını salladı. “Elbette. Güle güle Genç Kan.”

“Hoşça kal.” Tally gülümsedi. “Yardımlarını unutmayacağım.”

Andrew, Tally'nin gözlerinin içine bakıyordu. Yüzüne, güzelliği karşısında duyduğu hayranlığı yansıtan ifade gelmişti yine. "Ben de seni unutmayacağım."

"Bana öyle bakma."

"Nasıl Tally?"

"Bir... Tanrı gibi. Biz yalnızca insanız Andrew."

Andrew, çevresine bakınarak yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

"Hem kusursuz insanlar da değiliz. Bazılarımız hayal edebileceğinden de kötü. Uzun zamandır halkına korkunç şeyler yapıyoruz. Sizi kullandık."

Andrew omuzlarını silkti. "Ne yapabiliriz ki? Siz çok güçlüsünüz."

"Evet, öyleyiz." Tally onun elini tuttu. "Ama küçük adamları aşmaya çalışmayı sürdür. Gerçek dünya engindir. Belki öyle uzağa gidersin ki Özeller seni aramaktan vazgeçer. Ben de..." Sözüünü bitirmedi. Ne yapacaktı?

Andrew'un yüzünde bir gülümseme belirdi ve uzanıp Tally'nin dövmesine dokundu. "Şu an canlısın."

Tally, yutkunarak başını salladı.

"Seni bekleyeceğiz Genç Kan."

Tally gözlerini kırptırdı, sonra konuşmadan ona sarıldı. Uçan-araca bindi ve motorları çalıştırdı. Motorların uğultusu artarken Tanrıların makinesinin kükremesinden ürken kuşların dağılışını izledi. Andrew geriledi.

Tally kontrollere dokunduğunda araç havalandı. Aracın gücü Tally'yi iliklerine kadar ürpertiyordu. Motorlar ağaç tepelerini çılgınca salladı, ama araç kontrollü bir biçimde yükseldi.

Ağaçların arasından yükselirken Tally aşağıya baktı ve Andrew'un umutlu, çarpık, aralıklı dişlerini gösteren bir gülümsemeyle ona el sallamakta olduğunu gördü. Tıpkı Andrew'un söylediği gibi, geri dönmesi gerekeceğini biliyordu; artık başka seçeneği yoktu. Biri bu insanların bu toplama kampından kaçmasına yardım etmeliydi ve Tally'den başka kimseleri yoktu.

İç çekti. Hayatı en azından bir konuda istikrarlıydı: Gittikçe daha karmaşık hale geliyordu.

YIKINTILAR

Güneş hâlâ yükselmekteyken Tally deniz kıyısına vardı. Ufuktaki alçak bulutların arasından sızıp gelen güneş, suyu pembeye boyuyordu.

Makineyi ağır, düzgün bir manevrayla kuzeye döndürdü. Beklediği gibi, bu şehirdışı aracının, Tally ne isterse onu yapmak gibi korkutucu bir eğilimi vardı. Tally'nin ilk dönüşü o kadar keskindi ki kafasını sürücü tarafındaki pencereye çarpmıştı. Bu sefer, daha sakın kullanıyordu.

Araç yavaş yavaş tırmanırken kısa süre sonra Paslı Yıkıntıları'nın dış mahallelerini gördü. Yaya olarak bir hafta sürecek olan mesafe, bir saatten kısa süren bir bulanıklık halinde akıp geçmişti. Eski macera treninin kıvrımlı rayları görüş alanına girince Tally, aracı kara tarafına çevirdi.

İniş kısmı kolaydı. Tally, miniklere sürücü kalp krizi geçirirse ya da bayılırsa çekmelerini öğrettikleri acil durum kolu- nu çekti. Araç durdu ve alçalmaya başladı. Tally düz bir yer seçmişti, Paslıların yer araçlarını park etmek için inşa ettikleri pek çok dev, beton alandan birini.

Araç, yabani otlarla kaplı zemine kondu ve yere indiği anda Tally kapıyı açtı. Eğer diğer bilim adamları doktoru bulmuş, bir tür acil durum çağrısı yapmışlarsa Özeller, çoktan

Tally'yi aramaya başlamış olmalıydı. Çalıntı araçla arasına ne kadar çok mesafe koyarsa o kadar iyiydi.

Yıkıntıların kuleleri Tally'nin önünde yükseliyordu. En yükseği, yaya olarak yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Elbette, diğerlerinden neredeyse iki hafta sonra gelmişti. Ama belki ondan umutlarını kesmemişlerdi, belki bir tür mesaj bırakmışlardı.

Kuşkusuz Zane kalırdı, Tally'nin ortaya çıkması olasılığı varken gitmek istemez, en yüksek binada beklerdi.

Elbette, gelmekte çok gecikmediyse.

Tally sırt çantasını omuzladı ve yürümeye başladı.

Yıkık sokaklar hayaletlerle doluydu.

Tally daha önce şehirde yürümüş sayılmazdı. Her zaman uçan-tahtayla en az on metre yüksekte dolanmış, yerdeki yanmış araçlardan kaçınmıştı. Paslı uygarlığının son günlerinde, dünyada yapay bir salgın yayılmıştı. İnsanlara ya da hayvanlara bulaşmıyordu; yalnızca petrole bulaşıyor, yer araçlarının ve jet uçakların yakıt tanklarında ürüyor, yağı yavaş yavaş kullanılamaz hale getiriyordu. Hastalıklı petrol havayla temas ettiğinde parlıyordu ve ani alevlerin yağlı dumanı rüzgâra bakteri saçıyor, daha fazla yakıt tankına, daha fazla petrol sahasına yayılıyordu, ta ki yerküre üzerindeki her Paslı makinesine bulaşana dek.

Anlaşılan Paslılar yürümekten hiç hoşlanmıyordu. Salgının nelere yol açtığını anladıktan sonra bile, paniğe kapılan insanlar yabana kaçmayı düşünerek yine komik, lastik tekerlekli yer araçlarına atlamıştı. Tally dikkatle baktığında, yıkıntı halindeki sokaklara doluşmuş araçların lekeli pencerelerinin arkasında ufalanmaya yüz tutmuş iskeletler

görebiliyordu. O zamanlarda yürüyerek gitmeyi akıl eden ve dünyalarının yok oluşundan canlı kurtulacak kadar güçlü olan yalnızca bir avuç insan çıkmıştı. Salgını her kim planlamışsa, Pashıların zayıflıklarını kesinlikle çok iyi anlamıştı.

“Amma da aptalmışsınız,” diye mırıldandı Tally, araç pencerelerine, ama onlara ne söylerse söylesin bu, ölü Pashıları daha az ürkütücü kılmıyordu. Birkaç sağlam kafatası, boş ifadelerle ona baktı.

Ölü şehrin içlerinde, binalar gittikçe daha yüksek oluyordu, çelik çerçeveleri soyu tükenmiş dev yaratıkların iskeletleri gibi dikiliyordu. Tally, kendine dar sokaklarda dolambaçlı bir yol çizdi ve yıkıntılardaki en yüksek binayı aradı. Uçan-araçtan dev kuleyi görmek kolaydı, ama yerden bakıldığında şehir labirentten farksızdı.

Sonra bir köşeyi döndü ve çelik kirişlerden oluşan ağa tutunan eski beton parçalarını, ona bakan boş pencereleri, aradan sızan, aydınlık gökyüzü parçalarını gördü. Kesinlikle burasıydı. Tally, Paslı Yıkıntıları'na ilk geldiğinde Shay'in onu binanın tepesine getirmesini hatırlıyordu. Tek bir sorun vardı.

Yukarı nasıl çıkacaktı?

Binanın içi uzun zaman önce çürümüştü. Merdiven yoktu, katlarda doğru düzgün zemin bile yoktu. Çelik iskelet uçan-tahtaların manyetik kaldırıcıları için kusursuzdu, ama ciddi dağcılık donanımı olmadan bir insanın tırmanmasının yolu yoktu. Zane ya da Yeni Dumanlılar Tally için mesaj bırakmışlarsa orada, yukarıda olmalıydı, ama Tally'nin oraya ulaşması imkânsızdı.

Tally, aniden kendini yorgun hissederek oturdu. Rüyasındaki kule gibiydi; ne merdiven, ne asansör vardı ve anahtarı,

yani bu durumda uçan-tahtasını kaybetmişti. Aklma gelen tek çözüm çalıntı arabasına geri yürümek ve buraya uçarak gelmekti. Belki aracı binaya yeterince yaklaştırabilirdi... ama kendisi eski çelik iskelete inerken aracı kim havada tutacaktı?

Tally bininci kez, tahtasının bozulmamış olmasını diledi.

Başını kaldırıp kuleye baktı. Ya orada kimse yoksa? Ya, bunca yol geldikten sonra Tally Youngblood hâlâ yalnızsa?

Ayağa kalktı ve becerebildiğince yüksek sesle bağırdı. "He-eey!"

Ses yıkıntılarda yankılandı ve uzak bir çatıdaki kuş sürüsünü ürküttü.

"Hey! Benim!"

Yankılar kaybolduktan sonra, yanıt gelmedi. Bağırmaktan Tally'nin boğazı ağrımişti. Diz çöküp sırt çantasından bir güvenlikli işaret fişegi çıkardı. Derin binaların gölgesinde, bir alev açıkça seçilebilirdi.

İşaret fişegini kırıp açtı ve hışırdayan alevini yüzünden uzak tutarak yine bağırdı. "Beniiiiim... Tally Youngblood!"

Yukarıdaki gökyüzünde bir şeyler kaydı.

Tally alevin gözlerinin önünde bıraktığı lekeler yok olsun diye gözlerini kırıştırdı ve parlak mavi gökyüzüne baktı. Yüksek kuleden bir şekil süzülerek uzaklaştı, minik oval yavaş yavaş büyüdü...

Bir uçan-tahta. Biri aşağı iniyordu!

Tally alevi bir taş yığınının üzerine attı. Kalbi küt küt atıyordu. Bir anda, onu karşılamak üzere inen kişinin kim olduğunu hiç bilmediğini fark etmişti. Nasıl bu kadar ahmak olabilmisti? Tahtanın üzerindeki herhangi biri olabilirdi. Özeller diğer Suçluları yakalayıp konuşturmuşsa planlanan buluşma

yerinin burası olduğunu öğrenmiş olmalıydılar ve Tally'nin son kaçıışı ani bir sona varmak üzereydi.

Kendi kendine sakinleşmesini söyledi. Ne de olsa bu bir uçan-tahtaydı, yalnızca bir tane. Kuşkusuz, Özeller burada onu bekliyorsa, uçan-araçlarla her yönden üzerine çullanırlardı.

Her durumda, paniğe kapılmanın anlamı yoktu. Yürüyerek kaçması imkânsızdı. Yapılabilecek tek şey beklemektir. Güvenlikli alev kesik kesik hışırdayarak sönerken uçan-tahta yavaş yavaş, binanın metal iskeletine tutunarak alçaldı. Tally bir iki kez, kenardan bakan bir yüz gördüğünü sandı, ama parlak gökyüzü, görüşünü engelliyordu.

Tahta on metre yüksekliğe geldiğinde, Tally bağırarak cesareti buldu yine.

“Merhaba?..”

Sesinin titrediğini fark etti.

“Tally...” dedi biri, tanıdık bir sesle.

Uçan-tahta yanma kondurdu ve Tally kendini tamamen çirkin bir yüze bakarken buldu: Fazla geniş bir alın, çarpık bir gülümseme, bir kaşı kesen küçük, beyaz bir yara izi. Yıkık şehrin loşluğunda, gözlerini kırıştırtarak bakakaldı.

“David?..” dedi usulca.

YÜZLER

David de ona bakakalmıştı elbette.

Tally adını bağırarak söylememiş olsaydı bile, David onun sesini tanıyordu. Hem, Tally'yi bekliyordu, bu yüzden ilk seslenmesinden itibaren aşağıdakinin kim olduğunu biliyor olması gerekirdi. Ama Tally'ye bakarken sanki başkasına bakıyor gibiydi.

“David,” dedi Tally yine. “Benim.”

Söyleyecek söz bulamayan David başını salladı. Ama dilinin tutulmasına neden olan, güzeller karşısında duyulan hayranlık değildi, Tally bunun farkındaydı. Bakışları bir şey arıyor gibiydi, eski yüzünden geriye kalan izleri arıyordu, ama ifadesi kararsızdı... ve biraz da hüzünlü.

David, Tally'nin hatırladığından da çirkindi. Tally'nin çirkin–prens düşlerinde, David'in orantısız hatları hiç bu kadar biçimsiz, ameliyat yüzü görmemiş dişleri hiç bu kadar çarpık ve lekeli olmamıştı. Kusurları Andrew'un ki kadar kötü değildi elbette. Sussy ya da Dex'ten, diş macunu tabletleri ve güneş kremi bantları ile büyümüş şehir çocuklarından daha kötü görünmüyordu.

Ama bu *David*'di.

Çoğu dişsiz olan ve yara izleri taşıyan köylülerle geçirdiği zamandan sonra bile David'in yüzünü görmek Tally'yi şok etmişti. İğrenç olduğu için değil –ki değildi– yalnızca etkileyici olmadığından.

Bir çirkin–prens değildi. Yalnızca çirkindi.

Ve tuhaf olan şuydu ki bu düşünceler aklından geçerken bile, uzun zamandır bastırdığı anılar sonunda sel gibi geri dönmüştü. Bu David'di; ona ateş yakmayı, balık temizleyip pişirmeyi, yıldızlara bakarak yön bulmayı öğreten kişi. Yan yana çalışmış, haftalarca birlikte yolculuk etmişlerdi ve Tally onunla birlikte Duman'da kalmak için şehir hayatından vazgeçmişti, sonsuza dek onunla yaşamak istemişti.

Tüm o anılar ameliyattan sonra canlı kalmış, beyninin içinde bir yere saklanmıştı. Ama güzeller arasındaki hayatı daha derin bir şeyi değiştirmiş olmalıydı: Onu nasıl gördüğünü. Sanki o, eski David değildi.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Sonunda David öksürerek boğazını temizledi. “Artık yola çıkmalıyız herhalde. Bazen, günün bu zamanında devriye gönderiyorlar.”

Tally gözlerini yere indirdi. “Tamam.”

“İlk önce bunu yapmam lazım.” David cebinden değneğe benzeyen bir alet çıkardı ve Tally'nin üzerinde gezdirdi. Alet sessiz kaldı.

“Üzerimde böcek mi arıyorsun?” dedi Tally.

David omuzlarını silktiler. “Ne kadar dikkatli olursak o kadar iyi. Tahtan yok mu?”

Tally başını iki yana salladı. “Kaçarken zarar gördü.”

“Vay! Bir uçan–tahtayı kırmak kolay değildir.”

“Uzun bir düşüştü.”

David gülümsedi. “Aynı, eski Tally. Ama geleceğini biliyordum. Annem senin muhtemelen...” Bitirmedi.

“Ben iyiyim.” Tally, ne kadarını anlatması gerektiğinden emin olamayarak ona baktı. “Beklediğin için teşekkürler.”

David’in tahtasına bindiler. Tally şimdi David’den daha uzundu, bu yüzden onun arkasına geçti ve kollarını beline doladı. Andrew Simpson Smith’le çıktığı uzun yürüyüşten önce ağır düşüş bileziklerini çıkarmıştı, ama alıcısı hâlâ göbek halkasındaydı, bu yüzden tahta onun ağırlık merkezini sezebiliyor, fazladan ağırlığı dengeleyebiliyordu. Yine de başta yavaş yavaş ilerlediler.

David’in bedeninin verdiği his, dönüşlerde aksi yöne eğilmesi çok tanıdık geliyordu, kokusu bile Tally’nin anılarını su yüzüne çıkarmaya yetiyordu. Tally *kendisinin* nasıl koktuğu hakkında düşünmek istemiyordu, ama David fark etmemiş gibiydi. Ne çok şey hatırladığına şaşıryordu; David hakkındaki anıları hazırda bekliyordu sanki, onu yanında bulunca hepsi birden ortaya çıkmıştı. Burada, tahtanın üzerinde, David ona sırtını dönmüşken, Tally’nin vücudu ona sıkı sıkı sarılmasını haykırıyordu. Yüzünü ilk gördüğünde aklma gelen bütün o aptalca, güzel–zihinli düşünceleri geri almak istiyordu.

Ama tek neden onun çirkin olması mıydı? Başka şeyler de değişmişti.

Tally diğerlerini, özellikle de Zane’i sorması gerektiğini biliyordu. Ama adını ağzına almak içinden gelmiyordu bir türlü, aslında hiç konuşamıyordu. David’le birlikte tahtanın üzerinde durmak bile yeterince fazlaydı.

Hapları ve mektubu getiren kişinin neden Croy olduğunu merak edip duruyordu. Tally’nin kendi kendine yazdığı

mektupta, onu kurtaran kişinin David olacağından o kadar emindi ki! Ne de olsa o hayallerinin prensiydi.

Duman'a ihanet ettiği için hâlâ kızgın olabilir miydi? Babasının ölümü için onu mu suçluyordu? Her şeyi David'e itiraf ettiği gece Tally, teslim olmak, güzelleşmek ve sonra tedaviyi denemek için şehre dönmüştü. Ne kadar üzgün olduğunu açıklama fırsatı bulamamıştı. Birbirlerine veda bile edememişlerdi.

Ama David ondan nefret ediyorsa neden yıkıntılarda onu beklemişti? Croy değil, Zane değil; David. Tally'nin başı dönüyordu, mutlu olmakla ilgili kısmı dışında, sanki yine güzel-zihinli olmuştu.

"Uzak değil," dedi David. "Yalnızca ikimiz bir tahtayı kullandığımız için, belki üç saat."

Tally yanıt vermedi.

"Bir tahta daha getirmek aklıma gelmedi. Buraya varmak bu kadar uzun sürdüğüne göre, tahtan olmadığını düşünmem gerekirdi."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Yalnızca, biraz daha yavaş uçmamız gerekecek."

"Hayır. Özür dilerim. Yaptığım şey için." Sustu. Sözler onu bitkin düşürmüştü.

David tahtayı iki yüksek metal ve beton yığınının arasında durdurdu ve uzun süre öylece durdular. Tally yanağını onun omzuna dayadı. Gözleri dolmaya başlamıştı.

Sonunda David, "Ne diyeceğimi bilirim sanmışım," dedi. "Seni gördüğümde..."

"Değiştireceğimi unuttun, değil mi?"

“Tam olarak unuttuğum söylenemez. Ama bu kadar... yabancı görüneceğin aklıma gelmemişti.”

“Benim de,” dedi Tally, sonra sözlerinin David’e anlamsız geleceğini fark etti. Ne de olsa David’in yüzü hiç değişmemişti.

David tahtanın üzerinde dikkatle döndü ve Tally’nin alnına dokundu. Tally ona bakmaya çalıştı, ama yapamadı. David’in parmaklarının altında, dövmesinin zonkladığını hissetti.

Tally gülümsedi. “Ah, seni korkutan bu mu? Kimin zihninin canlı olduğunu görmek için Suçluların kullandığı bir şey yalnızca.”

“Evet, nabzına ayarlı bir dövme. Söylediler. Ama sende hayal etmemiştim. Öylesine... tuhaf ki.”

“Ama içerideki yine de benim.”

“Birlikte uçarken öyle geliyor gerçekten.” David öne döndü ve tahtayı öne eğerek harekete geçirdi.

Onun bir daha arkasına dönmesini istemeyen Tally, şimdi ona daha sıkı tutunuyordu. Ona her baktığında içinde kabaran karmaşık duygular olmadan da zor bir şeydi bu. Muhtemelen David de onun, iri gözlü, dövmeli, şehir imalatı yüzüne bakmak istemiyordu. Her şeyin bir sırası vardı. “Söylesene David, neden tedaviyi bana sen değil de Croy getirdi?”

“İşler karıştı. Geri döndüğümde seni almaya gelecektim.”

“Geri döndüğünde mi? Nereden?”

“Bir başka şehirde keşfe çıkmıştım. Bize katılacak başka çirkinler arıyordum. O sırada Özeller büyük bir güçle geldiler. Bizi bulmak için yıkıntıları taramaya başladılar.” David onun elini tuttu ve göğsüne bastırdı. “Annem, bir süreliğine şehirden uzaklaşmaya karar verdi. Yabanda saklanıyoruz.”

“Ben de şehirde kısıli kaldım,” dedi Tally ve iç çekti. “Maddy bunu pek problem etmedi herhalde.” Tally, David’in

annesinin her şeyden dolayı –Duman'm sonu, Az'ın ölümü– onu suçladığından emindi.

“Başka seçeneği yoktu,” diye itiraz etti David. “O zamana dek hiç o kadar Özel gelmemişti. Burada kalmak çok tehlikeli olurdu.”

Tally, Dr. Cable'la yaptıkları küçük sohbeti hatırlayarak derin bir nefes aldı. “Sanırım Özel Durumlar son zamanlarda yeni eleman alıyor.”

“Ama seni unutmamıştım Tally. Sırf sana kaçma fırsatı verebilmek için, bana bir şey olursa hapları ve mektubu sana getireceğine dair Croy'dan söz aldım. Yeni Duman'ı toplamaya başladıklarında, Croy bir süre geri dönemeyeceğimizi tahmin etti ve bu yüzden gizlice şehre gitti.”

“Gelmesini sen mi söyledin?”

“Elbette. O benim yedeğimdi. Seni asla orada yalnız bırakmazdım Tally.”

“Ah...” Tally'nin başı yine döndü. Sanki tahta döne döne yere düşen bir tüydü. Gözlerini yumdu ve David'e daha da sıkı sarıldı, sonunda onun katılığını ve gerçekliğini, tüm diğer anılardan daha güçlü bir şekilde kavradı. Tally, içinde bir şeyin –orada olduğundan bile haberinin olmadığı bir huzursuzluğun– yok olduğunu hissetti. Düşlerindeki David'in ondan vazgeçtiği endişesi, her şey bir karışıklıktan ibaretti, yalnızca planların yolunda gitmemesinden kaynaklanıyordu –tıpkı eski hikâyelerde, çok geç gelen ya da yanlış kişiye gönderilen bir mektup gibi– ve işin hilesi, bu yüzden kendinizi öldürmemenizdi.

David'in onu almaya bizzat gelmek istediği ortaya çıkmıştı.

“Elbette, sen yalnız değildin,” dedi usulca.

Tally'nin bedeni gerildi. Elbette David, Zane'i öğrenmişti artık. David'i hiçbir neden yokken *unuttuğunu* nasıl açıklaya-

bilirdi? Çoğu insana iyi bir bahane gibi gelmezdi, ama David lezyonları biliyordu, anne babası, güzel-zihinli olmanın ne demek olduğunu öğreterek yetiştirmişlerdi onu. Anlamak zorundaydı.

Elbette, gerçek dünya bu kadar basit değildi. Tally, Zane'i *unutmamıştı*. Şu anda, onun sıska, kırılğan, güzel yüzünü, baldondan atlamadan hemen önce altın rengi gözleriyle ona nasıl baktığını hayal edebiliyordu. Onun öpücüğü Tally'ye hapları bulmak için güç vermişti; tedaviyi onunla paylaşmıştı. Bu durumda, ne diyebilirdi?

En kolay, "O nasıl?" diye sormaktı.

David omuzlarını silkti. "Harika değil. Ama bir düşünülürse çok kötü de değil. Sen olmadığın için şanslısın Tally."

"Tedavi tehlikeli, değil mi? Bazı insanlarda işe yaramıyor."

"Tedavi kusursuzca işliyor. Arkadaşların hapları çoktan aldı ve hepsi iyi."

"Ama Zane'in baş ağrıları..."

"Baş ağrılarından fazlası var." David iç çekti. "Sana annem açıklasın."

"Ama ne..." Tally, sorusunun solarak sessizliğe dönüşmesine izin verdi. Zane hakkında konuşmak istemediği için David'i suçlayamazdı. En azından sormadığı soruları yanıtlanmıştı. Diğer Suçlular buraya gelmeyi başarmışlardı ve Dumanlılara katılmışlardı; Maddy, Zane'e yardım etmeyi başarmıştı; kaçış planları kusursuzca işlemişti. Ve şimdi, Tally de yıkıntılara gelmişti, her şey yolundaydı. "Beni beklediğin için teşekkür ederim," dedi yine, alçak sesle.

David yanıt vermedi ve yolun kalanını birbirlerine bir kez bile bakmadan uçtular.

HASAR KONTROL

Yeni Dumanlıların saklanma yerine giden yol, dereler ve eski demiryolu yatakları boyunca uçan-tahtayı havada tutacak kadar metal bulunan yerlerden dolanıyordu. Sonunda, Paslı Yıkıntıları'nın epey dışındaki küçük bir dağa tırmandılar. Tahtanın kaldırıncıları eski bir tramvay yolunun kalıntılarına tutunuyordu. Sonunda, yüzyılların çatlatıp açtığı dev, beton bir kubbenin gökyüzünün önünde yükseldiği yere geldiler.

“Burası neresi?” diye sordu Tally, üç saatlik sessizlikten sonra kuru bir sesle.

“Bir gözlemevi. O kubbenin altında kocaman teleskoplar varmış. Ama şehirdeki kirlilik iyice kötüleşince Paslılar onu alıp götürmüşler.”

Tally, kir ve dumanla kaplı gökyüzüne dair resimler görmüştü –okulda onlardan bol bol gösteriyorlardı– ama Paslıların gerçekten de havanın rengini değiştirmeyi başardığını hayal etmek zordu. Tally başını iki yana salladı. Öğretmenlerinin Paslılar hakkında anlattığı, abarttıklarını sandıkları her şey doğru çıkmıştı. İkisi dağa tırmanırken hava sıcaklığı git-tikçe düştü. Akşam göğü ona kristal kadar berrak geliyordu.

“Artık bilim adamları yıldızları görememeye başlayınca, kubbe yalnızca turistlere hizmet etmeye başlamış,” dedi David. “Bu tramvayların amacı bu. Buradan hızla uzaklaşmamız gerekirse, uçan-tahtayla aşağı inmenin bir sürü yolu var. Hem, her yönde kilometrelerce uzağı görebiliyoruz.”

“Dumanlı Kalesi, ha?”

“Sanırım. Özeller bizi bulursa en azından bir şansımız olur.”

Onlar yukarı tırmanırken bir gözcünün onları gördüğü açıktı, uçan-tahta yere konarken yıkık gözlemevinden insanlar dökülüyordu. Tally Yeni Dumanlıları gördü –Croy, Ryde, Maddy ve tanımadığı birkaç çirkin– onlar kaçarken yanlarında gelen yaklaşık iki düzine Suçlu.

Tally kalabalıkta Zane’in yüzünü aradı, ama göremedi.

Tahtadan aşağı atladı ve koşa koşa gidip Fausto’ya sarıldı. Fausto ona sırtıttı. Tally onun keskinleşmiş yüz ifadesine bakarak hapları aldığını anlayabiliyordu. Artık yalnızca zihni canlı değildi, tedavi görmüştü.

“Tally, kokuyorsun,” dedi Fausto, sırtıtmaya devam ederek.

“Ah, evet. Uzun bir yolculuk oldu. Uzun hikâye.”

“Geleceğini biliyordum. Ama Peris nerede?”

Tally soğuk dağ havasından derin bir nefes çekti.

“Korkup vazgeçti, ha?” dedi Fausto, Tally yanıt veremedi. Tally başını sallayınca ekledi, “Hep vazgeçeceğini düşünmüştüm zaten.”

“Beni Zane’e götür.”

Fausto dönüp gözlemevini işaret etti. Diğerleri yakından izliyordu, ama Tally’nin perişan görünüşü ve kokusu biraz itici gelmiş gibiydi. Suçlular seslenerek onu selamladılar. Tal-

ly, çirkinlerin yeni bir güzel yüze verdikleri tepkiyi görebiliyordu, Tally'nin berbat halde olmasına rağmen hepsinin gözleri irileşmişti. Tanrı olduğunu düşünmelerine gerek yoktu, her seferinde hayranlık duyuyorlardı.

Tally durup Croy'a başını salladı. "Henüz sana teşekkür etmeye fırsat bulamadım."

Croy tek kaşını kaldırdı. "Bana teşekkür etme. Kendin yaptın."

Maddy'nin tuhaf tuhaf bakmakta olduğunu gören Tally kaşlarını çattı. Onun bakışını görmezden geldi, David'in annesinin ne düşündüğü umurunda değildi. Fausto'nun peşinden yıkık kubbeye girdi.

İçerisi karanlıktı; dev, açık yarı kürenin kenarına birkaç lamba dizilmişti ve kubbedeki büyük çatlaktan içeri kör edici bir gün ışığı huzmesi giriyordu. Açıkta yanan bir ateş mekâna titrek gölgeler düşürüyor, dumanı tembel tembel tepedeki çatlağa doğru tırmanıyordu.

Zane ateşin yanında, bir battaniye yığınının üzerinde yatıyordu ve gözleri kapalıydı. Bileklikleri aç kalarak çıkarmaya çalıştıkları zamankinden de zayıf görünüyordu. Gözleri içine çökmüştü. Battaniyeler her nefes alışıyla hafifçe yükselip alçalıyordu.

Tally yutkundü. "Ama David iyi olduğunu söylemişti..."

"Durumu kötüye gitmiyor," dedi Fausto, "bu koşullar altında, iyi bir şey."

"Hangi koşullar altında?"

Fausto çaresizce ellerini açtı. "Beyni."

Tally ürperdi, göz ucundaki gölgeler bir anlığına dalgalandı. "Beynine ne olmuş?" dedi usulca.

“Deney yapmak zorundaydım, değil mi Tally?” dedi bir ses karanlıktan. Maddy, yanında David’le aydınlığa çıktı.

Tally kadının çelik gibi bakışları altında anlamaya çalışıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Sana verdiğim hapların birlikte alınması gerekiyordu.”

“Biliyorum. Ama iki kişiydik...” David’in yüzündeki ifadeyi görünce Tally’nin sesi kaybolup gitti. *Ve ben yalnız başıma yapamayacak kadar korkuyordum*, diye ekledi kendi kendine, Valentino 317’deki panik anlarını hatırlayarak.

“Bilmeliydim,” dedi Maddy, başını iki yana sallayarak. “Bir güzel–zihinlinin kendi kendini tedavi etmesine izin verirken bu risk her zaman vardır.”

“Hangi risk?”

“Tedavinin nasıl işlediğini hiç açıklamadım, değil mi?” dedi Maddy. “Nanoların beynindeki lezyonları nasıl temizlediğini?.. Kanseri tedavi eden haplar gibi, onları parça parça ederler.”

“Ee, yolunda gitmeyen neydi?”

“Nanolar durmadı. Çoğalmaya, Zane’in beynini parça parça etmeye devam ettiler.”

Tally uyumakta olan Zane’e baktı. Nefes alış verişi çok zayıftı, göğsünün hareketi algı sınırlarındaydı.

David’e döndü. “Ama sen tedavinin kusursuzca işlediğini söylemiştin.”

David başını salladı. “Öyle. Arkadaşların iyi. Ama iki hap birbirinden *farklıydı*. İkinci hap, yani senin aldığın, tedavinin tedavisi için. Lezyonların işini bitiren nanoların kendi kendilerini yok etmesini sağlıyor. O olmadan, Zane’in nanoları üremeye ve onu kemirmeye devam ettiler. Annem, bir nok-

tada durduklarını söyledi, ama o zamana dek... epey zarar verdiler.”

Neler olduğunu fark ettiğinde Tally’nin midesindeki bulantı ikiye katlandı: Bu onun suçuydu. Zane’i bu durumdan kurtaracak hâpı, tedavinin tedavisini o yutmuştu. “Ne kadar zarar vermiş?”

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Maddy. “Beynindeki hasar görmüş alanları yeniden üretmeye yetecek kadar kök doku alabildim, ama Zane’in o hücreler arasında kurduğu bağlantı yok oldu. O bağlantılar, anıların ve motor becerilerin depolandığı yerlerdir. Bilişin oluştuğu yerler. Zihninin bazı kısımları, neredeyse boş sayfa gibi.”

“Boş sayfa mı? Demek istediğin... beyin ölümünün gerçekleştiği mi?”

“Hayır, yalnızca birkaç yer zarar gördü,” diye sesini yükseltti Fausto. “Beyni bağlantıları yeniden kurabilir Tally. Nöronları yeni bağlantılar yapıyor. Şu anda yaptığı şey bu. Zane bunu yalnız başına yapıyor; ta buraya kadar tek başına uçan-tahtayla geldi, sonra yıkıldı.”

“Bu kadar dayanması oldukça şaşırtıcı,” dedi Maddy, başını yavaşça iki yana sallayarak. “Sanırım yemek yememek onu kurtardı. Kendi kendini aç bırakarak zaman içinde nanoları da aç bırakmış oldu. Neredeyse yok olmuş gibiler.”

“Hâlâ konuşabiliyor,” dedi Fausto. Zane’e baktı. “Şu anda yalnızca... biraz yorgun.”

“O yataktaki sen de olabilirdin Tally.” Maddy başını iki yana salladı. “Yarı yarıya olasılık vardı. Şansın yaver gitti.”

“Ben böyleyim işte. Küçük Bayan Şanslı,” dedi Tally usulca.

Elbette, bunun doğru olduğunu kendine itiraf etmek zorundaydı. İki hâpı, aynı olduklarını varsayarak gelişigüzel paylaşmışlardı. Nanolar bunca zamandır Zane’inkini değil,

Tally'nin beynini kemiriyor olabilirlerdi. Şans Tally'den ya-naydı.

Sonunda Zane'in, kendisine neler olduğunu saklamak için ne kadar çabalamış olması gerektiğini fark ederek gözlerini yumdu. Bileklikleri taşıdıkları zamanki o uzun sessizlikler boyunca Zane savaşıyor, zihninin dağılmasına izin vermemek için mücadele ediyor, tam olarak neler olduğunu bilmediği halde, bir kez daha güzel–zihinli olmamak için her şeyi riske atıyordu.

Tally, bir anlığına, hapı alanın kendisi olduğunu dileyerek ona baktı. Onu bu şekilde görmemek için, her şeyini verebi-lirdi. Keşke nano hapını o alsaydı, Zane ise öbürünü... ne ya-pan hapı? “Bir saniye! Nanoları Zane aldıysa, benim aldığım nasıl tedavi etti?”

“Etmedi,” dedi Maddy. “Diğer hap olmadan, anti–nanola-rın hiçbir etkisi olmaz.”

“Ama...”

“Sen yaptın Tally,” dedi yumuşak bir ses yataktan. Zane gözlerini aralamış, altın paraların kenarı gibi ışık yansıtıyor-du. Bitkince gülümsedi. “Zihnini kendi kendine canlı tuttun.”

“Ama sonrasında çok farklı hissetmiştim...” Tally, o günü hatırlayarak sustu; öpüşmeleri, gizlice Valentino Malikâne-si'ne girmeleri, kuleye tırmanmaları. Ama onca şey hapları almalarından önce olmuştu elbette. Zane'le olmak Tally'yi en başında, o ilk öpücükten itibaren değiştirmişti.

Tally, kendi “tedavi”sinin nasıl devamlı gidip geldiğini ha-tırladı. Canlı kalmak için Zane'den çok daha fazla ve en az diğer Suçlular kadar çabalaması gerekmişti.

“O haklı Tally,” dedi Maddy. “Bir şekilde, sen kendi ken-dini tedavi ettin.”

SOĞUK SU

Tally, Zane'in yanında kaldı. Zane uyanıktı ve artık konuşuyordu. David ile konuşmaları gereken çok şey varken burada olmak daha kolay geliyordu. Diğerleri onları yalnız bıraktılar.

“Sana neler olduğunu biliyor muydun?”

Zane yanıt vermeden önce bir an duraksadı. Artık konuşması sessizliklerle doluydu, neredeyse Andrew'un destansı duraksamaları gibi. “Her şeyin gittikçe zorlaştığını biliyordum. Bazen, sırf yürümek için bile odaklanmam gerekiyordu. Ama güzelleştiğimden beri kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim; zihnimi seninle birlikte canlı tutmak, her şeye değerdi. Yeni Duman'ı bulduğumuzda, bana yardım edeceklerini düşündüm.”

“Yardım ediyorlar. Maddy, yeni şey eklediğini...” Tally yutkundu.

“Beyin dokusu mu?” dedi Zane ve gülümsedi. “Elbette, fırından yeni çıkmış boş nöronlar. Şimdi, onları doldurmam gerekiyor yalnızca.”

“Dolduracağız. Heyecanlı şeyler yapacağız,” dedi Tally. Ama sözleri, kendisine tuhaf gelmişti, ‘biz’ demek, o ve Zane demekti, sanki David hiç yokmuş gibi.

“Benden geriye, heyecanlanmaya yetecek kadar şey kalırsa,” dedi Zane bitkinlik içinde. “Bütün anılarım gitmiş değil. Daha çok, biliş merkezlerim etkilenmiş. Bir de bazı motor becerilerim.”

“Biliş?... *Düşünmek* gibi mi demek istiyorsun?” dedi Tally.

“Evet ve yürümek gibi motor beceriler.” Omuzlarını silkeli. “Ama beyin, hasar görmek üzere yapılmıştır Tally. Her şeyi her yerde saklamak üzere bağlantılı olduğu söylenebilir. Bir parça zarar gördüğünde, bir şeyler kaybolmaz, yalnızca daha bulanık olur. Akşamdan kalma olmak gibi.” Güldü. “Gerçekten kötü bir içki sersemliği hissi. Üstüne üstlük, bütün gün yatmaktan her yanımda tutuldu. Bütün bu Duman yemekleri yüzünden de dişlerim ağrıyor sanki. Yalnızca, beyin hasarından kaynaklanan sahte acılar, diyor Maddy.” Kaşlarını çatarak yanağını ovaladı.

Tally onun elini tuttu. “Bu kadar cesur olduğuna inanamıyorum. Olağanüstü.”

“Konuşana bak.” Zane zorlanarak doğruldu. Hareketleri kesik kesik ve halsizdi. “Sen, beynin kemirilmeden, kendi kendini tedavi etmeyi başardın. Ben olağanüstü diye buna derim.”

Ama Tally, kendini hiç de olağanüstü biri gibi hissetmiyordu. Pis kokulu, kirli ve iki hapı birden alacak cesareti bulamadığı için *korkunç* hissediyordu. İki hapı da almış olsa, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Zane’e David’den, David’e Zane’den bahsedecek cesarete bile sahip değildi. Bu, basitçe, acınası bir şeydi.

“Onu görmek tuhaf mı geldi?” diye sordu Zane.

Tally ona baktı ve Zane onun şaşkınlığına güldü. “Hadi ama Tally. Düşüncelerini okuyor falan değilim. Bu konuda

epey bilgi sahibi oldum. İlk öpüştüğümüzde bana ondan bahsetmiştin, hatırladın mı?”

“Ah, evet.” Demek Zane baştan beri bunu bekliyordu. Tally de önceden fark etmiş olmalıydı. Belki de yalnızca, beklenenle yüzleşmek istememişti. “Evet, onu görmek tuhaf gerçektir. Yıkıntılarda beni bekleyeceğini hiç düşünmemiştim. O ve ben, yapayalnız.”

Zane başını salladı. “Seni beklemesi ilginçti. Annesi senin gelmeyeceğini söyledi. Korkup vazgeçmiş olman gerektiğini, çünkü gerçekten tedavi olmadığını söyledi. Yalnızca bana ayak uydurduğunu, benim canlılığımı taklit ettiğini söyledi.”

Tally gözlerini devirdi. “Benden pek hoşlanmıyor.”

“Yok canım!” Zane sırttı. “Ama David ve ben, senin eninde sonunda geleceğini düşündük. Düşündük ki...”

Tally inledi. “Demek siz şimdi de *arkadaş* oldunuz?”

Zane, acı verici ölçüde uzun aralardan birini verdi. “Sanırım öyle. Buraya ilk geldiğimizde, senin hakkında bir sürü soru sordu. Sanırım güzelleşmenin seni nasıl etkilediğini bilmek istiyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Yıkıntılara geldiğimizde bizi o karşıladı. O ve Croy, dışarıda kamp kurmuş, işaret fişegi bekliyordu. Şehir çirkinlerinin bulduğu dergileri onlar bırakmış. Yıkıntılarını yeniden ziyaret etmeye başladıklarını anlatabilmek için.” Zane’in sesi, uykuya dalmak üzereymiş gibi, mahmurlaşmaya başladı. “Aylar önce korkup vazgeçtikten sonra sonunda onu görmüştüm.” Tally’ye döndü. “David seni gerçekten özledi, biliyor musun?”

“Hayatını mahvettim,” dedi Tally usulca.

“Hiçbirini bilinçli olarak yapmadın; David artık bunu anlıyor. Ona, Duman’a ihanet etmeye karar verdiğinde, bunun sebebinin Özellerin seni ömür boyu çirkin bırakmakla tehdit etmesi olduğunu söyledim.”

“Söyledin mi?” Tally rahatlamıştı. “Teşekkür ederim. Duman’a neden geldiğimi, beni nasıl zorladıklarını ona açıklama fırsatı bulamamıştım. Maddy, her şeyi itiraf ettiğim gece gitmeye zorladı beni.”

“Evet. Bu yüzden David de kızdı ona. Seninle yine konuşmak istemiş.”

“Ah...” David’le aralarında, yoluna koyamadıkları çok şey vardı. Elbette, Zane’le David’i, geçmişini ayrıntılı olarak tartışırken düşünmek Tally’yi sevince boğmuyordu, ama en azından David artık tüm hikâyeyi biliyordu. İç çekti. “Bana bütün bunları anlattığın için teşekkür ederim. Tuhaf olmalı.”

“Biraz. Ama o zamanlarda olanlar yüzünden bu kadar kötü hissetmemelisin.”

“Neden? Duman’ı ben yok ettim. David’in babası benim yüzümden öldü.”

“Tally, şehirdeki herkes kullanılıyor. Bize öğretilen her şeyin amacı, değişimden korkmamızı sağlamak. Bunu, koca mekânın doğduğumuz günden itibaren bizi kontrol altında tutmak için tasarlanmış bir makine olduğunu David’e açıklamaya çalışıyordum.”

Tally başını iki yana salladı. “Bu, arkadaşlarına ihanet etmeyi doğru kılıyor.”

“Evet, eh, sen Shay’le tanışmadan önce ben de ettim. Konu Duman olduğunda, ben de senin kadar haince davrandım.”

Tally inanmayan gözlerle baktı ona. “Sen? Nasıl?”

“Sana, Dr. Cable’la nasıl tanıştığımı hiç anlattım mı?”

Tally bunun, bitirmeye hiç fırsat bulamadıkları bir konu olduğunu fark ederek ona baktı. “Hayır. Anlatmadın.”

“Shay’le benim kaçmaktan vazgeçtiğimiz gecedan sonra, arkadaşlarımdan çoğu Duman’a gitmişti. Yurt bakıcıları benim lider olduğumu biliyorlardı, bu yüzden herkesin nereye kaçtığını bana sordular. Ben boyun eğmedim ve tek kelime bile söylemedim. Bu yüzden, Özel Durumlar geldi.” Bileklik hâlâ bileğindeymiş gibi, sesini alçalttı. “Tıpkı senin gibi beni de, fabrika kuşağındaki karargâhlarına götürdüler. Güçlü olmaya çalıştım, ama beni tehdit ettiler. Beni onlardan biri yapacaklarını söylediler.”

“Onlardan biri mi? Bir Özel mi?” Tally yutkundu.

“Evet. Bunun ardından, güzel–zihinli olmak gözümde eskisi kadar kötü görünmedi. Bu yüzden onlara bildiğim her şeyi anlattım. Shay’in kaçmayı planladığını, ama onun da korktuğunu söyledim. Bu yüzden ondan haberleri vardı. Ve muhtemelen bu yüzden seni izlemeye...” Sesi solup gitti.

Tally gözlerini kırptırdı. “Onunla arkadaş olduğumuzda beni izliyorlardı.”

Zane yorgun yorgun başını salladı. “İşte, gördün mü? Gitmem gerektiği zamanda gitmeyerek her şeyi ben başlattım. Duman’da olanlar yüzünden seni asla yargılayamam Tally. Senin kadar benim de hatamdı.”

Tally, başını iki yana sallayarak Zane’in elini tuttu. Yaşadığı onca şeyden sonra suçu Zane üstlenemezdi. “Zane, hayır. Bu senin hatan olamaz. Bu, uzun zaman önceydi.” İç çekti. “Belki ikimiz de suçlu değilizdir.”

Bir süre sessiz kaldılar, Tally’nin kendi sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. Zane önünde yatarken, beyninin yarısı hasar görmüşken, ona ya da bir başkasına ait, eski vicdan

azaplarının içinde debelenmenin ne anlamı vardı? Belki de Maddy ile arasındaki düşmanlık, Andrew'un köyü ile yabancılar arasındaki kan davası kadar anlamsızdı. Hepsi burada, Yeni Duman'da birlikte yaşayacaksa, geçmişi unutmaları gerekirdi.

Elbette, işler hâlâ karmaşıktı.

Tally derin bir nefes aldı. "Ee, David hakkında ne düşünüyorsun?"

Zane hayallere dalmış gibi, kubbeli tavana baktı. "Çok derin biri. Gerçekten ciddi. Bizim kadar eglenceli değil. Anlıyorsun, değil mi?"

Tally gülümsedi ve onun elini sıktı. "Evet, anlıyorum."

"Ve biraz... çirkin."

Tally Duman'dayken, David'in ona hep güzel biriymiş gibi baktığını hatırlayarak başını salladı. Zaman zaman, ona bakarken, bir güzelin yüzüne bakarken hissettiği şeyleri hissediyordu. Belki gerçek tedaviyi gördüğünde aynı duygular geri dönerdi. Ya da belki sonsuza dek yok olmuşlardı. Yalnızca ameliyat yüzünden değil, hem aradan zaman geçtiği için hem de Zane'le ilişkisi yüzünden.

Zane sonunda uykuya dalınca Tally, banyo yapmaya karar verdi. Fausto dağın diğer yanındaki nehre nasıl gidebileceğini tarif etmişti. Senenin bu zamanında buzla kaplı olmalıydı, ama içine girebileceği kadar derindi. "Yanına ısıtıcı bir ceket al," dedi. "Yoksa buraya dönmeden donup ölürsün."

Tally, ölmenin bu kadar kirli olmaktan iyi olacağına karar verdi. Temiz hissetmek için ıslak bir bezle silinmekten daha fazlasını ihtiyacı vardı. Aynı zamanda, bir süre yalnız kalmak istiyordu. Belki buz gibi suya girdiğinde hissedeceği şok, David'le konuşmak için cesaret toplamasına yardım ederdi.

Akşam vakti dağdan aşağı uçan-tahta sürerken Tally, her şeyin ne kadar berrak ve parlak görüldüğüne şaşırdı. Tedavi görmediğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu; her zamanki kadar canlı hissediyordu. Maddy, 'plasebo etkisi' hakkında bir şeyler homurdanmıştı, tedavi olduğunuza inanmak, beyninizi düzeltmeye yetermiş gibi! Ama Tally bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Onu Zane değiştirmişti. İlk öpüşükleri andan itibaren, daha Zane tedavi olmadan, onunla birlikte olmak Tally'yi canlandırmıştı. Tally, artık tedaviye ihtiyaç duyup duymadığını, kendi başına sonsuza dek böyle kalıp kalamayacağını merak ediyordu. Tamamlayıcı olarak anti-nano alacağını bilmesine rağmen, Zane'in beynini yiyen aynı hapi yutma fikri onu heyecanlandırmıyordu. Belki de tedavi olmaktan vazgeçmeli, Zane'in büyüüne güvenmeliydi. Artık birbirlerine yardım edebilirler, Tally güzel-zihinli olmakla savaşırken, Zane'in beynindeki bağlantıları da kurarlardı.

Ne de olsa buraya kadar birlikte gelmişlerdi. Haplardan önce bile, birbirlerini değiştirmişlerdi.

Elbette, David de Tally'yi değiştirmişti. Duman'dayken onu yabanda kalmaya, hatta çirkin kalmaya, şehirdeki geleceğinden vazgeçmeye ikna eden oydu. Duman'da geçirdiği o iki hafta Tally'nin gerçekliğini değiştirmişti. Bu değişiklik, David'le ilk öpüştüğü zaman gerçekleşmişti.

"Amma da şanslıyım," diye mırıldandı Tally kendi kendine. "İki prensi olan Uyuyan Güzel."

Ne yapması gerekiyordu? David ile Zane arasında bir seçim yapmak mı? Özellikle de üçü birlikte burada, Dumanlı Kalesi'nde yaşarken? Bir şekilde, kendini böyle bir durumda bulması haksızlık gibi geliyordu. Zane'le tanıştığında Tally,

David'i doğru düzgün hatırlamıyordu bile, ama bunca şeyden sonra anılarının silinmesini istememişti.

"Tekrar teşekkürler, Dr. Cable," dedi.

Su gerçekten soğuk görünüyordu.

Tally, suyun üzerindeki buz tabakasını tekmeleyip kolaylıkla kırmıştı ve şimdi çalkalanan nehre dehşetle bakıyordu. Belki de pis kokmak dünyadaki en kötü şey değildi. Hem, üç dört ay sonra bahar gelecekti...

Ödünç aldığı ceketin ısıtıcısını titreyerek daha da açtı, sonra iç çekti ve giysilerini çıkarmaya başladı. Bu küçük banyo, en azından onun kendine gelmesini sağlayacaktı.

Tally suya atlamadan önce sabunun birazını vücuduna, birazını da saçlarına sürdü. Yarı donmuş nehirde ancak on saniye dayanacağını tahmin ediyordu. Önce ayağını sokup sonra yavaşça girmek mümkün değildi, atlaması gerekecekti. Çıplak derisi soğuk suya değdiğinde, ancak yer çekimi kanunları devam etmesini sağlayabilirdi.

Tally nefesini tuttu ve suya atladı.

Buz gibi su onu mengene gibi ezdi, ciğerlerindeki nefesi boşaltıp bütün kaslarının kasılmasına sebep oldu. Tally kollarını kendine doladı, sık nehirde tortop oldu; ama soğuk sanki etini kesiyor, doğrudan iliklerine işliyordu.

Tally nefes almaya çalıştı, ama ancak kesik kesik, kısa soluklar alabiliyordu, tüm bedeni un ufak olacakmış gibi titriyordu. İnsanüstü bir çabayla başını suya soktu, bütün sesler kaybolup gitti. Hırıltılı nefesi ve nehrin şırıltısı, yerini kaynayan suyun gurultusuna bıraktı. Titreyen elleriyle saçlarını sertçe ovaladı.

Başını yine suyun üzerine çıkarıp derin derin nefes alarak kahkahalar atıyordu. Her şey tuhaf bir biçimde berraklaşmış, dünya bir fincan kahve ya da bir kadeh şampanyanın yapabileceğinden çok daha canlı bir yer olmuştu, uçan-tahtasım üzerinde yere düşmekten çok daha diriltici bir duyguydu. Bir an orada, suyun içindeyken gökyüzünün berraklığına, yakındaki yapraksız ağacın kusursuzluğuna şaşırdı.

Tally, aylar önce Duman'a giderken soğuk bir dereye yaptığı ilk banyoyu hatırladı. Ameliyat beynine lezyonlar eklemmeden önce; değil Zane'le, David'le bile tanışmadan önce, dünyaya bakış açısını nasıl değiştirdiğini hatırladı. O zaman bile, zihni değişmeye başlamıştı ve doğanın güzelleşmek için ameliyata ihtiyaç duymadığını fark etmişti. Doğa, kendiliğinden güzeldi.

Belki de Tally'nin uyanık kalması için yakışıklı ya da çirkin bir prence ihtiyacı yoktu. Ne de olsa Tally, kendini haplar olmadan tedavi etmişti ve buraya kadar tek başına gelmişti. Başka kimsenin şehirden *iki kez* kaçtığını duymamıştı.

Belki de içten içe, zihni her zaman canlı biriydi. Yalnızca ortaya çıkması için birini sevmesi, yabanda kalması ya da buz gibi suya dalması gerekiyordu.

Tally feryadı duyduğunda hâlâ suyun içindeydi, havadan gelen boğuk bir bağıışı bu.

Telaşla sudan çıktı. İçine işleyen rüzgâr, sudan bile soğuk geldi. Tally'nin yanında getirdiği havlular, soğuk havada bıcak gibiydi. Bir uçan-araç süzülerek gelip birkaç metre ötede durduğunda henüz kurulanıyordu.

David onun çıplak olduğunun farkında bile değil gibiydi. Tahtadan yere atladı ve elinde bir şey tutarak Tally'ye doğru

koştı. Tally'nin yanında kayarak durdu ve bir aleti, sırt çantasının üzerinde gezdirdi: Böcek arıyordu.

"Sen değilsin," dedi David. "Sen olmadığından emindim."

Tally gıysilerini giyiyordu. "Ama sen zaten..."

"Sinyal durup dururken başladı ve yerimizi bildirdi. Radyodan duyduk, ama henüz yerini belirleyemedik." Rahatlamış bir ifadeyle Tally'nin sırt çantasına baktı. "Ama sen getirmedin."

"Elbette getirmedim." Tally oturup botlarını giydi. Hızla atan kalbi sayesinde üşümesi geçmeye başlamıştı. "Size katılan herkesi taramıyor musunuz?"

"Evet. Ama böcek aktif değildi herhalde. Ya biri çalıştırdı ya da belli bir zamanda çalışmak üzere ayarlanmıştı." Gözleri ufku taradı. "Özeller yakında burada olur."

Tally ayağa kalktı. "O zaman kaçalım."

David başını iki yana salladı. "Onu bulana kadar hiçbir yere gidemeyiz."

"Neden?" Tally düşüş bileziklerini taktı.

"Erzaklarımızı biriktirmek aylarımızı aldı Tally. Aramıza bir sürü Suçlu katılmışken onları geride bırakamayız. Ama sinyalin nereden geldiğini öğrenene kadar neleri almanın güvenli olacağını bilemeyiz. *Hiçbir yerden çıkmıyor.*"

Tally sırt çantasını omuzladı ve parmaklarını şıklattı. Tahtası havalandı. Tally tahtanın üzerine çıkarken, buz gibi banyo yüzünden akli hâlâ tıkr tıkr çalışıyordu. O gün olan bir şeyi hatırladı. "Diş ağrısı," dedi.

"Ne?"

"Zane iki hafta önce hastaneye gitti. Böcek onun içinde."

İZ SÜRÜCÜ

Dağdan yukarı tırmandılar, dönüşlerinin yarattığı merkezkaç kuvvetine karşı sertçe eğildiler. Haklı olduğundan emin olan Tally önden gidiyordu. Hastanede, kırılan elini tedavi ederken doktorlar Zane'i birkaç dakikalığına bayıltmıştı. Bu süre içinde dişine iz sürücü yerleştirmiş olmalıydılar. Elbette, sıradan şehir doktorları kendi başlarına böyle bir şey yapmazdı; bu Özel Durumlar'ın işi olmalıydı.

Kamp, vardıkları zaman kargaşa içindeydi. Yeni Dumanlılar ve Suçlular, ellerinde aletler, giysiler ve yiyeceklerle, koşa koşa gözlemesine girip çıkıyorlar, Croy ile Maddy'nin yanında iki yığın oluştuyorlardı. Croy ile Maddy deli gibi her şeyi tarıyorlardı. Diğerleri telaşla taranmış eşyaları yeniden pakettiriyor, böcek bulunduğu zaman kaçmaya hazırlanıyorlardı.

Tally uçan-tahtasını eğdi ve gidebildiği kadar uzağa gitmeye zorladı, kargaşanın üzerinden geçip doğrudan yıkık kubbeye yöneldi. Tahta azami yüksekliğe eriştiğinde kaldırıcılar titreşti, sonra mıknatıslar gözlemesinin çelik iskeletini bulduğunda yeniden denge kazandı. Kubbedeki çatlak, tahtanın süzülerek geçmesine izin verecek kadar genişti. Tally yükselen dumanların içinden geçip Zane'in yatağının yanında tahtadan indi.

Zane yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. “Güzel giriş Tally.”

Tally onun yanında diz çöktü. “Hangi dişin ağrıyor?”

“Neler oluyor? Herkes deliye döndü.”

“Hangi dişin ağrıyor Zane? Bana göstermek zorundasın.”

Zane kaşlarını çattı, ama titrek parmağını ağzına sokup sağ yanını dürtüklledi. Tally onun elini çekti ve ağzını daha büyük açtı. Zane inleyerek itiraz etti.

“Şşş... Birazdan açıklayacağım.”

Ateşin loş ışığında bile görebiliyordu: Bir diş diğerlerinden farklı duruyordu, beyaz tonu diğerlerine tam olarak uymuyordu, acele yapılmış bir işti elbette.

Sinyal Zane’den geliyordu. Kulağının dibinde, hazır edilen bir tarayıcının biplemesi duyuldu; David, Tally’nin ardından delikten geçip kubbeye girmişti. David tarayıcıyı Zane’in yüzünün önünde gezdirdi ve alet ölkeyle vızıldadı. “Ağzında mı?” diye sordu David.

“Dişinde! Anneni getir.”

“Ama, Tally...”

“Onu getir! Sen ve ben diş çekemeyiz!”

David elini onun omzuna koydu. “O da çekemez. Birkaç dakika içinde yapılacak bir şey yok.”

Tally ayağa kalkıp onun çirkin yüzüne baktı. “Sen ne diyorsun David?”

“Onu burada bırakmak zorundayız. Yakında burada olurlar.”

“Hayır!” diye bağırdı Tally. “Git, onu getir!”

David bir küfür salladı ve sırtını döndü. Gözlemesinin kapisına koştu. Tally yine Zane’e baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Zane.

"Hastanede dişine iz sürücü yerleştirmişler Zane."

"Ah," dedi Zane, yüzünü ovalayarak. "Bilmiyordum, gerçekten. Dişimin bu yabani yiyecekler yüzünden ağrıdığını sanıyordum."

"Elbette bilmiyordun. Hastanede birkaç dakika baygın kaldın, hatırladın mı?"

"Gerçekten de beni bırakacaklar mı?"

"Bırakmalarına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Geri dönemem," dedi Zane zayıfça. "Yine güzel-zihinli olmak istemiyorum."

Tally yutkundu. Zane şimdi şehre götürülürse doktorlar lezyonları yeni, boş dokuların üzerine yerleştirirlerdi bu defa. Beyni, bağlantıları onların çevresinden kurardı. Canlı kalma şansı ne kadardı ki?

Bunun olmasına izin veremezdi.

"Seni uçan-tahtamla götürürüm Zane, gerekirse kendi başımıza kaçırız." Akli hızla çalışıyordu. Yine de bir şekilde iz sürücünden kurtulması gerekiyordu. Onu bir taşla kıramazdı. Tally çevresine bakınarak bir tür alet aradı, ama Yeni Dumanlılar faydalı her şeyi taranmak üzere dışarı götürmüştü.

Karanlıktan sesler geliyordu. Konuşanlar Maddy, David ve Croy'du. Tally, Maddy'nin elinde bir tür forseps taşıdığını gördü ve kalbi tekleli.

Maddy, Zane'in yanında diz çöktü ve zorla ağzını açtı. Metal alet dişini dürtüklediğinde Zane acıyla inledi.

"Dikkatli ol," diye yalvardı Tally usulca.

"Şunu tut." Maddy feneri ona uzattı. Tally feneri Zane'in ağzına tuttuğunda, farklı renkteki diş açıkça görüldü.

Bir an sonra Maddy, "Bu işe yaramıyor," dedi. Zane'in başını bıraktı. Zane inleyerek battaniyelerin üzerine düştü ve gözlerini kapattı.

"Çek şunu!"

"Kemiğe tutturmuşlar." Maddy, Croy'a döndü. "Sen toplanma işini bitir. Kaçmak zorundayız."

"Onun için bir şey yap!" diye bağırdı Tally.

Maddy feneri ondan aldı. "Tally, diş kemiğe tutturulmuş. Çıkarmak için çenesini parçalamam gerekir."

"O zaman çıkarma, yalnızca sinyal göndermesini engelle! Dişi kır! Zane dayanır!"

Maddy başını iki yana salladı. "Güzel dişleri, hava araçlarının kanatlarında kullandıkları malzemeden yapılır. Onları öylesine kıramazsın. Onu kırmak için özel diş nanolarına ihtiyacım var." Feneri Tally'ye çevirerek onun ağzına uzandı.

Tally kıvranıp kurtuldu. "Ne yapıyorsun?"

"Yalnızca senden emin oluyorum."

"Ama ben hastaneye gitme..." diye başladı Tally, ama Maddy ağzını zorla açtı. Tally gırtlığından bir hırlama çıkardı, ama kadının bir anlığına aramasına izin verdi; itiraz etmekten daha kısa bir yoldu. Maddy homurdanarak bıraktığında, "Tatmin oldun mu?" dedi Tally.

"Şimdilik. Ama Zane'i burada bırakmak zorundayız."

"Unut bunu!" diye bağırdı Tally.

"On dakika sonra burada olacaklar," dedi David.

"Daha bile az." Maddy ayağa kalktı.

Minik fener Tally'nin gözlerinin önünde benekler oluşmasına neden olmuştu. Ateşin ışığı yüzünden yüzlerini doğru düzgün göremiyordu. Zane'in buraya gelebilmek için neler

yaşadığını, tedavi için nelerden vazgeçtiğini anlamıyorlar mıydı? “Onu bırakmayacağım.”

“Tally...” diye başladı David.

“Fark etmez,” diye araya girdi Maddy. “Teknik olarak Tally hâlâ güzel–zihinli.”

“Değilim!”

“Doğru hâpı almadın bile!” Maddy elini David’in omzuna koydu. “Lezyonlar Tally’de hâlâ var. Beynini taradıklarında, onu bıçak altına yatırmayacaklar. Yalnızca gezmeye geldiğini düşünecekler.”

“Anne!” diye bağırdı David. “Onu bırakmıyoruz!”

“Ben de gelmiyorum,” dedi Tally.

Maddy başını iki yana salladı. “Belki de lezyonlar sandığımız kadar önemli değildir. Baban her zaman güzel–zihnililiğin çoğu insan için doğal bir durum olduğundan şüpheleniyordu. Onlar sönük, tembel ve kibirli olmayı istiyorlar,” Maddy, Tally’ye baktı, “ve bencil. Kişiliklerinin o kısmını sabitlemek için küçük bir müdahale yeterli oluyor. Az her zaman, bazı insanların düşünerek bundan kurtulabileceğini söylerdi.”

“Az haklıydı,” dedi Tally usulca. “Ben artık iyiyim.”

David acıyla homurdandı. “İyi ya da değil! Tally, burada kalamazsın. Seni yine kaybetmek istemiyorum. Anne! Bir şey yap!”

“Onunla tartışmak mı istiyorsun? Tartış o zaman.” Maddy arkasını döndü ve doğrudan gözlemevinin girişine gitti. “İki dakika sonra gidiyoruz,” dedi, arkasına bakmadan. “Seninle ya da sensiz.”

David ile Tally bir süre sessiz kaldılar. O sabah, yıkıntılarda, birbirlerini ilk kez gördükleri zamanki gibiydi. İkisi de ne diyeceğini bilemiyordu. Ama Tally, David'in yüzünün kendisini artık sarsmadığını fark etmişti. Belki o anki panik ya da buz gibi banyo, kalan güzel düşüncelerini yok etmişti. Ya da belki, anılarının ve düşlerinin gerçeğe uyum sağlaması için birkaç saat yeterli olmuştu...

David –yakışıklı ya da çirkin– bir prens değildi. Âşık olduğu ilk erkekti, ama sonuncusu değil. Geçen zaman ve yaşadıkları deneyimler, aralarındaki ilişkiyi değiştirmişti.

Daha da önemlisi, artık Tally'nin hayatında bir başkası vardı. David'le ilgili anılarının silinmesi ne kadar haksızca olursa olsun, bir dizi yeni anı biriktirmişti ve onları eski anılarıyla değiş tokuş edemezdi. Zane ve o, zihinlerini uyandırmak için birbirlerine yardım etmişti, bileklikler tarafından birlikte tutsak edilmişler, şehirden birlikte kaçmışlardı. Sırf zihninin bir kısmından yoksun kaldı diye, onu bırakamazdı şimdi.

Tally, şehre yapayalnız geri götürülmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Hayatında, ihanet etmediği tek kişi Zane'di, şimdi de ihanet edecek değildi. Zane'in elini tuttu. "Onu bırakmayacağım."

"Mantıklı düşün Tally." David, bir minikle konuşur gibi, ağır ağır konuşuyordu. "Burada kalırsan Zane'e yardım edemezsin. İkiniz de yakanırsınız."

"Annen haklı. Benim beynime daha fazla bir şey yapmazlar ve şehrin içindeyken ona yardım edebilirim."

"Senin için yaptığımız gibi, Zane'e de tedaviyi gizlice ulaştırabiliriz."

"Benim tedaviye ihtiyacım olmadı David. Belki Zane'in de olmaz. Ben onu canlı tutarım, beyninin yeni bağlantılar kurmasına yardım ederim. Ama ben olmadan hiç şansı olmaz."

David konuşacak oldu, ama bir anlığına dondu. Sonra sesi değişti, gözleri kısıldı. “Sırf güzel olduğu için onunla kalıyorsun.”

Tally’nin gözleri irileşti. “Ne olduğu için?”

“Anlamıyor musun? Her zaman dediğin gibi: Evrim bu. Suçlu arkadaşların buraya geldiğinden beri, annem güzelliğin nasıl işlediğini bana açıkladı.” Zane’e işaret etti. “O iri, kırılgan gözlere, çocuksu kusursuz deriye sahip. Sana bebek gibi görünüyor, sana ihtiyaç duyan bir çocuk gibi. Bu da ona yardım etmek istemene sebep oluyor. Mantıklı düşünüyorsun. Sırf o güzel olduğu için teslim olacaksın!”

Tally duyduklarına inanamayarak David’e baktı. Bunu ona ne cüretle söylerdi? Burada olduğu gerçeği bile, Tally’nin kendi adına düşünebildiğinin kanıtıydı.

Sonra neler olduğunu fark etti: David yalnızca Maddy’nin sözlerini tekrarlıyordu. Maddy, yeni Tally’yi gördüğünde hislerine güvenmemesi gerektiği konusunda onu uyarmış olmalıydı. Maddy oğlunun hayranlıkla boyun eğmiş bir çirkine dönüşmesini, Tally’nin bastığı toprağa tapmasını istememişti. Bu yüzden David, Tally’nin Zane’in güzel yüzünden başka hiçbir şey göremediğini düşünüyordu.

David hâlâ onun sıradan bir şehir çocuğu olduğunu düşünüyordu. Belki Tally’nin tedavi olduğuna bile gerçekten inanmıyordu. Belki de onu asla gerçekten affetmemişti.

“Zane bana öyle görünmüyor David,” dedi Tally, öfkeyle titreyen bir sesle. “Sebebi onun, zihnimi canlı tutması, birlikte bir sürü risk almış olmamız. Orada yatan pekâlâ ben olabiliyordum ve öyle olsaydı Zane benim yanımda kalırdı.”

“Yalnızca böyle programlanmışsın!”

“Hayır. Çünkü onu seviyorum.”

David yine ağzını açacak gibi oldu, ama sesi boğuldu.

Tally iç çekti. “Hadi git David. Annen bir saniye önce ne söylemiş olursa olsun sensiz gitmez. Hemen gitmezsen hepsi yakalanacak.”

“Tally...”

“Git!” diye haykırdı Tally. David koşmaya başlamak zorundaydı, yoksa Yeni Duman ölecekti ve bu yine Tally’nin suçu olacaktı.

“Ama sen...”

“Çirkin yüzünü götür buradan!” diye çığlık attı Tally.

Bir anlığına gözlemeyi duvarlarından yansıyan sesi titrek yankılar halinde geri geldi. Tally bakışlarını kaçırdı. Zane’in yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öptü. Haykırdığı hakaret dilediği etkiyi göstermişti, ama David’in ayak sesleri karanlıkta, önce yürüyerek sonra koşarak uzaklaşırken, başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi.

Görüş alanı bulanıklaşıyor, gözlerinin önünde birtakım şekiller belirliyordu. Titrek ateşin düşürdüğü, gölgeler değil, kalbiydi. O kadar hızlı atıyordu ki akan kanın, kaçmaya çalışan bir şey gibi, gözlerinde zonkladığını görebiliyordu.

David’e çirkin demişti. David bunu asla unutmayacaktı. Tally de öyle.

Ama o sözcüğü kullanmak zorundaydım, dedi kendi kendine. Her saniye değerliydi ve başka hiçbir şey onu bu kadar hırsla harekete geçiremezdi. Tally seçimini yapmıştı.

“Ben sana bakarım Zane,” dedi.

Zane gözlerini araladı ve hafifçe gülümsedi. “Mm, bu sırada bayılmış gibi yaptığımı kızmadın umarım.”

Tally boğuk bir kahkaha attı. “İyi fikir.”

“Gerçekten kaçamaz mıyız? Sanırım ayağa kalkabilirim.”

“Hayır. Bizi bulurlar.”

Zane diliyle dişini yokladı. “Ah, evet. Bu iğrenç. Neredeyse herkesi yakalatıyordum.”

Tally omuzlarını silkti. “Aynısını ben de yaptım.”

“Benimle kalmak istediğinden emin misin?”

“Şehirden yine kaçabilirim Zane. Ne zaman istersem. Seni ve Shay’i, geride bıraktığımız herkesi kurtarabilirim. Artık kalıcı bir biçimde iyileştim.” Tally girişe baktı ve havalanan uçan-tahtalar gördü. Hepsi gidiyordu. Yine omuzlarını silkti. “Üstelik, artık bitmiş bir olay. Hem David’in peşinden koşmam, muhteşem ayrılık cümlemi mahvederdi.”

“Evet, sanırım bu doğru.” Zane hafifçe güldü. “Bana bir iyilik yapar mısın Tally? Benden ayrılacak olursan, not bırak yeter.”

Tally ona gülümsedi. “Tamam, ama elini bir daha eziciye uzatmamaya söz verirsən.”

“Anlaştık.” Zane kendi parmaklarına baktı ve yumruğunu sıktı. “Korkuyorum. Canlı bir zihinle kalmak istiyorum.”

“Kalacaksın. Ben sana yardım edeceğim.”

Zane, Tally’nin elini tutarak başını salladı. Konuşurken sesi titriyordu, “Sence David haklı mıydı? Beni seçmenin sebebi iri, güzel gözlerim mi?”

“Hayır. Söylediklerim doğruydu. Bir de balondan atlama-
dan önce bana söylediklerin sayesinde buradayım.” Yutkun-
du. “Sen ne düşünüyorsun?”

Zane arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Sessizliği o kadar uzun sürdü ki, Tally onun yine uykuya daldığını sandı. Ama sonra Zane usulca konuştu, “Hem sen hem David haklı olabilirsiniz. Belki insanlar gerçekten programlanıyordur...”

birbirlerine yardım etmek, hatta âşık olmak için. Ama insan doğasının böyle olması, bunun kötü olduğu anlamına gelmiyor Tally. Dahası, seçim yapacak bir şehir dolusu güzel vardı ve biz birbirimizi seçtik.”

Tally onun elini tuttu ve mırıldandı, “Seçtiğimiz için memnunum.”

Zane gülümsedi, sonra yine gözlerini kapattı. Bir an sonra Tally onun nefes alıp verişlerinin düzene girdiğini fark etti ve uyumayı başardığını anladı. Beyin hasarının bazı iyi tarafları da vardı.

Tally, son enerji kırıntılarının da vücudunu terk ettiğini hissetti. Uyuyabilmeyi, sonraki birkaç saati kendinden geçmiş olarak geçirmeyi, bütün bunlar bir düşmüş gibi, yine hapsedilmiş bir prenses olarak şehirde uyanmayı diledi. Başını Zane’in göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı.

Beş dakika sonra Özel Durumlar geldi.

ÖZELLER

Uçan-araçların çığlığı, yırtıcı kuşların haykırışları gibi, gözlemevinde yankılandı. Motorlarının yarattığı hortumlar kubbedeki çatlaktan içeri dolup ateşin aniden parlamasına neden oldu. İçerisi tozla doldu. Girişten içeri gri şekiller koştu ve gölgelerin içinde pozisyon aldılar.

“Bir doktora ihtiyacım var,” dedi Tally çekingen, güzel sesiyle. “Arkadaşımın bir sorunu var.”

Karanlıktan çıkan bir Özel yanında bitti. Elinde bir silah vardı. “Kıpırdama. Seni incitmek istemiyoruz, ama gerekirse incitiriz.”

“Arkadaşıma yardım edin,” dedi Tally. “O hasta.” Şehir doktorları Zane’i ne kadar çabuk görürse o kadar iyiydi. Belki Maddy’den daha fazlasını yapabilirlerdi.

Özel, telefonda bir şeyler söyledi ve Tally, Zane’e baktı. Zane’in araladığı gözlerinde korku vardı.

“Tamam,” dedi Tally. “Sana yardım edecekler.”

Zane yutkundtu ve Tally onun ellerinin titrediğini gördü. Son cesaret kırıntısı da zalim-güzeller gelince yok olmuştu.

“Öyle ya da böyle, tedavi görmeni sağlayacağım,” dedi Tally.

“Bir doktor ekibi geliyor,” dedi Özel ve Tally ona şirin şirin gülümsedi. Şehir doktorları Zane’in rahatsızlığını bir tür beyin hastalığı sanabilirdi ya da belki birinin lezyonları tedavi etmeye çalıştığını anlayabilirlerdi, ama Tally’nin kendi kendine iyileştiğini anlamaları imkânsızdı. Tally, Maddy’nin söylediği gibi, yalnızca gezmeye gelmiş gibi yapabiliirdi. Ameliyat ihtimaline karşı güvendeydi.

Belki Zane, hap almadan bir kez daha tedavi olabiliirdi. Belki şehirdeki herkes değişebilirdi. Balonla kaçmalarından ve Özeller tarafından bir kez daha kurtarılmalarından sonra, Tally ve Zane daha da ünlü olacaklardı. Çok büyük bir hareket başlatabilirlerdi, Özellerin durduramayacağı bir şey.

Aniden gölgelerin içinden ustura gibi bir ses geldi ve Tally irkildi.

“Seni burada bulacağım aklıma gelmişti Tally.” Dr. Cable aydınlığa çıktı ve içeriye ısınmak için girmiş gibi, ellerini ateşe doğru uzattı.

“Merhaba Dr. Cable. Arkadaşıma yardım edebilir misin?”

Kadının yüzündeki kurt gülümsemesi karanlıkta parladı. “Diş ağrısı mı?”

“Daha kötü bir şey.” Tally başını iki yana salladı. “Hareket edemiyor, konuşmakta güçlük çekiyor. Bir sorunu var.”

Gözlemesine daha fazla Özel doluştu. Gri yerine mavi ipeklere bürünmüş üç tanesi sedye taşıyordu. Tally’yi yollarından ittiler ve sedyeyi Zane’in yanına, yere koydular. Zane gözlerini kapattı.

“Endişelenme,” dedi Dr. Cable. “O iyi olacak. Hastaneye yaptığınız küçük ziyarette, rahatsızlığı hakkında her şeyi öğrendik. Anlaşılan biri Zane’e gizlice beyin nanosu vermiş. Bu, güzel–zihni için çok kötü.”

"Hasta olduğunu biliyor muydunuz?" Tally ayağa kalktı. "Neden onu tedavi etmediniz?"

Dr. Cable elini onun omzuna koydu. "Nanoları durdurduk. Ama dışındaki küçük cihaz baş ağrıları yaratmaya programlıydı, motivasyonunuzu yüksek tutacak sahte semptomlar."

"Bizimle oyun oynadınız..." dedi Tally, Özellerin Zane'i götürmesini izleyerek.

Dr. Cable etrafı inceliyordu. "Neyin peşinde olduğunuzu ve nereye gideceğinizi görmek istedim. Bizi, genç Zane'in hastalığından sorumlu olanlara götüreceğinizi düşünüyordum." Kaşlarını çatı. "İz sürücüyü çalıştırmak için bir süre daha bekleyecektim, ama sen bu sabah dostum Dr. Valen'e o kadar kaba davrandıktan sonra, gelip seni eve götürmenin daha doğru olacağına karar verdim. Sorun yaratmayı gerçekten iyi biliyorsun."

Tally, sessiz kaldı, ama aklı hızla çalışıyordu. Diğer bilim adamları Dr. Valen'i bulana kadar Zane'in dışındaki iz sürücü gelişigüzel çalıştırılmıştı. Bir kez daha Tally, peşinden Özel-leri getirmişti.

"Kaçmak için bir araca ihtiyacımız vardı," dedi, güzel gibi konuşmaya çalışarak. "Ama kaybolduk."

"Evet, aracı yıkıntılarda bulduk. Ama ta buraya kadar yaya geldiğinizi sanmıyorum. Size kim yardım etti Tally?"

Tally başını iki yana salladı. "Hiç kimse."

Gri ipekler içinde bir Özel, Dr. Cable'ın yanında belirdi ve raporunu verdi. Adamın ustura kadar keskin sesi Tally'nin tüylerini ürpertiordu, ama mırıldandığı sözcüklerin hiçbirini duyamadı.

"Gençleri peşlerinden gönder," diye emretti Dr. Cable, sonra Tally'ye döndü. "Kimse, diyorsun öyle mi? Ya kamp

ateşleri, av için kurulmuş tuzaklar, lağım çukurları? Öyle görünüyordu ki burada epeyce insan kamp kurmuş ve kısa süre önce gitmişler.” Başını iki yana salladı. “Buraya daha erken gelemememiz yazık oldu.”

“Onları yakalayamayacaksınız,” dedi Tally, güzel gülümsemesiyle.

“Öyle mi?” Dr. Cable’ın dişleri ateş ışığında kırmızı kırmızı parladı. “Bizim de birkaç yeni numaramız var Tally.”

Doktor döndü ve girişe doğru yürüdü. Tally takip etmeye kalkıştığında bir Özel, mengene gibi bir elle omzunu tuttu ve ateşin yanına oturttu. Kubbenin içinde, verilen emirlerin ve yere konan daha fazla uçan-aracın gürültüsü yankılanıyordu, ama Tally girişe bakarak neler olup bittiğini görmeye çalışmaktan vazgeçti. Bakışlarını mutsuzluk içinde ateşe dikti.

Zane götürüldükten sonra yalnızca yenilmiş hissediyordu. Yine Dr. Cable tarafından kusursuz bir biçimde kandırılmış, Yeni Duman’ı bulmalarına neden olmuş, bir kez daha neredeyse herkese ihanet etmişti. Ve o, son sözlerinden sonra, muhtemelen David artık ondan nefret ediyordu.

Ama en azından Fausto ve diğer Suçluların şehirden sonsuza kadar kurtulduklarını umut ediyordu. Onlar ve Yeni Dumanlılar birkaç dakika erken yola çıkmanın üstünlüğüne sahiptiler. Düz giderlerse Özellerin araçlarından kaçamazlardı, ama uçan-tahtaları onların araçlarından daha çevikti. Zane’in, onları ele verecek iz sürücüsü olmadan, çevre ormanda kaybolabilirlerdi. Tally ve Zane’in isyanı, Yeni Dumanlıların sayısını iki düzine artırmıştı. Ve artık tedavinin başarısı kanıtlandığına göre, onu bu şehre ve diğerlerine götürebilirlerdi, sonunda herkes özgür olurdu.

Belki de bu sefer şehir kazanmamıştı.

Ve Zane için en iyisi yakalanmak olabilirdi. Şehir doktorları onu, bir avuç kaçaktan daha iyi tedavi edebilirdi. Tally, Zane'in iyileşmesine nasıl yardım edeceğine, gerekirse onu en baştan nasıl canlandıracağına odaklandı.

Belki bir öpücükle başlardı...

Özellerin gelmesinden yaklaşık bir saat sonra ateş sönmüştü ve Tally soğuğu yine hissetmeye başlamıştı. Ceketin ısıtıcısını açarken kubbedeki açıklıktan eğik olarak gelen kızıl güneş ışığı huzmesinde bir gölge kaydı.

Tally irkildi. Bu, uçan-tahtayla inen birinin gölgesiymi. Yoksa David onu kurtarmak için dönmüş müydü? Başını iki yana salladı. Maddy buna asla izin vermezdi.

"İki tanesini bulduk," diye seslendi sert bir ses tahtadan. Loş ışıkta Özellerin gri ipek üniforması dalgalandı, kubbedeki çatlaktan iki şekil daha iniyordu. Uçan-tahtalar normalinden daha uzundu, ön ve arka uçlarına kaldırıcı pervaneler eklenmişti. Motorları ateşin közlerini karıştırdı.

Demek yeni numaraları bu, diye düşündü Tally. Uçan-tahtalı Özeller. Yeni Dumanlıları izlemek için mükemmel bir yol. Kimi yakaladıklarını merak etti.

"Çirkin mi, güzel mi?" diye seslendi Dr. Cable. Tally başını kaldırıp baktığında, doktorun yine ateşin yanında olduğunu gördü.

"Yalnızca iki Suçlu. Çirkinlerin hepsi kaçtı." Tally, ustura keskinliğinin altında, Özel'in sesini tanıdığını fark etti.

"Ah, hayır," dedi usulca.

"Ah, evet, Tally-wa." Şekil tahtadan aşağı atladı ve uzun adımlarla ateşin yaydığı aydınlığa girdi. "Yeni ameliyat! Beğendin mi?"

Shay'di. Shay, Özel olmuştu.

"Dr. C. yeni dövme edinmeme izin verdi. Kesinlikle baş döndürücü, değil mi?"

Tally eski arkadaşına baktı. Ondaki değişim hayret vericiydi. Her yeri çizgi çizgi dövmele kaplıydı, Shay'in derisi sanki zonklayan, siyah bir ağla kaplıydı. Yüzü ince ve zalimdi, üst dişleri keskin üçgen uçlarla bitecek şekilde yontulmuştu. Daha uzun boyluydu, çıplak kollarında yeni, sert kasları vardı. Kendini kestiği yerlerdeki yara izleri göze çarpıyordu ve dönen dövmele çerçevelenmişti. Shay'in gözleri ateş ışığında, bir yırtıcının gözleri gibi parlıyor, alevler dans ederken bir kızıl, bir mor oluyordu.

Hâlâ güzeldi elbette; ama zalim, insanlık dışı zarafeti, tıpkı ağında yürüyen rengârenk bir örümcek gibi, Tally'nin içini ürpertiordu.

Arkasına başka uçan-tahtalar indi. Ho ve Tachs; Shay'in Kesicilerden arkadaşları. Her ikisinin de kollarında biri yatıyordu. Tally, Fausto'yu yakaladıklarını görünce yüzünü buruşturdu. Fausto, birkaç gün öncesine kadar hayatında uçan-tahta sürmemişti. Ama en azından diğerlerinin çoğu kaçmıştı... ve David güvendeydi.

Yeni Duman hâlâ yaşıyordu.

"Sence yeni ameliyatım beni güzelleştirmiş mi, Tally-wa?" dedi Shay. "Senin için aşırı değil, değil mi?"

Tally bitkin bir halde başını iki yana salladı. "Hayır. İlginç olmuş Shay-la."

Shay'in yüzünde geniş, zalim bir gülümseme belirdi. "Bir milyar mili-Helen eder, ha?"

"En az o kadar eder." Tally eski arkadaşına sırtını döndü ve gözlerini ateşe dikti.

Shay yanına oturdu. “Özel olmak hayal edebileceğinden de eğlenceli Tally-wa. Her an feci heyecanlı oluyorsun. Örneğin, kalp atışlarını duyabiliyorum, seni sıcak tutmaya çalışan elektrikli ceketinin vızıltısını sezebiliyorum. Korkunun *koku-sunu* alıyorum.”

“Senden korkmuyorum Shay.”

“Birazcık korkuyorsun Tally-wa. Artık bana yalan söyleyemezsin.” Shay kolunu Tally’ye doladı. “Hey, ikimiz de çirkinken tasarladığım çılgın yüzleri hatırladın mı? Dr. C. onları yaptırmama izin verecek. Biz Kesiciler, dilediğimiz ameliyatı yapabiliyoruz. Güzellik Kurulu bile bize ne yapacağımızı ve neye benzeyeceğimizi söyleyemiyor.”

“Bu senin için harika olmalı Shay-la.”

“Ben ve benim Kesiciler, Özel Durumlar’daki en yeni ve en heyecanlı şeyleriz. Özel Özeller gibi. Kesinlikle mutluluk verici, değil mi?”

Tally ona döndü ve parlayan, menekşe rengi gözlerinin arkasında ne olduğunu görmeye çalıştı. Güzel konuşmalarına rağmen, Shay’in sesinde soğuk, sinsi bir zekâ, eski haini tuzağa düşürdüğü için acımasız bir sevinç hissetmişti.

Shay yeni bir tür zalim-güzeldi, Tally bunu görebiliyordu. Dr. Cable’dan da tehlikeli bir tür. Daha az insansı.

“Gerçekten mutlu musun Shay?”

Shay’in dudakları titredi, keskin dişleri bir an alt dudağında gezindi ve başını salladı. “Artık sen de bana döndüğüne göre mutluyum Tally-wa. Hepinizin bensiz kaçması hiç hoş değildi. Kesinlikle üzücü.”

“Senin de gelmeni istedik Shay, yemin ederim. Sana bir sürü mesaj bıraktım.”

“Meşguldüm.” Shay sönmeye yüz tutmuş ateşi tekmeledi. “Kendi kendimi kesiyordum. Tedavi arıyordum.” Hıhladı. “Dahası, kamp yapmak canıma tak etmişti. Hem sen ve ben artık beraberiz.”

“Karşı taraflardayız.” Tally sözcükleri usulca fısıldamıştı.

“Kesinlikle değil Tally-wa.” Shay kabaca Tally’nin omzunu sıktı. “Aramızdaki yanlış anlaşılmalardan ve düşmanlıktan bıktım. Bundan sonra, sen ve ben *sonsuzda dek en iyi arkadaşlar* olacağız.”

Tally gözlerini kapattı; demek Shay’in intikamı buydu.

“Kesicilere katılmana ihtiyacım var Tally. Çok eğlenceli.”

“Bunu bana yapamazsın,” diye fısıldadı Tally, geri çekilmeye çalışarak.

Shay onu sıkı sıkı tuttu. “Olay da bu Tally-wa. Yapabilirim.”

“Hayır!” diye haykırdı Tally, kıvranarak ve ayağa kalkmaya çalışarak.

Shay’in eli şimşek gibi uzandı ve Tally boynuna bir şeyin batmaya başladığını hissetti. Birkaç saniye sonra, üzerine yoğun bir sis çökmeye başladı sanki. Kendini kurtarmayı ve birkaç titrek adım atmaya başardı, ama kolları ve bacakları cıvayla dolmuştu sanki. Yere düştü. Ateşin önüne gri bir perde geldi ve dünya karardı.

Boşluğun içinden, ustura gibi keskin bir sesle, sözcükler yuvarlandı: “Yüzleş Tally-wa, sen bir...”

İĞRENÇ DÜŞLER

Takip eden birkaç hafta boyunca Tally hiçbir zaman tam olarak uyanamadı. Zaman zaman kıpırdanıyor, örtüleri ve yastıkları hissederek yatakta olduğunu anlıyordu; ama zihni, bedeninden bağımsız çalışıyor, aynı düşün bağlantısız parçalarına girip çıkıyordu...

Bir türlü sesini kesmeyen aynalı duvarları olan yüksek bir kuleye kapatılmış güzel bir prenses vardı. Asansör yoktu, aşağı inmenin başka yolu da yoktu, bir gün prenses aynalarda kendi güzel yüzünü seyretmekten sıkıldığında, aşağı atlama ya karar verdi. Tüm arkadaşlarını da onunla gelmeye davet etti ve davetiyesi kaybolan, en iyi arkadaşı dışında hepsi onu izlediler.

Kule, mücevherden gözleri ve aç bir ağzı olan, gri bir ejderha tarafından korunuyordu. Ejderhanın sayısız bacağı vardı ve öyle hızlı hareket ediyordu ki neredeyse görünmüyordu, ama ejderha uyuyormuş gibi yaptı ve prenses ile arkadaşlarının gizlice yanından geçmesine izin verdi.

Ama bir prens olmadan bu düşün göremezsiniz.

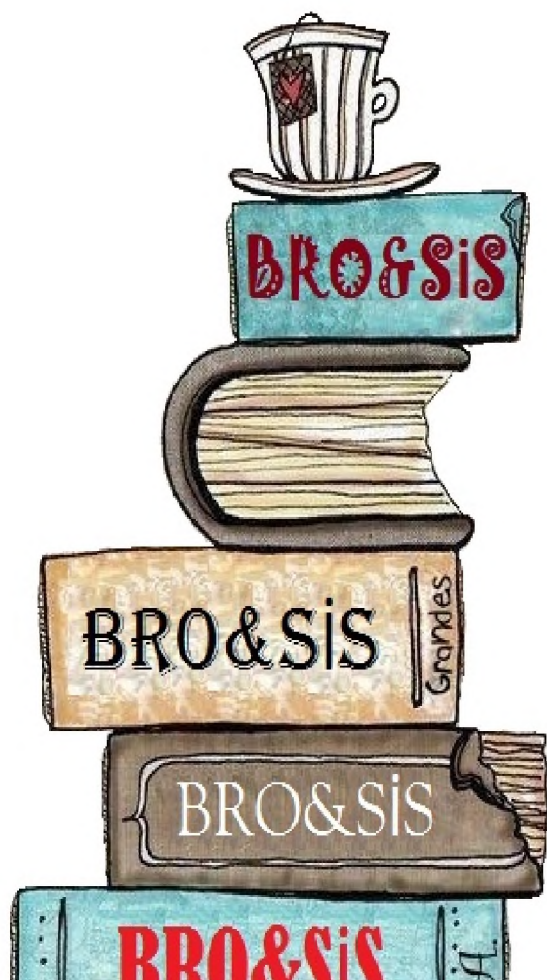
Prens hem yakışıklı, hem çirkin, hem eğlenceli, hem ciddi, hem temkinli, hem cesurdu. Başlangıçta, prensesle birlikte

kulede yaşıyordu; ama daha sonra baştan beri dışarıda, onu bekliyormuş gibi geldi. Düşün mantığına uygun olarak, sık sık iki ayrı prens oluyordu ve prenses ikisi arasında seçim yapmak zorundaydı. Prensese bazen yakışıklı prensi, bazen de çirkin olanı seçiyordu. Her durumda, prensesin kalbi kırılıyordu.

Ve kimi seçerse seçsin, düşün sonu hiç değişmiyordu. Davetiyesi kaybolan en iyi arkadaşı, her seferinde prensesi takip etmeye çalışıyordu. Ama gri ejderha uyanıyor, onu yutuyordu ve tadını o kadar beğeniyordu ki daha fazlasını yemek için diğerlerinin peşine düşüyordu. Midesinin içinden, prensesin en iyi arkadaşı ejderhanın gözleriyle dışarı bakıyor, onu geride bıraktığı için prensesi cezalandırıyordu.

Ve o uykulu haftalar boyunca düş, hep aynı şekilde sona eriyordu. Ejderha gelip prensesi yakalıyor, hep aynı sözleri söylüyordu...

“Yüzleş Tally-wa, sen bir Özel’sin.”

*Geleceğin toplumsal politikaları,
güzellik anlayışı ve teknolojisi konusunda bir
kara-ütopya olan serinin
üçüncü kitabı*

ÖZELLER

Kan donduran güzellik.
Öldüren güç.
Nefes kesen hız.

ÖZEL DURUMLAR

Tally onların bir söylentiden ibaret olduğunu düşünüyordu, ama şimdi kendisi de onlardan biriydi. Bir Özel. Çirkinleri baskı altında tutmak, güzelleri aptal kılmak için yaratılmış süper güçlü bir dövüş makinesi.

Ama belki de güç ve dikkatle mükemmel bir şekilde donatılmış olmak şimdiye kadar bildiklerinden daha iyi değildir. Tally hâlâ başka bir şeyin anısını içinde taşımaktadır.

İçindeki sesi susturmak onun için kolaydı; ta ki Yeni Duman'ın isyanlarını bastırma görevi sonsuza dek ona verilene kadar. Her şey bu son seçeneğe bağlıydı: Ya bu küçük, zayıf kalp atışlarını dinleyecek ya da programlandığı görevini yerine getirecek. Her iki durumda da Tally'nin dünyası artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktır.

“Taçyapraklarını yolmakla çiçeğin güzelliğini toplayamazsınız.”

Rabindranath Tagore,
(*Avare Kuşlar*’dan alıntı)

PARTİ BASKINI

Altı uçan-tahta, dümdüz, dönerek uçan iskambil kâğıtlarının şimşek gibi zarafetiyle ağaçların arasında süzüldü. Kollarını açmış, dizlerini kırmış, kahkahalar atmakta olan sürücüler kalın dalların altından eğilerek geçiyor, çevresinden dolanıyordu. Çam iğnelerinden silkeledikleri minik sarkıtlar bir kristal yağmuru gibi, ay ışığını alev alev yansıtarak düşüyordu.

Tally her şeyi kristal kadar berrak algıliyordu: çıplak ellerine vuran soğuk, sert rüzgâr, ayaklarını uçan-tahtaya yapıştıran ve devamlı yön değiştiren çekim gücü. Ormanın kokusunu içine çekti, şurup kadar yoğun bir çam kokusu boğazını ve dilini kapladı.

Soğuk hava, sesleri daha gevrekletiriyordu sanki: Yurt ceketinin eteği rüzgârda çırpınan bir bayrak gibi şaklıyordu, kavrayışlı ayakkabıları her dönüşte uçan-tahtanın yüzeyinde gıcırdayordu. Fausto’nun ten-anteninden dans müziği yükseliyordu, ama dış dünyanın duyamadığı bir sestir bu. Tally müziğin çılgın temposunun üzerinden, yeni monolif kaplı kaslarının her atışını duyabiliyordu.

Yaşayan gözlerini soğuğa karşı kıstı, ama gözyaşları görünüş yeteneğini daha da keskinleştirdi. Sarkıtlar parlak çizgiler

halinde hızla yanından geçip gitti ve ay ışığı dünyayı, titreşen, eski, siyah beyaz bir film gibi gümüşe boyadı.

Kesici olmak böyle bir şeydi işte: Dünya kendi derisini açıyor-du sanki, artık *her şey* buz gibiydi.

Shay alçalarak Tally'nin yanına geldi, ikisinin parmak uçları bir anlığına birbirine sürtündü ve birbirlerine gülümsediler. Tally dokunuşa karşılık vermeye çalıştı, ama Shay'in yüzüne bakarken midesinde bir şeyler kıvranıyordu. Beş Kesici bugün kılık değiştirmişti, simsiyah irisleri donuk renkli lenslerin altına saklanmıştı, zalim-güzel çeneleri akıllı-plastik çenelerle yumuşamıştı. Kendilerini çirkinleştirmişlerdi, çünkü Kleopatra Parkı'ndaki partiyi basacaklardı.

Tally, kılık değiştirmek için henüz çok erken olduğunu hissediyordu. Özellere katılabi daha iki ay olmuştu, ama Shay'e baktığı zaman en iyi arkadaşının yeni zalim-güzelliğini görmeyi bekliyordu, bu geceki çirkin halini değil.

Tally ayak bileklerinin bir hareketiyle tahtasını yana çekerek buz dolu bir dala çarpmaktan kurtuldu ve temas bozuldu. Işıltılı dünyaya, tahtayı ağaçların arasından geçirmek için gövdesini eğip bükmeye odaklandı. Vücuduna çarpan soğuk hava, içindeki kayıp duygusunu unutup çevresine yoğunlaşmasına yardım etti: Zane'in yanlarında olmamasından kaynaklanan bir kayıp duygusu...
